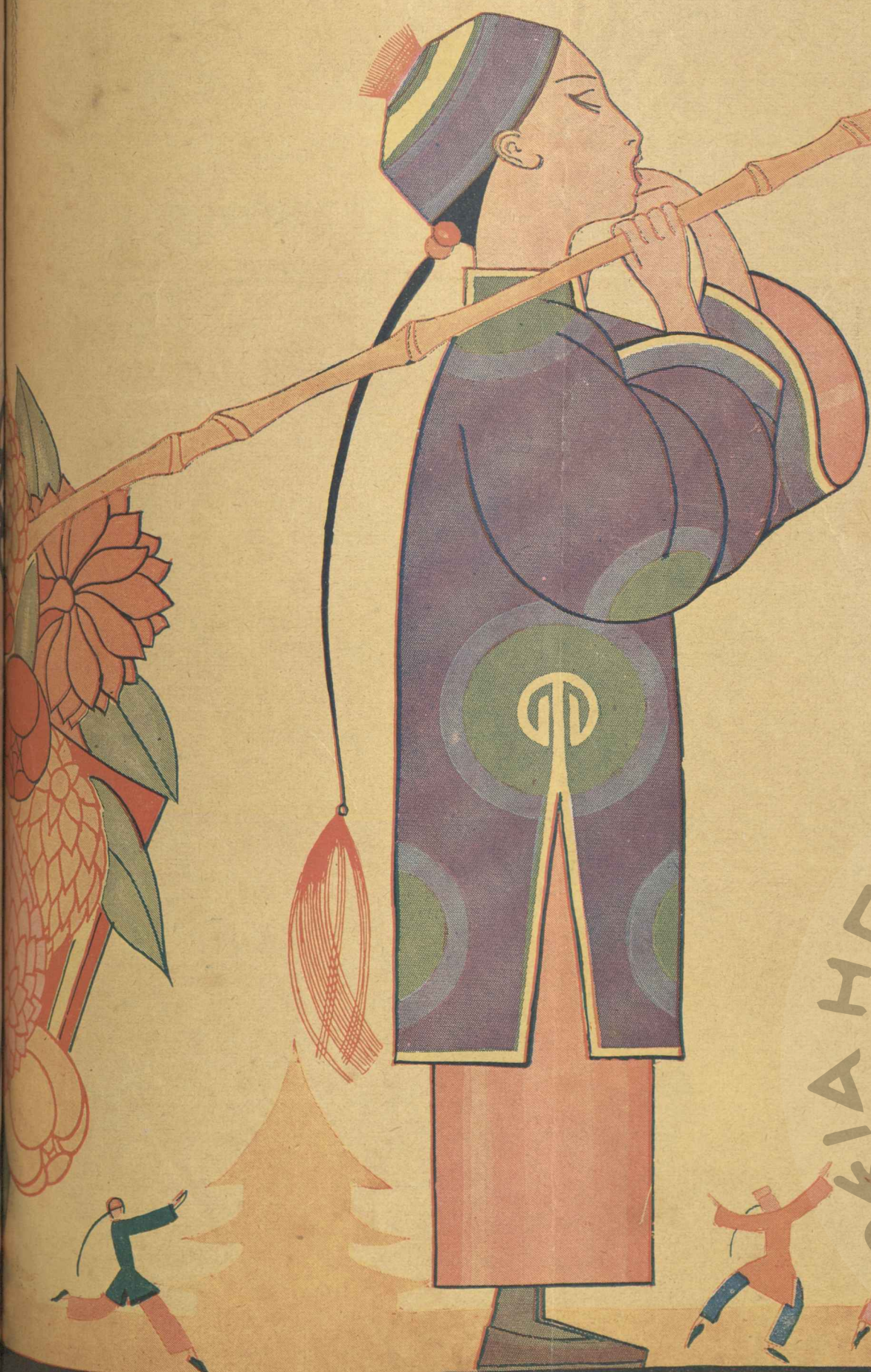

ΑΠΟΥΚΕΤΟ

205

ΠΕΡΙΤΗ
14 Μαγρίου 1928

1928

**ΠΡΟΙΚΑΣ-ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΠΡΟΣ ΑΝΩΤΕΡΑΝ ΕΚΠΑΙ-
ΔΕΥΣΙΝ-ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΙΝ ΤΩΝ ΓΗΡΑΤΕΙΩΝ**

Δύνασθε νά επιτύχητε από το

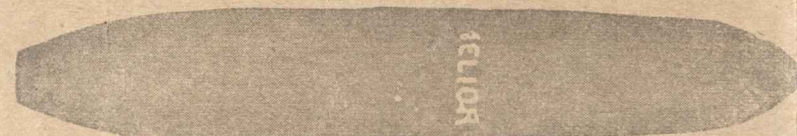
ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ

Επένδυση εν Ελλάδι δια διαταγμάτων της 22 Δεκεμβρίου 1926
Κεφάλαια ασφαλισμένα μέχρι σήμερα Δις. Γενλ. Οκτώ δισεκατομμύρια
Μεταβάς κατά το έτος 1926 Δις. Γενλ. Εν και ήμισυ δισεκατομμύριον
Δις. Γενλ. Μεταβάς κατά το έτος 1926 Δις. Γενλ. Εν και ήμισυ δισεκατομμύριον και έξι
κόσια εκατομμύρια
Τα ασφαλισμένα από το Εθνικον Ιδρυμα Ασφαλειων του Ι-
αλίου κράτους και έχουν τας έννοισεις Τίτλων Κοιτών
ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΣ
Από τας Έννοιες Αντιπροσωπείαν, Γενία Σταδίου 47 και Γεωργίου
Σταύρου 2 (Αθήναι) και από τους κατά πόλεις Πρόξενους.

ΠΟΥΡΑ MELIOR και VIEIL ANVERS

Ο καιρός και η πείρα απέδειξαν οριστικώς πλέον ότι τα έκλε-
κτα ΠΟΥΡΑ του κόσμου είνε τα πούρα MELIOR του
Eminent Tinchant και τα πούρα VIEIL ANVERS του Verel-
len Ltd AMBERΣΗΣ.

Απόδειξεις είνε ότι κατά την τελευταίαν Συνέλευσιν της Κοινο-
τίας των Έθνών εν Γενεύη έλοι οι διπλωμάται και πολιτικοί της
Βιόσφαις διάκρισαν πούρα.

Δ' Α. Γ. ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΣ ΚΥΡΙΑΙ.

Νοσήματα δερματος, τριχω-
τού κεφαλής, Μεταδοτικά
Σελωμού 52α 3-6 μ. μ.

Έξαιρετική τα σημεία της επιτυχίας
και την προσέδωσαν τα όποια γηρά-
σκονον το πρόσωπόν σας Η ΚΡΕΜΑ
ΡΟΔΑΛΙΝΗ και απομακρύνει την έ-
πανάσιν των ουλών.

Κύριοι, Κυρίες και Διοικητές!
Ποσα εκατομμύρια νά επιτύχετε από τους κομμωτά-
σας διά της χρήσεως βουρτσών και κτενιών Σ ΜΥ αποφευχόν-
τες νά ιδήτε της τρίχας της κεφαλής σας πληρείς πιτυρίδας διά
της εφαρμογής με τας βουρτσας αιτς και τας κτένια του αντι-
σηπτικού υγρού ΕΟΥΡ, το μόνον προφυλακτικόν κατά των μι-
κροβίων της πιτυρίδας.
Πωλείται εις: Όλα τα καλά Μικροπωλεία και Φαρμακεία της
Ελλάς.
Γενικός Αντιπρόσωπος: ΙΩΑΝΝ Σ Μ Κ Ν Σ Υ Χ Έως Πεπρα-
γματού 3 - Αθήναι

Ζητείτε όμως παντοτε την γνήσιαν
συσκευασία Vasey, αναγνωρίζομένην
από την κυανόλευκον ταινίαν.

Ταξιδεύετε...

Μή ξεχνάτε νά πάρετε μαζί σας

**ΔΙΣΚΙΑ
ΑΣΠΙΡΙΝΗΣ**

Αποτελεσματικά κατά του κεφαλο-
πόνου, του ένθενισμού, της κοπώ-
σεως, της ναυτίας και άλλων ενόρ-
ρήσεων, τας οποίας προκαλεί το
ταξίδειον.

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΤΟ ΤΑΛΜΑ

Χρησιμοποιήσατε **ΤΟ ΤΑΛΜΑ** εις τὰ φαγητά
και γλυκίσματά σας αντί βουτύρου.

**ΥΠΟ ΕΠΟΨΙΝ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΘΡΕΠΤΙΚΟΙΗΤΟΣ
ΕΦΑΜΙΛΛΟΝ ΤΟΥ ΒΟΥΤΥΡΟΥ**

**Η ΤΙΝΗ ΤΟΥ ΤΑΛΜΑ ΚΑΤΑ ΤΟ ΗΜΙΣΥ ΤΟΥ ΓΗΝΗΣΙΟΥ ΒΟΥΤΥΡΟΥ
ΤΟ ΤΑΛΜΑ ΣΥΝΙΣΤΩΜΕΝΟΝ**

**ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΧΗΜ ΚΟΥ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΥ ΥΠΟ ΕΡΓΟΥ
Ο'ΚΟΝΟΜΩΝ ΔΙΣ ΤΗΣ ΥΠ' ΑΡ.ΘΜΟΝ
3264 ΕΚΘΕΣΕΩΣ ΤΟΥ**

Είνε έγγυήσις της ποιότητος, υγιεινής, και θρε-
πτικότητος του **ΤΑΛΜΑ**

Συσκευασμένον εις δοχεία της 1 δόξας, 2 1/2 και 5 δόξας

ΠΩΛΕΙΤΑΙ εις όλα τα καλά Έδωδιμωπολεία

ΕΙΣΙΜΩΜΩΠΩΛΕΙΑ ΚΥΨΕΛΗ-ΒΥΡΩΝ

& ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΓΟΡΑΣ

Εις τὰ Πρωκτήριά μας Εύριπίδου 20—Σταδίου 49

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ

ΔΙΣΧΥΛΟΥ 45 (Πρ-δος Εύριπίδου)

ΣΑΣ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΟΥΜΕΝ

—Ότι τὰ τελειότερα κοστούμια μπάνιου
—Ότι τας πλέον νουβωτέ μπονέης
—Ότι τὰ κομψότερα και στερεώτερα υποδήματα μπα-
—Ότι τὰ πλέον σικ υποδήματα τέννις
—Ότι τὰ καλλίτερα αθλητικά είδη
Θά εύρητε εις πλουσίαν συλλογήν εις το μοναδικόν
πόλεώς μας κατάστημα:

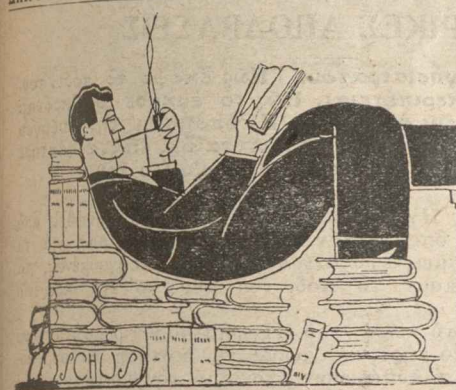
Κου **Γ. ΣΑΤΡΑ**, Πανεπιστημίου 36α' (ταγμα) εύρος

15 Μαρτίου 1928

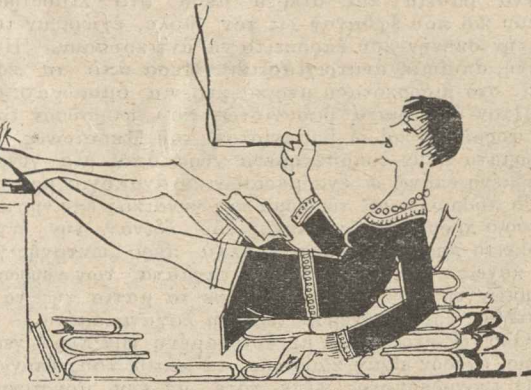
ΜΠΟΥΚΕΤΟ

285

ΔΙΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ

**Η
ΚΕΡΕΝΙΑ
ΚΟΥΚΛΑ**

ΤΟΥ Η. J. MAGOG

— Άκούς Μπελβιαν, πρόκειται περί ενός πύργου μεσαιωνικού
από τους προμερούς και φοβερούς εκείνους πύργους που αναφέ-
ρονται τα μυθιστορήματα. Έχει μυστικά υπόγεια και διαδρόμους
μέσα στους οποίους κερνία ομοιώματα ανθρώπων αναπαριστά-
νται διάφορες μεσαιωνικές σκηνές. Με μιά λέξη, αν πάμε, πρό-
κειται να δούμε ένα σωρό φριχτά πράγματα. Πρέπει να τον έπι-
σκεψθούμε. Πιστεύω πως θα διασκεδάσουμε.

Αυτά έλεγε ο Έρνεκουρ, ένας πλούσιος Παρισινός νέος, στον
πύλο του Μπελβιαν με τον οποίο έκαμε ένα ταξίδι ανακρίσε-
σε διάφορες ρομαντικές επαρχίες. Ο ένθουσιασμός του όμως επή-
λυνε γρήγορα. Ο σύντροφός του τον άκουγε άσυνκίνητος, χωρίς
να δίνει σά λόγια του περισσότερη προσοχή από όση έδινε στον
κατάλογο των φαγητών του ξενοδοχείου στον οποίο είχαν
καταλήσει. Ο Μπελβιαν ήταν ένας πολύ μελαγχολικός σύντροφος

και ο Έρνεκουρ μετανοούσε τώρα
για τον έλεγχο που είχε πάρει μαζί του στην
περιοδεία του.

Τι το όφελος να ταξιδεύει κανείς
άναν δεν μπορεί με το ταξίδι να ά-
ποκτήσει τις μυστικές λύπες του; Η
τίσις του Μπελβιαν προς τους με-
λαγχολικούς ρεμβασμούς φαινόταν ά-
κατανίκητη.

— Πρέπει να έχω πάθει κάποια
μεγάλη έρωτική αποτυχία! Είνε σά
απόφαση της νευρασθενείας, έλεγε
σπρια για τον φίλο του ο Έρνεκουρ
και το μόνο πάθος του ήταν το καλό
φωτισμό και που δεν έδινε ούτε μιά
πεντάρα για τὰ αισθηματικά ζητή-
ματα.

— Άδειασε το ποτήρι του και ξανα-
πόσε προ τον ξενοδόχο, από τον ό-
ποιο ζητούσε πληροφορίες για τον μυ-
θιστικό πύργο.

— Μπορεί κανείς να τον έπισκε-
ψθι τον πύργο αυτόν; Επατρέσει
έλαχε ο πυργοδεσπότης;

Ο πυργοδεσπότης είνε ένας πο-
λύ παλιός άνθρωπος, άποκοιμήθηκε ο
Ξενοδόχος. Από τον καιρό που άγό-
ρισε αυτόν τον πύργο—είνε λίγοι μή-
νες από τότε—έχει ξετελλισθί με τις
κατασκευές που βρίσκονται στα
υπόγεια. Φαίνεται μάλιστα ότι μιά
άπο τις κοιλίες αυτές μοιάζει κατα-
σκευαστικά με την πεθαμένη γυναίκα
του. Φαίνεται ότι την λατρεύει την
κόπια αυτήν και δεν έπιτρέπει να
παράγουν να την περιεργάζονται αν
δεν είνε κι αυτός μπροστά!

— Τι διάβολο! Μεταθανάτιος ζήλεια; Είνε λίγο κομικό το
πράγμα, έφώναξε σαρκαστικά ο Έρνεκουρ.
— Έλατε γυρίζοντας προς τον φίλο του είπε:

— Άκούω Μπελβιαν δεν θά χάσουμε αυτή την ευκαιρία. Θα
πάμε στον πύργο.

— Όπως θέλεις άποκοιμήθηκε μ' άδιαφορία ο άλλος.
— Και τι ώρα μπορεί κανείς να τον έπισκεψθί; Ξαναρώτησε
ο Έρνεκουρ τον ξενοδόχο.

— Κάθε μέρα στις τρεις ή ώρα. Ο κ. Ράουζαν υποδέχεται
αυτοπροσώπως τους έπισκεπτες...

Δεν άπελευκύνε την φράση του. Ο άμείλητος ως την ώρα έ-
κινη Μπελβιαν, μόλις άκουσε το όνομα του πυργοδεσπότην τι-
νίστηκε άποτομα και με γουρλωμένα μάτια μέσ' τα όποια άστρα-
γε μιά παρό-
ξενη λάμψη, ρώ-
τησε με βραχνή
φωνή:

— Πός είπα-
τε το όνομά
μου; Ράουζαν;

— Μάλιστα, αυτό είνε το όνομά του. Μήπως τον γνωρίζετε;
ρώτησε ο Ξενοδόχος.

— Εν τώ μεταξύ όμως ο Μπελβιαν είχε γίνει πάλιν κύριος του
εαυτού του και ξανακάθισε.

— Όχι, δεν τον γνωρίζω καθόλου, είπε. Και άπορώ κι' εγώ ο
τίσις γιατί το όνομα αυτό μου έκανε τόσο έντύπωση.

— Έλατε από μερικά δευτερόλεπτα γυρίζοντας προς τον Έρνε-
κουρ του είπε άνευρόμωτα:

— Έλα, τελείωσε; Δεν πρέπει να χάσουμε την ευκαιρία...

— Πρέπει να έπισκεψθούμε τον πύργο...

— Μπιά! Μπιά! άπόρησε ο φίλος του. Όποτε σ' ενδιαφέρει;
Περίεργο πράγμα! Προ όλίγου όμως φαινόσουν τόσο άδιάφορος
σ' όσα σου έλεγα γι' αυτόν...

Ο Ξενοδόχος, δεν είχε πη υπερβο-
λές. Ο πυργοδεσπότης κ. Ράουζαν
ήταν ένας άνθρωπος παλιός, μυστη-
ριώδης, με σκυθρωπή φυσιογνωμία,
— πράγμα που έκανε έντύπωση και
στον Έρνεκουρ και στον Μπελβιαν.

Ο κ. Ράουζαν οδηγούσε άμείλητος
το μπουλούκι των έπισκεπτών, προπο-
ρευόμενος δυό τρία μέτρα. Και κάθε
φορά που έφθανε σε ένα από τα άξιο-
περιεργα του πύργου στεκόταν άμεί-
λητος περιμένοντας να του υποβάλουν
έκεινοι διάφορες ερωτήσεις στις ό-
ποιες άποκοιμόταν με μονοσύλλαβα.

Ο Μπελβιαν δεν έδειχνε ένδιαφέ-
ρον για κανένα από τα άξιοπεριεργα
του πύργου, ούτε και για τις έπεί-
γσεις του πυργοδεσπότη. Σ' όλο το
διάστημα που κράτησε η περιοδεία
στα διάφορα διαμερίσματα, ο Μπελ-
βιαν είχε τα μάτια του καθορισμένα
έπάνω στον Ράουζαν και τον περιε-
ργάζεταν από μακριά, μισοκρυμμένος
μέσα στην τελευταία σειρά των έπι-
σκεπτών. Εν τούτοις το πρόσωπό
του δεν έδειχνε άδιαφορία, αλλά ά-
πειναντία έναν πυρετό άνυπομονη-
σίας.

Τέλος κατέβηκαν και στα υπόγεια
του πύργου που τόσο ζοηρά τα είχε
παραγγίλει ο Ξενοδόχος. Με φωνή ή-
πόκωψη και μονότονη που έκούρασε
και έξενεύεσε τους άκουστας, ο Ράουζαν έπεχείρησε να διηγήθι
τά τραγικά επεισόδια τα όποια, όπως άνέφερε η παράδοση, είχαν
συμβί στα υπόγεια εκείνα. Άλλά η αφήγησις εκείνη δεν συνε-
κίνησε τους περιηγητάς. Άλλως κι' αν το μέρος δεν ήταν καθό-
λου υποβλητικό καθώς έφωτισζόταν από δεκάδες ολόκληρες ήλεκ-
τρικών γλόμπων. Μερικοί από τους έπισκεπτες άρρασαν να τους
ξεφύγουν μορφαμοί άπογοητευσής και άλλοι μάλιστα έβγιναν
χαμηλόφωνα διάφορες ειρωνικές επιφωνήσεις.

Τότε ο κ. Ράουζαν παύσθηκε τους περιηγητάς σε έναν άλλον
υπόγειον διάδρομο, ο όποιος δεν φωτιζόταν σχεδόν καθόλου.

Μονάχα στο βάθος του φαινόταν μιά δυνατή άκτίνα φωτός
που μόλις άκούσε για να μη μνήν ο διάδρομος βουτηγμένος σε
τέλειο σκοτάδι.

Όταν έφθασε στην μέση ο πυργοδεσπότης σταμάτησε χωρίς να
προσέση λέξι.

— Για να μη έξα-
σθενήση την
ζωολογ έντύπω-
σι των έπισκε-
πτών.

Και ήταν ά-

νατριαστική ή εντύπωση αυτή. Σιδερένια χονδρά κάγκελα, χωμένα βαθιά και στερεά μέσα στο λιθόστρωτο του διαδρόμου και που έφθαναν ως τον θόλο, έχωριζαν τους επισκέπτες από την σκηνή που επρόκειτο να αντικρύσουν. Ήταν μία σκηνή φρενέ, άπαιστα, ανατριχιαστική. Μέσα από τα κάγκελα έβλεπε κανείς στο μουσικότατο μερικά κερένια όμοιαματα ανθρώπων.

Ήταν όμοιαματα βασανιστών που φορούσαν τις ίδιες στολές που φορούσαν και οι βασανιστές του Μεσαίωνα. Όλα αυτά τα όμοιαματα ήταν τοποθετημένα γύρω από μία γυναίκα πιστάγκω-να δεμένη επάνω σ' ένα μεσαιωνικό ανάλογο μαρτύριο.

Τό πρόσωπο και τό σώμα της γυναίκας εκείνης που αποτελούσε το κύριο πρόσωπο της σκηνής του έδιναν την εντύπωση ότι δεν έπρόκειτο περί όμοιωματος, αλλά περί ζωντανής γυναίκας. Ένό-μιζε κανείς πως έβλεπε τα ξεπετάγματα των νεύρων της και των αρτηριών της, ένομιζε πως έβλεπε τα μάτια της να ναιονταί και τό στήθος της να ανεβοκατεβαίνει λαχανιασμένα.

Αυτή είνε η σύζυγος του βαρώνου ντε Σαμπλιέ ή οποία άφρου έπρόδωσε την σύζυγική πίστι υπέστη έδώ σ' αυτό τό ύπο-γειο, στην θέσι εκείνη που βλέπετε, τά χειρότερα μαρτύρια για να μαρτυρήσει τό όνομα του συννεόχου της. Παρ' όλα αυτά δεν ήθελε να μαρτυρήσει τό όνομά του. Ή σκηνή αυτή έγινε στις 13 Μαΐου του 1592 όπως άκριβώς την βλέπετε αυτή την στιγμή...

Με τά λόγια αυτά έσταμάτησε.

Έκείνη όμως την στιγμή μία τρομερή κραυγή ακούσθηκε που άντηχησε με άπαιστα ήχο στις άκρες του διαδρόμου :

— Βέρθα !... Βέρθα !...

Κατακίτησες, με τά μάτια τουλωμένα, τρέμοντας ολόκληρος, ό Μπελβιάν είχε όρμησει με μανία, είχε άρπάξει τά σιδερένια κάγκελα και τά κούναγε φρονιασμένα με μία δύναμη υπεράνθρωπη. Και όμως δεν κατόρθωσε να τά μετακινήσει.

Όλοι οι παριστάμενοι ένόμισαν πως έβλεπαν τό σώμα της βασανιζο-μένης και τον λαμό της να τεντώνον-ται σαν να ήθελε ή καθμένη να άνα-σηκώσει τό κεφάλι της.

Σε μία στιγμή ό Μπελβιάν παρά-τησε τά σιδερένια κάγκελα, όρμησε προς τον πυργοδεσπότη και τον άρπα-ξε από τον λαμό μουγκρίζοντας και βγάζοντας άφρους από τό στόμα του.

— Άθλιε ! Τιποτένιε ! Δίμε ! Τό ήξερα καλά πως είνε ζωντανή.

Επικολούθησε μία τρομερή συμ-πολοχή. Ό Έγκενχέρ και μερικά άλ-λοι από τους επισκέπτες έτρεξαν και μπήκαν στην μέση για να λησύνουν τον πυργοδεσπότη. Έκείνος μόλις κατόρθωσε να άπαλλαγί από τό υπεράνθρωπο σφίξιμο των χειρών του Μπελβιάν εξαφανίσθη σφόντοντας συγχρόνως και τά φώτα όλων των ύπογειων δια-δρόμων.

Έν τώ μεταξύ ένα πλήθος ύπηρέτων έτρεξαν και άρπαξαν τον Μπελβιάν που άφριζε κ' έφώναζε :

— Χωροφύλακες ! Φωνάζετε χωροφύλακες, Σας λέω πως είνε ζωντανή, ότι την βασανίζει χρόνια ολόκληρη τώρα γιατί άγα-πούσε έμένα.

Έπειτα από μερικάς ώρες ό Έγκενχέρ που είχε γυρίσει στο ξενοδοχείο διηγόταν στον ξενοδόχο και τους άλλους περι-έργους :

— Έδωκε να τον δέσουμε ! Τρελλάθηκε ξαφνικά ό καθμένος, τον έπιασε μανία ! Καθμένο παιδί ! Πάντοτε τό ύποπτοόμουν ότι μπορούσε να χάσει τό μυαλό του ! Τι κάνει ό έρωτας που να πάει ό διάβολος, να πάει ! Άγαπούσε την γυναίκα του Ράουζαν από την όποιαν τον χώρισαν ξαφνικά χωρίς ποτέ του να μάθω πού βρίσκεται. Ή συμπνοήσε δε ότι ό Ράουζαν είνε ό ιδιοκτήτης του πύργου και ότι ή κερένια εκείνη κοίτλα έμοιαζε με την πε-φταμένη τον έκαναν να τρελλαθή. Φαντάσθηκε ό δυστυχισμένος ότι έβλεπε την γυναίκα που ό θάνατός της τον έκανε άπαρηγό-ρητον. Φαντασθηκε ότι ό πυργοδεσπότης που τον λυπήθηκε έβαλε και τον ξαναπήγαν πάλι στο ύπογειο για να δώ την κοίτλα εκείνη και να πειστή ότι ήταν κερένια. Και όμως ούτε αυτό τον καθη-σύχασε. Έξακολουθεί να βοήζει τον Ράουζαν και να τον κατηγορή-ει ότι άνατιέστησε την πραγματική γυναίκα με μία κερένια που την είχε δίδει έτοιμη κάτω εκεί κάτω, για παν ένδεχόμενο.

Ό Έγκενχέρ κοινοστάθηκε λιγάκι και έπειτα είπε σκεπτικός.

— Και όμως και μεις οι άλλοι πιστέψαμε πως έβλέπαμε... μά-λιστα πως έβλέπαμε την γυναίκα εκείνη να κινείται, πιστέψαμε πως ήταν ζωντανή. Ό ! Άν τό παραδεχθί κανείς αυτό θα ήταν τρομερό. Προτιμώ να πιστέω ότι ό Μπελβιάν τρελλάθηκε!

Και ό Έγκενχέρ εδυνειδίχθη εφρόνισε να κλεισθή ό φίλος του στο τρελλοκο-μείο και δεν ένδιαφέρθηκε πιά για την δυστυχισμένη που μαρτυρούσε στα ύπο-γεια του πύργου.

H. J. Magog

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΑΠΟΔΡΑΣΕΙΣ

Ή άπόδρασις του Ήγιοστράτου. Πώς έκοψε τό πόδι του. Περιπλανήσεις και περιπέτειαι. Πώς τό έσκασε ό Γκρότης. Μέσα στο κασόνι των άπλύτων. Ή ύπομονή της συζύγου του. Ή άπόδρασις του λόρδου Νιλισνταϊλ. Πώς έξηπάτησε τους φύλακας βοηθείας της συζύγου του.

Ό άρχαίος μάντης Ήγιοστράτος ό Ήλειος, συλληφθείς από τους Σπαρτιάτας οι όποιοι τον έμισούσαν θανάσιμος για τά κακά που τους είχε κάμει, έφυλακισθή, άφου προηγουμένως, για κάθε άσφάλεια, έκλεισαν τό πόδι του μέσα σ' ένα αδερόνο κλωδί.

Κατά τύχην, μέσ' τό κελλί του Ήγιοστράτου βρισκόταν ένα μαχαίρι. Ό μάντης τό πήρε, και χωρίς να διατάξει διόλου, έκο-ψε τό πόδι του και τό έλευθέρωσεν έτσι από τον αδερόνο κλωδί. Κατόπιν, χωρίς να δίνη την παραμικρή προσοχή στους τρομερούς πόνους που του προκαλούσε τό κρονονημένο του πόδι, άπείχε μία τρύπα στον τοίχο και έδραπέτευσε από την φυλακή του. Έ-στερα δέ από πολλές ταλαιπωρίες, βαδίζοντας, τη νύχτα και χυ-βόμενος την ήμέρα, κατόρθωσε τέλος κ' έφθασε στην Τεγέα όπου ήταν άσφαλής.

Όταν δέ πλέον γιατρεύθηκε, παρήγγειλε και τό κατασκεύα-σαν ένα ψεύτικο, έθλινο, πόδι προς αντίκατάσταση του φυσικού του, τό όποιον έθυσίασεν χάριν της έλευθερίας του !...

Ίδου τώρα και ό πρωτότυπος τρόπος με τον όποιον έδραπέ-τευσεν από τον τρομερό πύργο του Λουβινιάν, ό περίφημος όλ-λανδός νομομαθής και διπλωμάτης Γκρότης.

Έν όσω βρισκόταν άκόμη έγκλωβιστός ό Γκρότης, του έφεραν κάθε τόσο στην φυλακή ένα μεγάλο κασόνι όπου έστοίβαζε τά άπλύτα του ρούχα. Οι φύλακες του, στην άρχη, πριν φέρουν τό κασόνι στο κελλί του, και πριν τό πάρουν κατόν για να τό επιστρέψουν στην πλίσσα, τό άνοιγαν και τό έξήταζαν καλά. Στο τέλος όμως βαρεθήσαν να τό άνοιγαν, και τό άφήσαν να περνά έλευθερά. Ή γυναίκα του έγκλωβισμένου τό παρατή-ρησε αυτό, και υπέβαλε στον άνδρα της την ιδέα να δραπέτευση μπαίνοντας μέ-σα στο κασόνι αυτό. Έτσι και έγινε.

Ό Γκρότης άνοιξε μερικάς τρύπες στο κασόνι για να μπορεί ν' άναπνέη, χαρ-φθηκε κατόπιν μέσα σ' αυτό και ή γ-υναίκα του παρέμεινε στο κελλί του έ-ποικονομημένη ότι περιποιείται τον άνδρα.

νώντας δίδεν άνδρα, της, για να έξαπατηθούν άσφάλεστερα οι φύλακες. Τό κερτίο έπέρασε έν τώ μεταξύ μπρός στους φύλακας, χωρίς να συμβή τίποτε τό δυσάρεστο καί ό Γκρότης μετεφφί-χαι' αυτόν τον τρόπον, στην πλίσσα των φυλακών όπδεν τό-σκασε για την Άμβέρσα μεταμφιεσμένος σε έυλογορό.

Ή γυναίκα του είχε την ύπομονή να μείνει κλεισμένη μέσα στο κελλί του άνδρός της επί μέρες ολόκληρες. Και μόνον όταν υπελόγησεν ότι ό Γκρότης θα βρισκόταν πλέον έν άσφαλει έπα-λεσε τους φύλακας και σκάζοντας στα γέλια, τους έδήλωσεν ότι «τό πουλί είχε πετάξει» !...

Μετά την άτυχή έκβαση της άποείρας του δυστυχούς Λακίφον για ν' άναστήσει τον θρόνο της Άγγλίας, οι άγγλοι ένγενείς που τον είχαν βοηθήσει στο έγχείρημά του αυτό κατεδικάσθησαν σε θάνατον.

Μεταξύ αυτών συγκατελέγετο και ό λόρδος Νιλισνταϊλ. Ή κ-τέλειος είχε όρισθή για την 16 Μαρτίου 1716. Την προηγουμένη μέρα έπέτρεψαν στάς συζύγους των καταδικασθέντων να τους έπ-σκεφθούν για να τους άποχωρήσουν για τελευταία φορά. Ή Μιλαϊδη Νιλισνταϊλ εισήλθε στη φυλακή ύποβασταζόμενη από δυ-πιστές της ύπηρέτριες, και κρατώντας ένα μαντήλι στα μάτια της. Μόλις βρεθήκε μέσα στο κελλί του άνδρός της, του υπέβαλε την ιδέα να φερέθι τά ρούχα της και να δραπέτευση. ...Έτσι, αμώ-ματι, και έγινε.

Ό λόρδος φόρεσε τά ρούχα της γυναίκας του και βγήκε άπ' τη φυλακή με τό μαντήλι στα μάτια, ούτως ώστε δεν τον άνερω-ρισε κανείς. Στην πόρτα της φυλακής τον άνέμενε τό άμάξι.

Μπήκε μέσα και τράβηξε προς την παρτάλα όπου βόρηναν ένα ίσιοςφόρο έτοιμο να πλεύση στη Γαλλία. Έτσι σε λίγο, ό λόρδος ταξείδευσε μακράν της Άγγλίας...

Τό πρωί της επομένης έστειλαν μέσα στο κελλί του λόρδου ένα άξιωματικό για να τον συνοδεύσει έως τό Ιαζώριον. Φαντάσθε ό-μως την κατάληξή του όταν αντί του φα-λακισμένου βρήκε εκεί την σύζυγό του καταδικμένη!

Ή λαϊδή Νιλισνταϊλ κατά διαταγή του δ' ευθυντού των φυλακών άπεφυλακ-ισθη άμέσως και πήγε να συναντήση τον άνδρα της στην Γαλλία.

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Λ. Α.

Από τις πλέον έκλεκτές και κοσμικές Δεσποινίδες. Νεαρο-πότη, εύμορφα ποιητική, χρυσά μαλλιά, μάτια σε άνταύγειες γα-λίες και πράσινες, σιλουέττα που θυμίζει μίσχον λουλουδιού. Σε μία χορευτική μαστίχα που έδωσε στο κομψό σπύτι της φέ-τες, ήτο τό πλέον ώραίο έμφυρον στόλισμα. Ή τουαλέττες της συνθέσει άρμονικές που προδίδουν έκλεκτό γούστο. Τό ύφος της συμπότιστον.

Ή Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ήτος έξαιρετικά, ή Σαρακοστή άντι να χρησιμεύση σε κατεν-ωμένη στο άποκηρτικό κέφι άπεναντίας συναγωνίζεται σε δε-ξιώσεις, τάγια, γεύματα, προγεύματα, την άποκηρτική εποχή.

Ένωσεις έγινε με μία ώραιότατη δεξίωσι εις τό Πρι-Παλαί-παρά τό κ. έπουργή των Οικονομικών και τη κ. Γ. Καφαντάρη.

Τό έγκριτον ύφος με τό όποιον έδέχοντο οι οικοδεσπό-ται, οι θαυμάσιοι άίθουσαι, ό ώραιος έμφυρος διάκοσμος συνε-τίλισαν σε πολύ ίκανοποιητικές έντυπώσεις των νεκλήμένων από τό τόσο εύάριστο άπόγευμα.

Παρευρέθησαν κ. Παύλου Κουντουριώτη, κ. Α. Μιχαλα-κοπούλου, κ. και κ. Νικολούδη, κ. και κ. Μαζαράκη, κ. και κ. Μωφ, στρατηγός και κ. Φραντζή.

Πρόεδρος Άγγλίας και Λαϊδή Λοραιν, πρόεδρος Γαλλίας και κ. Κλεμάν Σιμόν, πρόεδρος Ίταλίας και κ. Άρλόττα, πρό-εδρος Άμερικής και κ. Σβίννερ, πρόεδρος Ρουμανίας και κ. Ρα-νάντο, πρόεδρος Τουρκίας.

Έμφάνισες που προκαλεί την προσοχή κ. Π. Χέλμυ, σι-λουέττα σπανίας έλλυγισίας, με δαντέλλα κόκκινη της φωτιάς σε θαυμάσια κούττα, στον ίδιο τόνο και τό καπέλλο.

Διακρινόμεν κ. και κ. Δροσοπούλου, κ. και κ. Τσουδερού, κ. Καποδίστρια, κ. Χωρέμη, κ. και κ. Άλεξανδρή, κ. και Δις Παπαλεξοπούλου, κ. και κ. Βλ. Μπέστη, κ. και κ. Κ. Γκαϊ-λόφ, κ. και κ. Ζιράρ, κ. και κ. Δεπετί, κ. και κ. Μ. Μανκιά, κ. Διβεράτον, Δις Λιάμπετη χαριτωμένη με τουαλέττα μοργνό, κ. και κ. Ηλ. Ήλιάσκου, κ. και κ. Βερενίκη, κ. και κ. Δοπρέστη, κ. και Δις Ν. Μανκιά, κ. και κ. Νικολοπούλου, Δις Α. Κατσαρά, κ. Καμάνη, κ. Βαγβάκη, κ. και κ. Πολίτου, κ. Παπαμυχαλο-πούλου—κομψόν σύνολον γκρι-αφάν, κ. και κ. Γρίβα, κ. και κ. Παπατάτη, κ. Κούλη, κ. Βώττη, κ. και Δις Βλαχοπούλου, κ. Κιρκιόπουλου, κ. και κ. Δογάνη, κ. Γ. Φραγκοπούλου—κομ-ποτάτη εμφάνισις—με μαύρα, Δες Βασιλείου, Δες Φραντζή, Δις Δεπετί κ. ά.

Κυλίκερον συμπεριελάμβανεν άμέτρητες φινέτσες. Την παρελθούσαν Κυριακήν δεξίωσις μπιρζί παρά τώ κ. και τη κ. Άλ. Σκαναβή. Ή οικοδόσποινα έφρεν τουαλέττα Πα-ριζιάνη από κρέπ μπιρζιάν σε χρώμα πράσινο μυρτιάς, Δις Δις Σκαναβή δαντέλλα μπέρ-ροζ σε άρτίστηνη φόρεμα.

Στο συγκρατητικό «Στούντιο» άναμένο τό τζάκι και τά ται-γίρα κομψών κει' ημένων που άπελίζμυθαν ντόλτος, φάρ-νιέντες. Τό πέλαιο χόλλ προς τό βράδυ χρησιμεύσε στ' έν άνθηρά ποταία για χορευτικόν τετραίν.

Μεταξύ των νεκλήμένων κ. Δραγούμη, κ. και κ. Γ. Ρωσ-σική κομμοτάτη εμφάνισις με μαύρο και λευκό κρέπ-μπιρζιάν, κ. και Δις Νεμερμπαϊ ζωρέττε μαύρη με δαντέλλα, κ. και Δις Δροσοπούλου δαντέλλα μπλε ρουά, κ. και Δις Ροδοκανάκη θαυμαστή σιλουέττα με άσυνείριστο και πολύ σικι φόρεμα από κρέπ τζαζέβι ρόζ ντεγκραντέ, κ. Μεταξά κομψόν σύνολον γκρι-αφάν, κ. και κ. Γεωργ-αντά — συμπαθεστάτη φινιερ-ομμία — με μαύρο κρέπ-σατέν, κ. και κ. Γεωργ-αντά — συμπαθεστάτη φινιερ-ομμία.

Δεξίωσις την Κυριακή παρά τώ κ. και τη κ. Βότση. Κεκλημένοι ήταν Λαϊδή Δις κ. Προπονάκης, κ. και κ. Άλ. Πετρίτσου, κ. και κ. Σκ. Μεταξά, κ. και κ. Γ. Μακ-κιά, Τουρπινά, κ. και κ. Χιλλ, κ. και κ. Στ. Άλευρά, κ. και κ. Μπουμπουλή, κ. Χρυσάκη, κ. και κ. Τσαλαμπά, κ. και κ. Κοκκιάδη, Δις Κρίτσα πολύ σικι εμφάνισις με μαύρο σύνο-

ΑΙ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Η ΑΡΧΑΙΟΤΗΣ ΤΩΝ ΜΑΤΟΓΥΑΛΙΩΝ

Πολλοί άρνούνται πως οι άρχαίοι ήξεραν τά ματογυάλια, και τον ισχυρισμό τους αυτόν τον στηρίζουν, στο γεγονός, ότι τό γυαλί ήταν άγνωστο στην άρχαίότητα. Είνε, ως τόσο, βέβαιο, πως οι άρχαίοι Έλληνες μετεχειρίζοντο κάποιαν ουσία άπ' την όποιαν έκαναν μεγενθυτικά γυαλιά και οι κανόνες σύμφωνα με τους όποιους κατασκευάζονται τά ματογυάλια βρίσκονται στα «Στοιχεία Γεωμετρίας» του Έυκλείδου.

Τό μοναχό έφευρέτης μπορεί να θεωρηθή ό Νέρων, ό όποιος έφευρέσσε ένα λεπτό και στρουγγυλό σμαράγδι στο ένα του μάτι, γιατί ήταν μύωφ. Τά καθ' αυτό ματογυάλια, έφευρέθησαν, όπως βεβαίως ένα χειρόγραφο του 1305, στο τέλος του 12ου αιώνας.

Έφευρέτης θεωρείται από τους περισσότερους ό καλόγηρος Φρά Άλέξανδρος από την Σπίναν, ό όποιος λέγεται ότι τά έφευρε στα 1285. Άλλοι άποδίδουν την έφευρέσι στο Ρογήρο Ράκωνα, ό όποιος την παρούσισε στα 1260.

Στην Ίταλία, επί τέλους, οι περισσότεροι πιστεύουν ότι τά ματογυάλια τάφευρε κάποιος Σαλβίνο, ό όποιος πέθανε στα 1317. Ό τάφος του σώζεται ακόμα στη Φλωρεντία και υπάρχει χαραγ-μένη σ' αυτόν ή έξής έπιγραφή :

«Έν θάδε κείται ό Σαλβίνο ντε Άμάτι έφευρέτης των ματογυαλιών. Ό Θεός άς τού συγχωρήση τις άμαρτίες του !...»

Τον κομψότατον.

Την παρελθούσαν Δευτέρα δεξίωσις παρά τώ κ. και τη κ. Δεπετί. Ή οικοδόσποινα βοηθουμένη από των χαριτωμένων θυγατέρων της έδέχτο με πολλή εύγένειαν τους νεκλήμένους της. Διακρινόμεν πρόςβυν Γαλλίας και κ. Κλεμάν Σιμόν, κ. Ρα-σκάνο, κ. Μιχαλακοπούλου, κ. Καφαντάρη, κ. και κ. Μαζαράκη, κ. και κ. Βλαχοπούλου, κ. Π. Κοντογιάννη, κ. Γ. Παπά, κ. Κα-ποδίστρια, κ. και κ. Π. Μανκιά, κ. και κ. Δελουά, κ. και κ. Λαγκλουά, κ. και κ. Ζιράρ, κ. και κ. Γ. Μανκιά, κ. και κ. Πο-λυχροναϊάδη κ. ά.

Αί δεξιώσεις των «Άτελιέ» έχουν πάντοτε ένα ιδιαίτερον ένδιαφέρον.

Οι περαστικοί καλλιτέχναι βρίσκουν εκεί συμπαθεστάτη φιλοξενία χωρίς κουραστικές ετικέτες.

Ή Δις Σπινέλλι προσεκήληθ' εκεί πριν φύγη και πέρασε δύο ώρες πραγματικά ξεκουραστικές. Έλθε μ' ένα άπλό φόρεμα—κουρασμένη ύστερα από δύο παρουσιάσεις—με τό καπέλ-λο της, και τυλιγμένη μέσα σε μία πολυτιμη γούνα. Και οι κυ-ρίες και οι κύριοι που παρενυρέθησαν είχαν τό δικαίωμα της έ-κλογής στο ντύσιμο, και έβλεπε κανείς άπογευματινά και βραδυ-νά φορέματα και συγχρόνως τύπους καλλιτεχνικούς, και δυο τρείς κοσμικές κυρίες που σουπάζιζαν με έξαιρετική φινέττα.

Άλλοι έβιναν την σοκολάτα τους και άλλοι εκάπνιζαν και όλοι μαζί είχαν ένα ροστό δυσάρετο.

Σ' ένα κομψό καφεράντι σουπάζι ή Σπινέλλι, τρώει με δρεζί της γαριόδες της, γεύεται ένθουσιασώς τό κοκόπουλό της, και έντρυφά στον καμπατίτη της, παρακολουθεί τι λένε γύρω της, μιλεί λίγο, μειδιά πολύ.

Τραγουδήσε με κέφι ένα τραγούδι νόστιμο, αλλά πρό πάν-των χειροκρότησε με περισσότερο κέφι ένα τραγούδι του Μίμη Βουτσινά.

Χόρε με με χάρι που νοιάζει κανείς την κορμοστασιά της πόσον εύλύγιστη είνε, και ξεφορτώσθη την επομένη που είδε την κ. Κυβέλη με πολύ θαυμασμό για τον χορευτή της ό όποιος ήτο ό κ. Σπ. Θεοδόσης.

Και για την επομένη έβ-δομάδα έχουν προαναγγελλθή πολλές δεξιώσεις μεταξύ των όποιων παρά τώ κ. και τη κ. Μεταξά, παρά τώ κ. και τη κ. Ρακτιβάν, κ. και κ. Βαγβάκη, κ. και κ. Κανάκη κ. ά.

Ή Μονταίν

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΝ

«ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ»

ΠΟΥ ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣ ΜΕ ΕΚΛΕΚΤΗΝ ΥΑΗΝ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΣΙΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ

Μεταξύ των έκλεκτών περιεχομένων της, είνε και τά έξης :

«Ή Σαρακοστή κατά τον μεσαίωνα». «Πόσο ζυγίζει ή ανθρώ-πινη ψυχή». «Τό διπλό έγκλημα ενός Βιεννέζου μηχανικού». «Ο γαμπρός» άστεινομικό διήγημα. «Τό δαμά του Ιπποδορόμου». «Μία παρθένη περιπέτεια». «Η τραγική Τσαρίνα Άλεξάνδρα». «Η ά-γάπη καί ό θάνατος» δραματικό διήγημα. «Επίσης ή πολιτική ζωή του νύν Διοικητού της Έθν. Τραπεζής κ. Άλξ. Διομήδους, ως και τό νέο μας μυθιστόρημα «Ο ΜΑΥΡΟΣ ΒΥΚΟΛΑΚΑΣ».

«Δεξίωσις την Κυριακή παρά τώ κ. και τη κ. Βότση. Κεκλημένοι ήταν Λαϊδή Δις κ. Προπονάκης, κ. και κ. Άλ. Πετρίτσου, κ. και κ. Σκ. Μεταξά, κ. και κ. Γ. Μακ-κιά, Τουρπινά, κ. και κ. Χιλλ, κ. και κ. Στ. Άλευρά, κ. και κ. Μπουμπουλή, κ. Χρυσάκη, κ. και κ. Τσαλαμπά, κ. και κ. Κοκκιάδη, Δις Κρίτσα πολύ σικι εμφάνισις με μαύρο σύνο-

δομάδα έχουν προαναγγελλθή πολλές δεξιώσεις μεταξύ των όποιων παρά τώ κ. και τη κ. Μεταξά, παρά τώ κ. και τη κ. Ρακτιβάν, κ. και κ. Βαγβάκη, κ. και κ. Κανάκη κ. ά.

Ή Μονταίν

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΑΡΡΑΒΟΝΕΣ

Την παρελθούσαν Κυριακήν έ-τέλεσαν έν Καρότισση τους άρ-ραβόνας των ό κ. Τάκης Σ. Βα-σιλειάδης μετά της Δος Κούλας Μπουγά. Εύχόμεθα ταχεία την στέφην.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Καί πως λέγεται αυτός ο χειρουργός ;
— Άμβρόσιος Παρέ.
— Άμβρόσιος Παρέ ; φώναζε ο Ρολάνδος, τόν ξέρω, εινε πράγματι ικανότατος χειρουργός. Μου γιάτρευε μιά φορά και μένα τώ χέρι μου όταν υπηρέτουσα στην 'Ιταλία. Άλλά τι διάβολο κάνει τώρα στη Γουέννη ;

— Εινε στον Πύργο του Ταλεμόνδου.
— Στου Κοντοσταύλου Μονορανού ;
— Ναι λογαγε, στου Κοντοσταύλου.
— Αυτός ; Ένας Προτεστάντης ;
— Λένε ότι τόν έστειλε ο βασιλεύς προς τόν Άννα Μονορανού που είχε πάθει στραγγαλισμό σε κάποιο κυνήγι.

— Α, δεν εινε και τόσο σπουδαίο πράγμα ένα στραγγαλισμό.
— Έν τούτοις φαίνεται πως τώ στραγγαλισμό του Μονορανού ήτο πολύ επικίνδυνον.

— Δεν βαρύνει ! Δεν μου φαίνεται και τόσο σπουδαίο τώ να εινε περισσότερο ή λιγώτερο επικίνδυνο ο κ. Μονορανού. Άλλως τε, μου κάνει αντίποινα πως ένας Λουθηρανός, όπως ο Άμβρόσιος Παρέ, κατεβήθη να θεραπεύση ένα καθολικόν σάν τόν Σταυλάκη.

— Πού θα γίνη τώ λίγο θανάσιμος διώκτης των όμορφησών του γιαιτού, α ;

— Είσαι βέβαιος λοιπόν, αγαπητέ μου, ότι πρόκειται ν' άρχισή η καταδίωξις τών Ουγγόντων ;

— Βεβαίως.

— Αυτό, εκείνη δ' τυχοδιώκτης, μου υπενθυμίζει τις τελευταίες λέξεις του φίλου μου υποκόμητος Νοαζύ : — «Νά δυσπιστής προς τόν Δούθηρο !» μου ειπε.

— Καί από σκέψη σε σκέψη ο λογαγός έσμπέριανε ότι ο παληός του μαθητής έκοιμήσθαι αυστηρές διαταγές του Βασιλέως έναντίον των Ουγγόντων στους άρχοντας της επαρχίας.

— Διαβόλε ! εκέπτετο ο Φερουλιάν, αυτός ο Ουγγολίνος εινε όμολογουμένως πολύ βαθύγους πολιτικός !...

— Άκουσε λοιπόν, αγαπητέ μου Ουγγολίνε, ειπε ξαφνικά ύστερα από μικρή σιγή ο λογαγός. Από την όμιλία σου έσχημάτισα την καλύτερη ιδέα για σένα και για την κρίση σου.

— Είσθε πολύ καλός λογαγέ.

— Λοιπόν σε παρακαλώ για πές μου την γνώμη σου ; Σ' αυτές τις δύσκολες περιστάσεις ποιά ύπηρεσία νομίζεις πως πρέπει να διαλέξη ένας ιπότης καθ' όλα άξιος χωρίς να χάση ούτε την ύπόληψή του σάν ευγενής που εινε ούτε την τιμή του σάν στρατιωτικός ;

— Νά σάς πώ. Μου φαίνεται πως η περιστασία εινε πολύ δύσκολη και γι' αυτό καλά θα έκανατε να μην αποφασίσετε ύμέσως αλλά να περιμένετε ως πού να έρθη ευνοϊκή περιστάσις.

— Πολύ καλά. Άλλά όταν δεν έχει καρόν κανείς να περιμένη ;

— Τότε πρέπει να πάτε στου Κοντοσταύλου.

— Ο Ρολάνδος έλαμψε μιά γκιμμάσια τρώμου ;

— Φαίνεται πως είστε προκατειλημμένος έναντίον του, παρατήρησε ο Ουγγολίνος.

— Μόνον προκατειλημμένος πού να πά' η όργή ; μούγγρισε ο λογαγός. Μά όν ο Μονορανού με συνελάμβανε στον Πύργο του Ταλεμόνδου ώς όρισμένος θά μ' έκρεμούσε.

— Τι λές ; Καί γιατί ; Σέ μισεί λοιπόν τόσο πολύ ;

— Θανάσιμα !

— Καί για ποίο λόγο ; άν δεν ειμαι άγενής. Τι τού έχετε κάμει ;

— Α ! τίποτε... Μιά άσημαντή άνοησία... Κάποτε τόν ειχα ξυλοκοπήσει λιγάκι...

— Τι λέτε, λογαγέ ; έλαμψε με κατάπληξη ο Ουγγολίνος. Τι είπατε καπετάνιε μου ; Τόν ξυλοκοπήσατε ; Σεις ;...

— Θεέ μου ! Καί βέβαια, εγώ. Ποιός άλλος ήθελες ;...

— Αυτά συμβαίνουν άλλως τε συχνά στο Παρίσι. Μή σου κάνει και τώση εντύπωση τώ γεγονός.

— Καί για ποιά άφορμή λογαγέ μου ;

— Απλούστατα. Κάποτε ειχε την άνοησία να παρακολούθησθαι την φιλέντα μου εις τώ σπίτι μου. Τόν παραμόνευα λοιπόν και τώ κατάφερα μερικώς με τη θήκη του σπα-

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

θίου μου. Αυτό εινε όλο. Από τότε δεν μπορεί να με ιδή με καλό μάτι.

— Καί δεν σάς έκαμαν τίποτε ύστερα από μιά τέτοια προσβολή ;

— Απολύτως τίποτε. Την έγλύτωσα τότε αλλά ζώντας σ'αυτό. Εύτυχος όμως ύστερ' από λίγο καιρό ο Μονορανού εξορίστηκε από τή Παρίσι και έτσι τελείωσε αυτή η ιστοριοιούλα χωρίς καμμία συνέπεια.

— Τότε άφου είν' έτσι, ειπε ο Ουγγολίνος, μη προ-ρώντας να συνέλθη από την εκπληξη πού τού έκαμ' τώ γεγονός αυτό και από την άταραξία με την οποία ό' τυχοδιώκτης διηγόταν τώ άνδραγάθιμά του, άφου είν' έτσι, λογαγέ μου, μαρ-ρεις κάλλιστα να αναλάβης ύπηρεσία εις τώ Μαζαρίνου Σιμόν Βάζα. Θά σε προστατεύση όρισμένως κατά τόν Κοντοσταύλου.

— Μά πως ; Δεν τάχουν καλά αυτοί οι δύο γείτονες μεριτσάνες Κοροιδάεινες ;

— Κάθε άλλο. Δεν σάς ειναι ότι τούς χορίζει θανάσιμο μίσος ;

— Περιόρουν κάπως. Καί γιατί ; Ξέρεις την αιτία μίσους ; Κά μου ειπες σχετικώς, αλλά γιά διηγήσουν τά πράγματα καταλείπεις. Φαίνεται πως την ξέρεις καλά την ιστορία αυτή...

— Βέβαια, και είμαι μάλιστα ο μόνος ίσως πού την ξέρω.

— Θά σε παρακαλούσα, άν δεν σου κάνει κοπο, να μου την διηγήθης. Άν εινε μάλιστα και λίγο μεγάλη θα εινε και ευεργετική γιατί θα με διευκολύνη να... κοιμηθώ !...

— Πράγματι ο Ρολάνδος έβριγχε από τώ πανδοχείο και πετόχτηκε μια στιγμή στο σταυλό όπου βρισκόταν η φορέα του. Της έφαιε λίγο άχυρο, της έστρωσε βιαστικά ένα προξυρο στρώμα άχερένιο, τή χάιδνε και άφου βεβαίωθηκε πως όλα εκεί ήσαν εν τάξει, ξαναγύρισε στο πανδοχείο. Έν τώ μεταξύ ο Ουγγολίνος ειχε στρώσει μερικά τομάρια λίαν κ' έτσι έφτιασε ένα άρκετά άνεμοτικό κρεβάτι για να περιποιηθί τόν λογαγέ.

— Λογαγέ μου, τώ ειπε μόλις έκείνος ξαναγύρισε, να τώ κρεβάτι σας ! Δεν εινε βέβαια και τόσο καλό μά τι να σάς κάμω, έλαμψε οτι μπορούσα.

— Τι λές φίλε μου ;... Αυτό εινε πάρα πολύ ελμα. Θά έαλλωθώ άμέσως. Τό όριζόντιό έαλλωθα στο κρεβάτι εινε ο καλύτερος τρόπος για ν' άκουη κανείς μακριές ιστορίες. Τώχο δοκίμασε πολλές φορές. Σε παρακαλώ λοιπόν φέρε εδω κοντά αυτή τη γκιμμάνα και τώ ποτήρι... Ά εύχαριστώ !...

— Καί τώρα μπορείς να μου διηγήθης την ιστορία σου...

— Πράγματι ο Ουγγολίνος άρχισε να διηγείται την ιστορία, την όποιαν τόσο καλά γνωρίζουμε από τά προηγούμενα κεφάλαια. Τόν γάμο του Άννα Μονορανού με την Άρτεμίδα Βιλλανδρά καί κατόπιν την άποκάλυψη της ατιμίας του Βάζα εις βάρος της δυστυχούς νέας. Όταν ο Ουγγολίνος τελείωσε ο λογαγός τούπε :

— Φίλε μου, τι να σου πώ. Ειχα διάθεσι μεγάλη να κοιμηθώ, αλλά η ιστορία αυτή μ' έκανε να ξαγρυπνήσω. Καί πως διάβολο κατώφθωσες να μάθης εσύ αυτή την περιπέτεια ;

— Νά πώς... Η μητέρα μου φραγώθηκε από μιά άρχουδα. Τότε με πήρε να μ' αναθρέψη ένας όπλοφόρος τού Πύργου Ταλεμόνδου.

— Αί και λοιπόν ;

— Λοιπόν αυτός ο άνθρωπος ήταν ο ίδιος πού έφερε στο βαρύν Μονορανού, στο στρατόπεδο, την επιστολή και την διαθήκη της γυναίκας του, όταν άπέθανε. Από αυτόν τώ έμαθα όλα. Σ' αυτόν έμεινε και η επιστολή και η διαθήκη της Άρτεμίδος σάν άντρα της.

— Άρχίζω να καταλαβαίνω. Καί τά χαρτιά έκείνα ποιάς τά έχει τώρα ;

— Διαβόλε ! εγώ τά έχω άφου κανένας δεν τά ζήτησε...

— Φίλε μου Ουγγολίνε, ειπε με ένθουσιασμο ο λογαγός άνακαθίσας στο κρεβάτι του, φύλαξε όσο μπορείς καλλίτερα αυτά τά χαρτιά.

— Γιατί ;

— Γιατί ίσως άξίζουν μιά όλόκληρη περιουσία και ίσως πολύ περισσότερο άκορη.

— Δεν καταλαβαίνω τίποτε λογαγέ.

— Έχε ύπομονη. Θά καταλάβης άργότερα. Έκί τού παρόντος άφησέ με να κοιμηθώ και σε ειδοποιώ να μη με ξυπνήσης γιατί όταν με ξυπνήν άπότομα γίνονται θηρία και δεν ξέρω τι μπορώ να

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΩ

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΘΡΑΣΥΤΗΤΕΣ

Η προκώγη τού δουκός ντέ Λωξέν. Γιατί δεν έπραγματο-ποιείτο. Πώς έμαθε ο Λωξέν τώ μυστικό. Κάτω άπ' τώ κρεβ-βάτι της κ. Μοντεσπάν. Τι άκουσε. Πώς εξέδικήθη. Η κ. Μοντεσπάν λιποθυμεί !... Μιά σκηνή στο παλάτι. Η στάσις τού Βασιλέως. Ο Λωξέν στη Βασιλίλη !...

Ο δουξ ντέ Λωξέν, ένας από τούς πιο άνδρείους άξιωματικούς τού Λουδοβίκου Ιδου, ειχε λάβει την ύπόσχεση από τόν βασιλέα ότι θα όνομάζετο γενικός άρχηγός τού πυροβολικού. Ο πρωθυπουργός όμως Λουβουά, έφερε κρυφα χίλια δυό εμπόδια στον διορισμόν αυτόν. Ο Λωξέν, εξαιρετικά άνυπόμονος όσον και δξύθυμος, θέ-λοντας να μάθι ποιός αντιπράττει στον διορισμό του, κατέφυγε στο ζήτη στρατήγημα :

Συνεδέθη έρωτικώς με μιά καμαριέρα της έννοουμένης τού βα-σιλέως, κυρίας ντέ Μοντεσπάν, μιά μέρα δε κατά την όποιαν έγγνώριζεν ότι ο βασιλεύς θα έπισκεπτετο την έννοουμένην τού στο-δοματίου της, έπαισε την φίλην του να τόν κινήη κάτω από τώ κρεβάτι της κυρίας της. Η κυρία ντέ Μοντεσπάν, φυσικά, άγνο-ούσε τώ τέχνασμα αυτό. Για να μην ύποψιασθί δε τώ παραμυθό, ο Λωξέν έφρόντισε να την έπισκεφθί λίγη ώρα πριν από την βασι-λική έπισκεψη, και να την παρακαλέση ναμεινέται στον ύψηλο της φίλο ύπέρ τού διορισμού του.

Κρυμμένος κατόπιν κάτω από τώ κρεβάτι, άκουγε θαυμάσια όλο τώ διάλογο πού διεμείβετο μεταξύ τού Λουδοβίκου και της έν-νοουμένης του.

Στην άρχή, ο Λουδοβίκος παρεπονέθη ότι ο Λωξέν άν και τώ ειχε ύποσχεθεί πως δεν θα έλεγε σε κανένα τίποτε για τόν διορισμό του, άφησε έν τούτοις και τώ έβριγχε λόγια κ' έτσι τώ έμαθεν ο Λουβουά, ο όποιος άντέπαρτε πάλι σ' αυτό με πείσμα... Τέλος ο Βασιλεύς έδήλωσε με νευρικήτητα στη φίλην του ότι έφ' όσον ο Λωξέν δεν ειχε τηρήσει την ύπόσχεση πού τού ειχε δώσει, ούτε και αυτός θα έτηρούσε την δική του ύ-πόσχεση.

Φαντάζεσθε πειά την φούρκα τού Λωξέν, ο όποιος ήταν άναγκασμένος να τάκωνη όλ' αυτά χωρίς να μπορή να βγάλλη λέξη. Έκείνο όμως πού τόν έ-ξοργισεν ακόμη περισσότερο ήταν τώ ότι η κυρία ντέ Μοντεσπάν, αντί να λάβη τώ μέρος του, όπως τώ ειχε ύπο-σχεθεί, ένίσχυε τούναντίον τόν βασιλέα στην άποφασή του...

Υστερ' από λίγο ο βασιλεύς άπεχα-ρέτησε την φίλην του και άνεχώρησεν, λέττας της για να έτοιμασθί για τόν άναγκαστικό χορό πού έδίδε-το τώ ίδιο βράδυ. Η καμαριέρα της έφρόντισε τότε να βγάλλη τόν Λωξέν από τόν κρυφώνα του, έπαισε δε και αυτός ναέτοιμασθί για τώ χορό, συλλογίζόμενος με ποίον τρόπον θα εξέδικετο τόν βασι-λέα και την φίλην του. Η όργή του ήταν τώση, ώστε ούτε στιγμή δεν έσκέφθη τί τυχόν άνέμενε εάν ο βασιλεύς έπληροφωρείτο πού ειχε περάσει τά άπογευμά του. Μόλις έτοιμασθήκεν ο Λωξέν έτρεξε προς προθάλαμηση της κυρίας ντέ Μοντεσπάν, και την έρώτησεν εάν ειχε μπεινέσει στον βασιλέα ύπέρ αυτού. Η κυρία ντέ Μοντεσπάν πού διηγείτο φυσικά, την συνδιέλεξή της με τόν βασιλέα όπως ήθελε. Ο Λωξέν, τότε, άφου την άκουσε προσεκτικά, έσχεψε στο αντί της καίτης επανέλαβε λέξη προς λέξη όλα όσα ειχαν διαμειφθεί στο δοματίο της μεταξύ τού βασιλέως και αυτής.

Η κυρία ντέ Μοντεσπάν τα έλασε ! Έσπυγίστηκε δε τόσο από τις άποκαλύψεις αυτές, ώστε έλπιούμην :

Μόλις συνήλθεν, έσπευσε να διηγήθί στον βασιλέα τα διαμει-φθέντα μεταξύ αυτής και τού δουκός. Έστάθη όμως άδύνατον να καταλάβη κ' αυτός πως ο Λωξέν ειχε λάβει τόσο άκαίριες πληρο-φορίες.

Ο Λωξέν, έπλησίασε κατόπιν τόν Λουδοβίκο και ικανότατα τώ εξέησε να τηρήσθαι τόν λόγο πού τώ ειχε δώσει και να τόν διορί-ση γενικό άρχηγό τού πυροβολικού.

Δεν έχω κιμιά άποχρέωση να τηρήσω τώ λόγο μου, άπήν-τησεν ο Λουδοβίκος, έφ' όσον και σεις δεν έτηρήσατε την ύπόσχε-σή σας...

Ο Λωξέν τότε, κατέβηκε από την όργή του, έσπευσε τώ σπαθί του και τώσπασε στα γόνατά του λέγοντας : — Δεν μπορώ να ύπηρετώ πια έναν πολιτικό πού δεν τηρεί τόν λόγο του...

Οι άπιστάτοι έχλωμασαν. Η προσβολή ήταν βαρύντα. Ο Λουδοβίκος όμως έφρόνη σάν βασιλέας. Μο-λονότι κατακόκκινος κ' αυτός από την όργή του, άνοιξε τώ πασάφυρο και πέταξε έξω τή άρβυλό του...

— ΕΝΑΝ ΕΝΕΥΓΕΝΗ. Κατόπιν δε άπε-σώθη. Την έκοπήη όμως ο Λωξέν συ-νεληφθί μέσα στο δοματίο του και ώδη-γήθη στη Βασιλίλη !...

κάτω άπάνω στην τρέλλα μου...

Η λαμπάδες τού Κοντοσταύλου

Άφηνε τον εξαίρετο φίλο μας λογαγέ Ρολάνδο Φερουλιάν Ταλεμόν κλπ. να κοιμάται με τις γροθιές σφιγμένες άπάνω στο κρεβάτι του, πού ήταν καμωμένο από δέρματα άλεπούδων, και παρακαλούμε τούσαναγνώστας μας να μās συνοδεύσουν δεκαπέντε μίλια μακριά, στον Πύργο του Ταλεμόνδου, όπου διέμενε την έ-ποχή εκείνη ο σταυλάκης βαρώνος Άννας Μονορανού.

Ο Πόργος του Ταλεμόνδου δεν διέφερε πολύ από τις άλλες με-γαλοπρεπείς κατοικίες της εποχής εκείνης ώστε να τόν περιγρά-φουμε λεπτομερώς. Έκείνο πού αποτελούσε την πρωτοτυπία της κατοικίας τού βαρώνου, δεν ήταν ούτε τά κυκλώπεια θεμέλια του, ούτε οι μεγάλες και λαμπρές αίθουσές του, ούτε τά τριμερά του παρτενα, ούτε η σκοπιές του και η επάλξεις του. Η πρωτοτυπία, γιά την οποία μιλήσαμε, βρισκόταν όλη στη ζωή τών ανθρώπων τού Πύργου.

Χρόνα τώρα ειχε να πατήση τώ πόδι της, γυναίκα στον Πύρ-γον αυτόν. Τό Ταλεμόνδο ήτανε περισσότερο φρούριο παρά κατοί-κια. Όσοι έμεναν σ' αυτό ξυπνούσαν τώ πρωί με τις σάλπιγγες. Όσοι έπίσης κοιμόντουσαν με τις σάλπιγγες. Καί αυτά, γιατί ο Πόργος ήταν μόνο ή σκυθρωπή κατοικία όπου ο μελαγχολικός βαρών έπαιγνε γιά να βυθισθί ήσυγος στις σκέψεις του, με έπιπρο-σέτως φλοισβόνες και τετρακόσους όπλεις διάφορον έθνικοτή-των, από τούς όποιους ένα άποστασία συνώδνε πάντοτε, ως τι-μητική φρουρά, τώ βαρώνο στα κινήματα του και στους περιπά-τους του !

Ο Άννας ντέ Μονορανού δεν έμοιαζε πιά με τώ νεαρό άξιω-ματικό πού τόν είδαμε στην άρχή της διηγήσεώς μας να πολεμά στη πλευρά τού άτόρμητου και άφραδιάστου, Ιππότη Μπαγιάρ. Πανταίχτη χρόνια ειχαν περάσει από τότε. Ο νέος τών εικοσι-δύο χρόνων ήταν τώρα γέρος έξηντάρης. Δεν ήταν πιά ύπολοχα-γός, ήταν στρατάρχης και επί πλέον, τιμητικώς αντάρχεις τού βασιλέως. Δεν ήτανε πια βαρώνος, ήτανε δουξ και γε-ροπαιστής.

Τό βράδυ εκείνο σ' ένα μεγάλο μι-σοκίτινο δάλαμο, στολισμένο με πορ-τραίτα Ιπποτών, ο Άννας Μονορανού, μισογυμνός άπάνω σ' ένα μεγάλο μαύρο ανάκλιτρο με τώ άριστερό του πόδι στραβόμενο, σ' ένα έδωλο πού έ-φαιε να ολισσάμει του, δεχότανε σε ά-καταστάσι τούς άξιωματικούς του.

Ο πρώτος πού παρουσιάστηκε μπρο-στά τού Μονορανού, ήταν ένας γε-ροντός άξιωματικός σφιγμένος μέσα στο θώρακά του, σάν καραβίδα μέσα στο λοτακό της. Τό πρόσωπό του ήταν κα-τακόκκινο, ώστε να δικαιολογείται η παρομοίωσις μας.

— Ά, ήθελε, πάτερ Ήμων ! ειπε ο Μονορανού με τη συνή-θεια πού ειχε νι παραδέχτη μέσ' στην κούρνετα διάφορες φράσεις από τώ Πάτερ ήμων. Δέ μέθυσε ακόμη, γουρουνί μου !... Καί τι με θέλεις, δέν τούς θάνατοίς ;

— Άφέντη, απάντησε ο Γερμανός μιλώντας με χρονοτή προ-φρονη τά γαλλικά, οι άντρες μου παραπονούνται ότι άρχίζει να κινεί χυμό και ζητάνε μανδύες για τώ χειμώνα...

— Μανδύες ;... Οι άρχιστοι !... Άγαθό ήτω τόνόμά σου !... θέλουν λοιπόν να με κατατρέφουν !... Πώς σου φαίνεται η άναίδεια τών άνθρώπων αυτών, φίλε Ροβέρτο ;

Ο Ροβέρτος Κέο, ένα από τά κυριώτερα πρόσωπα της διηγί-σεώς μας ήταν ο γραμματεύς τού Μονορανού. Καθόταν πίσω από τώ γέρο δούκα σ' ένα τραπέζι γεμάτο από χαρτιά, τά όποια παραπονοούσε.

— Ο άφέντης μου κάνει την τιμή να με συμβουλευθί ; ρώτησε.

— Ναι, Πάτερ Ήμων !... Θέλω ν' άκούσω και τη γνώμη σου...

— Λοιπόν, άφέντη μου, άφου θέλετε ν' άκούσετε και τη γνώμη μου, δεν πρέπει οι άνδρείοι αυτοί όπλνται να ξεπαλίσουν στην ύπηρεσία σας...

— Πώς !... Καί σ' !... φώναζε ο σταυλάκης μανώδης. Μή είσε-νήκης ήμάς εις πειρασμόν !

— Οι μανδύες δεν θά σάς στοιχίσουν τίποτε, άφέντη μου, άπάν-τησε ο Ροβέρτος.

— Καί πως θά γίνη αυτό ;

— Υπάχουν πεντακόσιοι πενήντα μανδύες κατακαίνουργοι από στερεό ύφασμα πού προσέχονται κατ' ευθείαν από την Φλάνδρα στον Πύργο του Κανιά...

— Τι διάβολο πού φέλνεις ;... Μά τις ψιλλές τού Χριστού, μίπως ο κόμης Ράφ Καντά κάνει εμπόριο μανδύων ;

— Ναι, ένα εμπόριο πού θα τώ έπιτηρούσα, άφέντη μου, άν βρισκόμουν στη θέση σας !

— Εξηγήσου καλλίτερα...

— Χωρίς άλλο δε θά έζέρετε, άφέντη, ότι ο κόμης Καντά εινε προτεστάντης...

— Πάτερ Ήμων !... Άν εινε προτε-στάντης θά χρεμίστη !...

(Ακολουθεί)

Η ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΕΣ ΜΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΟΙ ΕΦΤΑ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΗΣ ΕΦΕΣΟΥ

Μία δραματική ιστορία της εποχής του Αυτοκράτορος Δεκίου. Έφτα νεαροί χριστιανοί έμολογούν την πίστι τους. Ζωντανοί στον τάφο! Η αλλόκοτη περιπέτεια του Ιαμβλίου χου μέσα στην Έφεσο. «Στη φωτιά ο τυμβωρύχος!...» Ο Ιαμβλίους μπροστά στον Επίσκοπο Στέφανο. Ο συγκινητικός έπιλογος.

Μία από τις δραματικότερες εκκλησιαστικές μας παραδόσεις είναι και εκείνη που αναφέρεται στα έφτα παιδιά της Έφεσου. Συνέβη στα 250 π. Χ., όταν Αυτοκράτορ των Ρωμαίων ήταν ο Δέκιος. Μόλις ανέβηκε στο θρόνο έκηρύξε άμειλικτο διωγμό έναντι των χριστιανών. Πρώ πάντων καταδιώχθηκαν οι χριστιανοί της Έφεσου, γιατί αυτοί, από το κήρυγμα του Αποστόλου Παύλου, ξεχώριζαν με το βαθύ θρησκευτικό τους αίσθημα.

Ο Δέκιος έπληγε στην Έφεσο, διέταξε να ξαναχτίσουν τους βωμούς των άρχαιων θεών και οι χριστιανοί να προσφέρουν σ' αυτούς θυσίες. Οι άρνούμενοι θανατώνοντο με βάσανα, κι έβρισκε κανείς σώματα αίμοσταζόντα, κορμιά σταυρωμένα ή κρεμασμένα από τα τείχη της πόλεως, κεφάλια καρφωμένα σε ψηλά κοντάρια, και τα κορμιά να πέφτουν επάνω στα τίμια αυτά λείψανα με απάσιες κραυγές!...

Ανάμεσα στους πιο θερμούς χριστιανούς, ξεχώριζαν για την πίστη τους έφτα παιδιά, μάλλον έφηβοι. Τα ονόματά τους ήταν Μαρτίνος, Ιωάννης, Μαξιμιλιανός, Ιαμβλίους, Διονύσιος, Αντώνιος και Έξακουστάδης. Άνθηκαν στις άριστοκρατικότερες οικογένειες της Έφεσου και είχαν από την πρώτη στιγμή καταγγελθεί στο Δέκιο. Ο χριστιανισμός αυτοκράτορ διέταξε να τους συλλάβουν και να τους φέρουν μπροστά του. Με μία φωνή και οι έφτα νεαροί χριστιανοί έκήρυξαν με τόλμη την πίστι τους. Τότε ο Δέκιος διέταξε τους άξιωματικούς του ν' αφαιρέσουν από τους έφήβους τη στρατιωτική τους ζώνη—το έμβλημα της ευγενικής τους τάξεως—και έλεπε:

Πρώς το παρόν, άρκετη τιμωρία είναι αυτή που σας γίνεται. Αν όμως δεν πάτε άμέσως να θυσιάσετε στους θεούς της Ρώμης, θα σας τιμωρήσω με θάνατο!

Τα παιδιά άπεράσισαν να δραπετεύουν για ν' αποφύγουν την όργη του αυτοκράτορος. Ντύθηκαν λοιπόν με φτωχικά ρούχα, ξεγέλασαν τους φύλακας των πυλών και βγήκαν από την πόλη. Έβρε στο βουνό Πιον, βρήκαν ένα βαθύ σπήλαιο και κούφτηκαν μέσα. Όσο για τη τροφή τους, ένας άπ' αυτούς, ο Ιαμβλίους, έπήγαινε από καιρό σε καιρό στην πόλη, αγοράζε ο,τι τους χρειαζότανε και συνάμα έμάθαινε τα νέα.

Έτσι έμαθε ότι ο Δέκιος ήταν έξω φρενών για τη δραπέτευσή τους και ότι έφοβόριζε με θάνατο τους γονείς τους, αν δεν του παρέδιναν τα παιδιά τους να τα δικάσει. Συγγρόνος οι στρατιώτες του έψαχναν όλα τα γύρω μέρη και τέλος μία μέρα ανακάλυψαν το καταφύγιό τους. Ο Δέκιος διέταξε τότε να τειχίσουν την είσοδο της σπηλιάς για να πεθάνουνε έτσι εκεί μέσα. Άμα ή φοβερή αυτή διαταγή έξετελέσθη, ο Δέκιος ήθελε μ' έβαλε επάνω στις πλάκες του τειχίσματος την αυτοκρατορική του σφραγίδα, για να μην τολμήσει κανείς ν' ανοίξει το σπήλαιο.

Πέρασαν χρόνια και καιροί—συνεχίζει η θρησκευτική παράδοση.—Οι έφτα έφηβοι, που τειχίστηκαν ζωντανοί στο σπήλαιο, με τον καιρό έλησμονήθηκαν. Οι αυτοκράτορες διεδέχοντο ο ένας τον άλλο, οι Γότθοι κατέστρεψαν το ναό της Έφεσου, ο Αυτοκράτορ Κωνσταντίνος βαπτίστηκε στο Χριστιανισμό και τον έκαμε επίσημη θρησκεία του Κράτους. Στα χρόνια λοιπόν εκείνα, δηλαδή 200 έτη μετά το εντείχιμα των έφτα παιδιών, ένας χωρικός έπήγε στο βουνό Πιο να πάρη λιθάρια για να χτίση σταύλο, είδε στην είσοδο της σπηλιάς τις πλάκες που ήταν καλά πελεκημένες και κατάλληλες για τη δουλειά του, έβαλε σ' ένέργεια το λαστό του, έξεκολλήσε όσες του χρειαζόνταν, τις έφόρτωσε στο κάρο του και έφυγε. Άλλ' ή τύχη του σπηλαίου είχε πιά ανοιχθεί και κύματα φωτός μύχταν μέσα και χάιδεψαν τα βλέφαρα των έφτα νεαρών μαρτύρων της Πίστεως.

Τα έφτα παιδιά έξυπνησαν και συμφώνησαν να στείλουν πάλι στην αγορά τον Ιαμβλίου, γιατί τα φομιά που τους είχε φέρει είχαν γίνει ξερά σαν πέτρες. Έξέκρινε λοιπόν για την πόλη ο Ιαμβλίους, φέροντας μαζί του και μερικά νομίσματα για τα ψώνια, άλλ' όταν έφθασε στην πόλη παρατήρησε ότι ή πύλη της δε βοισκότανε πιά στο ίδιο μέρος. Η αγορά δεν ήτανε πια κοντά στην πύλη και όμως χδές άκούη την είχε περάσει! Άλλ' έκεινο που έκανε μεγαλύτερη εντύπωση στον Ιαμβλίου ήταν ή περιέργεια με την οποία τον έκοιτάζε ο κόσμος. Κι έλεγε μέσα του: — Γιατί με κοιτάνε έτσι; Πρώτη φορά βλέπω στην Έφεσο τέτοια πρόσωπα και τέτοιες παράξενες φρονιμές! Για μία μέρα άλλαξε τάχα ο κόσμος, ή μίπως έχω κοιμάρει άκόμη και όνειρεύομαι;

Ως τόσο, περνώντας μέσα από άγνωστους δρόμους, έφθασε σε μία αγορά και στάθηκε να φωνίση. Άλλ' οι άνθρωποι τον έδειχναν με το δάχτυλο και ρωτούσαν ο ένας τον άλλο:

— Πούδς είναι αυτός ο άλλος; — Ποιος διαβάτης, που το προσώπο του είναι χλωμότερο από το θάνατο; — «— Από πού νάρχεται; » — Τι ρούχα είναι αυτά που φορεί; — Γιατί περπατεί σάν να κοιμάται και με τα μάτια χαμηλωμένα; — Δίχως άλλο θα είναι δούλος που έδραπέτευσε ή κανένα κλέφτης!...»

Άλλ' ή περιέργεια του πλήθους έκορυφώθη, όταν ο Ιαμβλίους έβγαλε ένα νόμισμα για να πληρώση τα φομιά που άγοράσε. Ο φρούας έμεινε τις φωνές: — Τι μονέδα είν' αυτή; Πού την εύρηκες; Δέν περνούν πιά τέτοια νομίσματα!...

Το νόμισμα πέρασε από χέρι σε χέρι, κι έκανε μεγάλη φασαρία στην αγορά. Κόσμος πολύς είχε περικυκλώσει τον Ιαμβλίου, και άλλοι τον έρωτοσαν μ' έπιμονή κι άλλοι τον έφοβόριζαν. Ο Ιαμβλίους τα είχε χαμένα. Τέλος έτρεξε ένας άξιωματικός της δημοσίας τάξεως και ρώτησε τι συμβαίνει.

Αυτός ο τυχοδιώχτης του άπεκρίθησαν ζητάει να μάς πείρη άρχαιες μονέδες! Μία γρηά αυγούλο έφρονάζε:

Αυτός ο γελοιός είναι είδωλόλατσης, γιατί έπέρασε μπροστά από το παρεκκλήσι των Άγίων Μαρτύρων χωρίς να κάνει το σπυρό του!

Τότε πιά σηκώθηκαν βουερά τ' αναθέματα: — Στη φωτιά ο ιερόσυλος! Στη φωτιά ο τυμβωρύχος!... Τα ρούχα του που είχε γεμάτα σκόνη, θα τα έκλεψε βέβαια από κανέναν άρχαιο τάφο, γιατί ποιος θα στοχαζότανε να ράψη σήμερα τέτοια ρούχα! — Κοιτάχτε τα πέδιλά του! Θα είναι της εποχής του Αντωνίου!... — Έγώ λέω, φώναζε άλλος, πως είναι κανένας από εκείνους τους Άρμένιους μάνους, που με τις μαγείες τους ξεθάβουν κρυμμένους θησαυρούς, και οι σύντροφοί του τον έστελναν εδώ να μάς περάση μαγικές μονέδες! Και όλοι έφώναζαν: — Στη φωτιά ο μάγος!... — Νά σταυρωθή ο νεκρομάντης! — Στην κρεμάλα ο αντίχριστος!...

Στο μεταξύ, είχαν έρθει στρατιώτες, και ο άξιωματικός που είχε συλλάβει τον Ιαμβλίου του έλεγε: — Γιατί, αφού άνεκάλυψε θησαυρό, δέν έδωσε ένα μέρος άπ' αυτόν στον Κάισαρα, σύμφωνα με το Νόμο;... Ποιά είναι ή πατρίδα σου;... Ποιους θεούς λατρεύεις; Λέγε!...

Στην έσπελσία του ο Ιαμβλίους σήκωσε τάματα του και είδε το σταυρό μιας γειτονικής εκκλησίας. Συγκινημένος, έφώναζε: «Χριστέ μου, βοήθησέ με!» Κι γονατίζοντας έλεγε: — Είμαι Χριστιανός, πολίτης της Έφεσου, ονομάζομαι Ιαμβλίους. Ο πατέρας μου είναι λοχαγός του Αυτοκράτορος Δεκίου!...

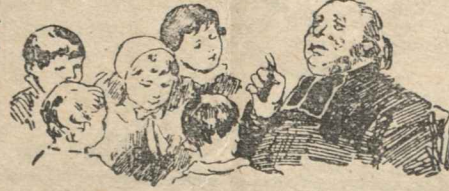
Ένας δικαστής, περαστικός από κει, του έλεγε: — Σαδώντροπε, κλέφτης, δέν ξέρεις λοιπόν ότι ο Δέκιος σκοτώθηκε στα τους Γερμανούς εδώ και 200 χρόνια! Τρέμοντας τότε ο Ιαμβλίους, μη μπορώντας να έξηγήση τα συμβαίνοντα διηγήθηκε τα παθήματά τους και τη φυγή τους από την Έφεσο. Ο παπάς της γειτονικής εκκλησίας, που τον άκουγε προσεχτικά, μίληκε στη μέση και έλεγε:

— Πρόκειται βέβαια περί συμβάντος ύπερφυσικού, και τα λόγια του παιδιού αυτού πρέπει ν' άκουσθούν. Σε παρακαλώ άξιωματικέ, να οδηγήσης το παιδί στον Επίσκοπο μας τον Άγιο Στέφανο, και αυτός με τη σοφία του θα κρίνη. Έδώ κάτι άνατερο συμβαίνει!...

Ο άξιωματικός πήρε τον Ιαμβλίου να τον φέρη στο Έπισκοπικό μέγαρο, ενώ πίσω οι στρατιώτες με τις λογχές προσπαθούσαν να συγκρατήσουν τον φανατισμένον όχλο που έριχνε λιθάρια και ζητούσε το θάνατό του.

Μαζί με τον Επίσκοπο έτυχε κεινή την ώρα να βρίσκεται και ο Άνθύπατος. Ο Ιαμβλίους οδηγήθηκε μπροστά τους, και ο άξιωματικός διηγήθηκε την ιστορία του. Ο Άνθύπατος άρχισε να φοβερίζη το παιδί ότι θα το θανατώση αν δέν πη την άλήθεια που βόηκε τα νομίσματα. Τότε ο Ιαμβλίους έγονάισε μπροστά στον Επίσκοπο και έλεγε:

— Πατέρα των πιστών! Άκουσε τη φωνή μου και συχώρεσέ με αν δέν μπορώ να μιλώ δυνατώτερα! Αισθάνομαι ότι αγαπάς ή δυναμεις μου σώνονται και ότι σε λίγο θα πεθάνω, χωρίς να μπορέσω ν' άποδείξω τίποτε άπ' όσα λέω! Ορκίζομαι στο όνομα του Κυρίου ημών Ιησού ότι είμαι Χριστιανός! Ο άγιος ιερέας Τιμόθεος με τα ίδια του τα χέρια με βάπτισε στην κρήνη του Παυλίνου και του Δομιτίλου.

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΤΟ ΚΛΕΜΕΝΟ ΣΚΥΛΙ

Ο περίφημος Άγγλος ζωγράφος Λάντνερ ο οποίος ζωγράφιζε ακριβώς σκυλιά και γάτες, έλαβε μία φορά από έναν λόρδο την εντολή να κάνει το πορτραίτο ενός των σκυλιών του. Έτυχε όμως κακή την κατάληξη άκαρβός να έχη ο ζωγράφος πάρα πολλή δουλειά στα να μην μπορέση να έκτελέση την παραγγελία και την άνέλασε για λίγους μήνες. Σε κάμποσον καιρό συνάντησε τον λόρδο στην όδο και του είπτε ότι μπορούσε πιά να έκτελέση την παραγγελία του.

Η απάντησή μου φίλε! Του έλεπε τότε ο λόρδος, δυστυχώς είναι και πολύ άργά. Τον σκύλο μου τον έχασα προό λίγων ημερών.

— Άλως άλλο θα σας τον έκλεψαν. Θέλετε να μου επιτρέψετε να τον ζωγραφίσω, αν κατορθώσω και τον βωί;

— Βέβαια, με μεγάλη ευχαρίστηση, έλεπε ο λόρδος. Ο Λάντνερ πήγε άμέσως σπίτι του και φώναζε ένα γνωστό του που μετέφραζε όια τα επαγγέλματα, μεταξύ δέ των άλλων ήταν και κάποιος στο να βρίσκη τα χαμένα σκυλιά. Του περιέγραψε λοιπόν το σκύλο του λόρδου και τον παρεκάλεσε να το βρην όσο μπορεί γρηγορότερα.

Ο άνθρωπος έβρεσε το κεφάλι του και άφου σκέφθηκε κάμποση ώρα έλεγε:

— Ένα τέτοιο σκύλι σάν κι αυτό που μου λέτε μου φαίνεται να κίπαι το είδα. Έλπίζω, ότι σε τρεις βδομάδες θα μπορέσω να σας το φέρω.

— Σε τρεις βδομάδες! φώναζε ο Λάντνερ. Τι λές εκεί! Σε σα-ντακοτό ώρες πρέπει να έχω το σκύλι δίχως άλλο.

— Όχι, κύριε, αυτό είναι άδύνατο.

— Ποιά καλά, έλεπε ο Λάντνερ. Κοιτάξε όπως δήποτε να μου φέρη: το σκύλι όσο το δυνατόν γρηγορότερα.

Μόλις έπέρασαν δεκατέντε μέρες παρουσιάστηκε στο σπίτι του Λάντνερ ο άνθρωπος εκείνος, κρατώντας το σκύλι στην άγκυλιά.

— Νάτο που το βρήκες! φώναζε ο Λάντνερ θριαμβητικά. Γιατί λοιπόν δέν το έφερες; γρηγορότερα.

— Κίριε Λάντνερ, του έλεπε τότε ο πολυτεχνίτης εκείνος, φαίνεται ένας καλός άνθρωπος και θα σας πω όλη την άλήθεια. Έγώ άην κλέψω το σκύλι από τον λόρδο και το είχα πουλήσει σε μία γυναίκα στο Πορτλαντ σε τόσο μεγάλη τιμή όμως, ώστε δέν μ' έκανε καρδιά να της χαλάσω την ευχαρίστηση και να μην την αφήσω να το χωρή τουλάχιστον δυό βδομάδες προτού της το άνελάσει!...

Ο Αυτοκράτορ Δέκιος μάταια έπροσπάθησε να μάς άναγκάση ν' άπορήσουμε τη θρησκεία μας. Είμαστε έφτα μέσα στη σπηλιά να είπαμε ν' έλθω. Άς μου επιτρέψουν να σας οδηγήσω εκεί και να είπαμε αν λέω την άλήθεια!...

Άς ακολουθήσουμε το παιδί αυτό, έλεπε ο Έπίσκοπος. Λέει την άλήθεια!...

Όταν έφτασαν στο βουνό και είδαν τα έξη παιδιά χλωμά και καμαμένα με τ' άρχαία ρούχα τους, στάθηκαν έντρομοι από την έκπληξη. Το διαπεραστικό βλέμμα του Έπισκόπου έκαμψε μία μικρή χάλκινη πλάκα που ήτανε ανάμεσα στα λιθάρια που τειχίσματος. Το πινακίδιο αυτό το είχαν σφηνώσει κρυφά οι χριστιανοί της εποχής του Δεκίου, οι Άγριοι Βάλβες και οι Βελόδες, προτού ο Ρωμαίος αυτοκράτορ σφραγίσει την είσοδο της σπηλιάς.

Έκαστο στο χάλκινο πινακίδιο ήταν γραμμένη ή ιστορία των έφτα παιδιών, μαρτύρων της Έφεσου. Ο Έπίσκοπος Στέφανος, ο Άνθύπατος και οι λοιποί παρατάνενοι έδόσαν τον Θεό να τα σώσει και να προσκύνουν τα έφτα παιδιά, που με την έλπίδα τους άειώθηκαν ν' άναστηθούν ύστερ' από 200 έτη!

Όταν τα παιδιά έπαψαν να μιλούν, έγειραν ήσυχα τα κεφάλια τους και πλάνθαναν. Όταν τα σήκωσαν παρατήρησαν ότι είχαν καταλείψει τη ζωή...

Ο Αυτοκράτορ Θεοδόσιος διέταξε να κατασκευασθούν έφτα μικρά μαρτύρια για να βαλθούν μέσα τα λείψανα των έφτα παιδιών. Ο Άνθύπατος και οι λοιποί παρατάνενοι έδόσαν τον Θεό να τα σώσει και να προσκύνουν τα έφτα παιδιά, που με την έλπίδα τους άειώθηκαν ν' άναστηθούν ύστερ' από 200 έτη!

Όταν τα παιδιά έπαψαν να μιλούν, έγειραν ήσυχα τα κεφάλια τους και πλάνθαναν. Όταν τα σήκωσαν παρατήρησαν ότι είχαν καταλείψει τη ζωή...

Ο Αυτοκράτορ Θεοδόσιος διέταξε να κατασκευασθούν έφτα μικρά μαρτύρια για να βαλθούν μέσα τα λείψανα των έφτα παιδιών. Ο Άνθύπατος και οι λοιποί παρατάνενοι έδόσαν τον Θεό να τα σώσει και να προσκύνουν τα έφτα παιδιά, που με την έλπίδα τους άειώθηκαν ν' άναστηθούν ύστερ' από 200 έτη!

Όταν τα παιδιά έπαψαν να μιλούν, έγειραν ήσυχα τα κεφάλια τους και πλάνθαναν. Όταν τα σήκωσαν παρατήρησαν ότι είχαν καταλείψει τη ζωή...

Ο Αυτοκράτορ Θεοδόσιος διέταξε να κατασκευασθούν έφτα μικρά μαρτύρια για να βαλθούν μέσα τα λείψανα των έφτα παιδιών. Ο Άνθύπατος και οι λοιποί παρατάνενοι έδόσαν τον Θεό να τα σώσει και να προσκύνουν τα έφτα παιδιά, που με την έλπίδα τους άειώθηκαν ν' άναστηθούν ύστερ' από 200 έτη!

Όταν τα παιδιά έπαψαν να μιλούν, έγειραν ήσυχα τα κεφάλια τους και πλάνθαναν. Όταν τα σήκωσαν παρατήρησαν ότι είχαν καταλείψει τη ζωή...

Ο Αυτοκράτορ Θεοδόσιος διέταξε να κατασκευασθούν έφτα μικρά μαρτύρια για να βαλθούν μέσα τα λείψανα των έφτα παιδιών. Ο Άνθύπατος και οι λοιποί παρατάνενοι έδόσαν τον Θεό να τα σώσει και να προσκύνουν τα έφτα παιδιά, που με την έλπίδα τους άειώθηκαν ν' άναστηθούν ύστερ' από 200 έτη!

Όταν τα παιδιά έπαψαν να μιλούν, έγειραν ήσυχα τα κεφάλια τους και πλάνθαναν. Όταν τα σήκωσαν παρατήρησαν ότι είχαν καταλείψει τη ζωή...

Ο Αυτοκράτορ Θεοδόσιος διέταξε να κατασκευασθούν έφτα μικρά μαρτύρια για να βαλθούν μέσα τα λείψανα των έφτα παιδιών. Ο Άνθύπατος και οι λοιποί παρατάνενοι έδόσαν τον Θεό να τα σώσει και να προσκύνουν τα έφτα παιδιά, που με την έλπίδα τους άειώθηκαν ν' άναστηθούν ύστερ' από 200 έτη!

Όταν τα παιδιά έπαψαν να μιλούν, έγειραν ήσυχα τα κεφάλια τους και πλάνθαναν. Όταν τα σήκωσαν παρατήρησαν ότι είχαν καταλείψει τη ζωή...

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΕΘΥΣΩΝ

Τι είδους μεθύσι έκανε ο Λά Τοριλλιέρ. Υπό την βροχήν. Έπιβάτης, άποσύγιον. Ο Εδγ. Σην και ο Ραμνέ. Το δυστύχημα. Η έπίδειξις του τραύματος. Μία έκπληξις. Τον νερό, ο άσπονδος έχθρος των κρασσοπατεράδων. Ο μεθυσμένος που ξιφομαχούσε με τον... τοίχο!... Η...πιστολιές!..

Ο διάσημος γάλλος δραματικός ήθοποιός Λά Τοριλλιέρ είχε ένα μεγάλο ελάττωμα: ήταν τρομερά μεκρηός. Σχετικώς μάλιστα με το πάθος του αυτό διηγούνται το έξης ανέκδοτο:

Κάποτε, μετά γενναία κρασσοκατόνυν έφυγε από ένα φιλικό του σπίτι για να πάη στο θέατρο όπου έπαιζε. Ο καιρός όμως ήταν άθλιος: βροχή, λάσπη, κακό.

Και ο ήθοποιός μας, ο οποίος έκεινο το βράδυ έτυχε να φορή τα πολυτελή ένδύματα με τα οποία θα ένεφανίζετο στην πρώτη πράξη του έργου μη βρίσκοντας ευκαιρο άμεί, άναγκάστηκε να μπη σε μία δίτροχο «χειράμαξα» μεταφορικό μέσο συνηθέστατο τότε, για να μη κατιστραφούν από τη βροχή τα ρούχα του.

Η ώρα όμως προχωρούσε, και το άμεί έπήγαινε πολύ άργά. Ο Λά Τοριλλιέρ φοβούμενος μήπως δέν φθάση εγκαίρως στο θέατρο, έρώτησε τον άνθρωπο που έσυρε την χειράμαξα:

— Γιατί δέν τρέχεις πιο γρήγορα;... — Γιατί δέν έχω «βοηθό» κύριε...; άπάντησεν αυτός. — Καλά και τί τον θέλεις τον βοηθό;

— Ο βοηθός μου σπρώχνει συνήθως το άμεί, από πίσω ένώ εγώ το σύρω από μπρός. Κι' έτσι, το βάρος μοιράζεται.

— Και δέν τόλεγε, καίμνε νεώριτερα αυτό; έλεπε ο Λά Τοριλλιέρ πηδώντας έξω από τ'άμεί. Και χωρίς να χάση καιρό, ο καλός μας ήθοποιός άρχισε να έκτελή χρέη «βοηθού». Έτσι το άμεί, δέν άργησε να φτάση στην πόρτα του θεάτρου. Με μόνη τη διαφορά ότι ο Λά Τοριλλιέρ, σκνίπα στο μεθύσι καθώς ήταν νόμιζε ότι...μεταφέρει...τον έαυτό του! Και μόνον όταν έφτασε στο θέατρο κατάλαβε τι γκάφα είχε πάθει έξ αίτίας της μέθης του. Ήταν όμως άργά πιά. Τα πολυτελή ρούχα του είχαν καταντήσει σε άειοθρήνητο χάλι!...

Ο γνωστός μυθιστοριογράφος Εύγένιος Σην και ο Ραμνέ ήσαν άχώριστοι φίλοι και άδιορθοί μεκρηόδες και οι δυό. Ένα βράδυ ένώ έγυρίζαν στα σπίτια τους, ο Ραμνέ παραπάτησε, έπεσε και χτύπησε το πόδι του. Ο Σην τότε ένδοιμούμενος ότι είχε κάποτε χρηματισει στρατιωτικός γιατρός έβγαλε το μαντήλι του, το έσχισε, και έτέδεσε μ' αυτό το πόδι του φίλου του κατόπιν δέ τον έβρασε σ' ένα άμεί, και τον συνώδεψε στο σπίτι του, όπου και τον έάλωσε στο κρεβάτι του. Αυτός δέ έπέρασε τη νύχτα σε μία πολυθρόνα, κοντά στο κρεβάτι του τραυματίου.

Την άλλη μέρα το πρωί μόλις έξυπνησε, ο Σην έέπεισε να έξετάση το τραύμα του φίλου του. Και τότε, ό της έκπληξης! ο Σην άντελήφθη ότι την προηγούμενη νύχτα μεθυσμένος καθώς ήταν, αντί να δέση το χτυπημένο πόδι του έπίσης μεθυσμένου φίλου του το είχε δέσει... το γερό!...

Ένας διαβόητος κρασσοπατέρας, θρώσσης κάποτε βαρύν άπ' την πολύ κατάχρηση του κρασιού που έκανε. Κ' έπειδή αιδανόθηκε πως έφτασε ήτελευταίον ώρα, παρεκάλεσε τους φίλους του που τον περιεστούριζαν στο κρεβάτι του, να του φέρουν μία καράφα γεμάτη νερό. Οι φίλοι του άντήλασαν μεταξύ τους έκκλητες ματιές.

— Γιατί, σάς φαίνεται περίεργο; του έλεπε τότε ο έτοιμοθάνατος. Δέν έροστε ότι όταν κανείς βρίσκεται στο γέλιο του τάρου πρέπει να συμφιλώνεται... με τους άσπονδοτέρους έχθρούς του;...

Κάποιος μεθυσμένος, γονιόντας μία νύχτα σπίτι του, μίληκε κατά λάθος μέσα σ' ένα τυρολόσκαχο. Όταν έφθασε στο τέλος και είδε ότι δέν μπορούσε να περάση ύπνετος, μες στο μεθύσι του, πώς κάποιος του έφραζε το όρδιο. Χωρίς να χάση λοιπόν καιρό, έσυρε το σπαθί του και άρχισε να μονομαχή άγρίως με... τον τοίχο που βρισκόταν άπέναντί του!... Άπ' τις σπαθιές, ο τοίχος άρχισε να βγάξη σπίνες. Μόλις το είδε αυτό, ο μεθυσμένος άρχισε τις φωνές:

— Άνανδρε! Δολοφόνε! Όποτε τραβάς και πιστόλι, έ... Τώρα θα σου δείξω εγώ!...

Κάποιος μεθυσμένος, γονιόντας μία νύχτα σπίτι του, μίληκε κατά λάθος μέσα σ' ένα τυρολόσκαχο. Όταν έφθασε στο τέλος και είδε ότι δέν μπορούσε να περάση ύπνετος, μες στο μεθύσι του, πώς κάποιος του έφραζε το όρδιο. Χωρίς να χάση λοιπόν καιρό, έσυρε το σπαθί του και άρχισε να μονομαχή άγρίως με... τον τοίχο που βρισκόταν άπέναντί του!... Άπ' τις σπαθιές, ο τοίχος άρχισε να βγάξη σπίνες. Μόλις το είδε αυτό, ο μεθυσμένος άρχισε τις φωνές:

— Άνανδρε! Δολοφόνε! Όποτε τραβάς και πιστόλι, έ... Τώρα θα σου δείξω εγώ!...

Κάποιος μεθυσμένος, γονιόντας μία νύχτα σπίτι του, μίληκε κατά λάθος μέσα σ' ένα τυρολόσκαχο. Όταν έφθασε στο τέλος και είδε ότι δέν μπορούσε να περάση ύπνετος, μες στο μεθύσι του, πώς κάποιος του έφραζε το όρδιο. Χωρίς να χάση λοιπόν καιρό, έσυρε το σπαθί του και άρχισε να μονομαχή άγρίως με... τον τοίχο που βρισκόταν άπέναντί του!... Άπ' τις σπαθιές, ο τοίχος άρχισε να βγάξη σπίνες. Μόλις το είδε αυτό, ο μεθυσμένος άρχισε τις φωνές:

— Άνανδρε! Δολοφόνε! Όποτε τραβάς και πιστόλι, έ... Τώρα θα σου δείξω εγώ!...

Κάποιος μεθυσμένος, γονιόντας μία νύχτα σπίτι του, μίληκε κατά λάθος μέσα σ' ένα τυρολόσκαχο. Όταν έφθασε στο τέλος και είδε ότι δέν μπορούσε να περάση ύπνετος, μες στο μεθύσι του, πώς κάποιος του έφραζε το όρδιο. Χωρίς να χάση λοιπόν καιρό, έσυρε το σπαθί του και άρχισε να μονομαχή άγρίως με... τον τοίχο που βρισκόταν άπέναντί του!... Άπ' τις σπαθιές, ο τοίχος άρχισε να βγάξη σπίνες. Μόλις το είδε αυτό, ο μεθυσμένος άρχισε τις φωνές:

— Άνανδρε! Δολοφόνε! Όποτε τραβάς και πιστόλι, έ... Τώρα θα σου δείξω εγώ!...

Κάποιος μεθυσμένος, γονιόντας μία νύχτα σπίτι του, μίληκε κατά λάθος μέσα σ' ένα τυρολόσκαχο. Όταν έφθασε στο τέλος και είδε ότι δέν μπορούσε να περάση ύπνετος, μες στο μεθύσι του, πώς κάποιος του έφραζε το όρδιο. Χωρίς να χάση λοιπόν καιρό, έσυρε το σπαθί του και άρχισε να μονομαχή άγρίως με... τον τοίχο που βρισκόταν άπέναντί του!... Άπ' τις σπαθιές, ο τοίχος άρχισε να βγάξη σπίνες. Μόλις το είδε αυτό, ο μεθυσμένος άρχισε τις φωνές:

— Άνανδρε! Δολοφόνε! Όποτε τραβάς και πιστόλι, έ... Τώρα θα σου δείξω εγώ!...

Κάποιος μεθυσμένος, γονιόντας μία νύχτα σπίτι του, μίληκε κατά λάθος μέσα σ' ένα τυρολόσκαχο. Όταν έφθασε στο τέλος και είδε ότι δέν μπορούσε να περάση ύπνετος, μες στο μεθύσι του, πώς κάποιος του έφραζε το όρδιο. Χωρίς να χάση λοιπόν καιρό, έσυρε το σπαθί του και άρχισε να μονομαχή άγρίως με... τον τοίχο που βρισκόταν άπέναντί του!... Άπ' τις σπαθιές, ο τοίχος άρχισε να βγάξη σπίνες. Μόλις το είδε αυτό, ο μεθυσμένος άρχισε τις φωνές:

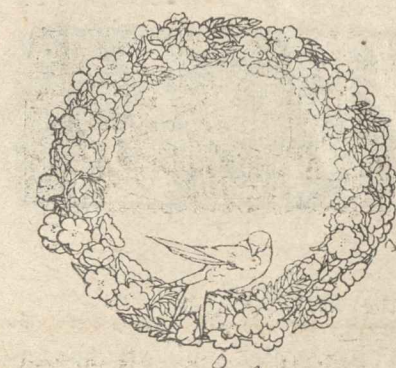
— Άνανδρε! Δολοφόνε! Όποτε τραβάς και πιστόλι, έ... Τώρα θα σου δείξω εγώ!...

Κάποιος μεθυσμένος, γονιόντας μία νύχτα σπίτι του, μίληκε κατά λάθος μέσα σ' ένα τυρολόσκαχο. Όταν έφθασε στο τέλος και είδε ότι δέν μπορούσε να περάση ύπνετος, μες στο μεθύσι του, πώς κάποιος του έφραζε το όρδιο. Χωρίς να χάση λοιπόν καιρό, έσυρε το σπαθί του και άρχισε να μονομαχή άγρίως με... τον τοίχο που βρισκόταν άπέναντί του!... Άπ' τις σπαθιές, ο τοίχος άρχισε να βγάξη σπίνες. Μόλις το είδε αυτό, ο μεθυσμένος άρχισε τις φωνές:

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΚΑΛΟΓΗΡΟΣ

Μία περίεργη φυσιογνωμία του Σουλίου. Σαμουήλ ή «τελευταία κρίσις». Ρώσος αξιωματικός ή Ιακωβίνος; Η διαφωνία των ιστορικών. Ο έρημιτης της Αγίας Παρασκευής. Τα ταίρια της Περιχούς θα πέσουν στον Πύργο της Βελίας. Κλεισμένοι στο Κούγκι. Ένας υπέρ-βρωπος άγωνας. Και ή «τελευταία κρίσις» συνετελέσθη.

Μέσα στη Σουλιάτικη ιστορία, που λάμπει από το φως της δόξας, υπάρχει μία μορφή ηρωική, αλλά και μυστηριώδης. Είναι ο καλόγερος Σαμουήλ, ο τραγουδημένος από τη δημόδη Μούσα και το Βαλαωριτικό στίχο.

Όταν ο Άλφ Πασσάς εκάταλαβε ότι του ήταν αδύνατο να υποτάξει το Σούλι με φανερό πόλεμο, όταν έπεισθη ότι και ή ποιητική του δεν είχαν περάσει, απέφασε να μεταχειρισθεί τη διαφθορά των συνειδήσεων, υπολογίζοντας στην ανθρώπινη αδυναμία. Και κατά πρώτον απέλυσε όλους τους αξιωματικούς. Έπειτα, από καιρό σε καιρό, άρχισε να στέλνει στο Σούλι και διάφορα δώρα, π. χ. καλά ρούχα, φρέσκα χρυσοκέντητα, καινούριες φουστανέλλες κ.λπ. Όσοι από τους Σουλιώτες ήταν πιο φτωχοί, πιο γοητιμένοι από τον πόλεμο και την αρραβάνια, δέχονταν τα δώρα, κ' έτσι άναψε στα τιμία Σουλιάτικα χωριά ή γκρίνια και ο διχασμός.

Μέσα στο μεγάλο κίνδυνο, έστειλε ο Θεός άγγελο σωτηρίας το Σαμουήλ. Τριάντα έδωκε την ηλικία, ψηλός, με μαύρη γενειάδα και μεγάλα μάτια έταστα, ο ασσοφόρος αυτός φάνης για πρώτη φορά να βγαίνει από τη βαθεία σπηλιά της Αγίας Παρασκευής, μεταξύν Κουγκιού και Κιάφας. Ή παρουσία του αυτή ήταν σαν μία από κείνες που περιγράφει ή Αποκάλυψις, επιβλητική, ντυμένη με τη σκιά του μυστηρίου. Προτήτερα δεν τον είχε ιδεί κανείς στα μέρη εκείνα, αλλά και κανείς δεν είχε τη δύναμη να τον έρωτησει: «Ποιος είσαι;» Άλλ' ο μυστηριώδης καλόγερος, σαν να μάντευε την έρωτησή που κρεμόταν από τα χείλη τους, έσπασε το χέρι τους, έχαραξε στον άερα το σημείο του Σταυρού και είπε:

«Είμαι ο άπεσταλμένος του Θεού! Ήρθα να σας πω ότι έφθασε ή τελευταία κρίσις και αλλοίμονο σε κείνους που αφήνουν την ψυχή τους να πλανηθεί από τον τύραννο που είναι ή ανσάρκωσις του Σατανά! Αλλοίμονο σε κείνους που δέχονται τα δώρα του Τυράννου βουτηγμένα στο αίμα των αδελφών τους! Η τελευταία κρίσις πλησιάζει! Φύγετε από μπροστά μου τέκνα της απώλειας! Μη με κολάζετε περισσότερο! Μακριά από τους ιερούς τόπους του Κυρίου οι άμαρτωλοί, όσοι δέχονται δώρα από τους Τούρκους. Μακριά από τους ναούς του Χριστού οι δωροδοκούμενοι από τον Άντιχρίστο, οι προδότες των ιερών και των τάφων!»

Τέτοια γλώσσα μεταχειριζότανε στην άρχή ο Σαμουήλ, που οι Σουλιώτες τον άνόμασαν «ή τελευταία κρίσις», έπειδή χρησιμοποιούσε συχνά στους λόγους του τη φράση αυτή. Και ή μεταστοιχείωσιν δεν άργησε να ρηθεί μέσα στις ευγενικές ψυχές των Σουλιωτών. Πρώτες οι γυναίκες πέταξαν από πάνω τους κάθε περιττό στολίδι και ξανάβησαν την άρχαία οικογενειακή τους ασπρότητα. Και το παράδειγμα των γυναικών το μιμήθηκαν γρήγορα και πολλοί άντρες. Ή φράση «η τελευταία κρίσις» γύριζε σε όλα τα στόματα και ο φόβος του Θεού ξανάφερε τους Τουρκομάχους εκείνους στην τιμή και στο καθήκον. Και όταν οι άνθρωποι του Άλφ Πασσά έφεραν καινούρια δώρα, αναγκάστηκαν να τα πάρουν πίσω στα Γιάννενα γιατί άκουσαν από τους Σουλιώτες τη φοβέρα, πως αν τολμήσουν να ξανάρθουν, θα τους ρίξουν μέσα στο βάραθρο!...

Όσοι έγραφαν την ιστορία της εποχής εκείνης, στέκουν συλλογισμένοι μπροστά στον αινιγματώδη αυτόν πολεμιστή και προφήτη του 1820 που θυμίζει τις ηρωικές μορφές του Καρλάλ. Ο Δελβινιώτης Ιστορικός Άθανάσιος Πετρίδης θεωρεί το Σαμουήλ 'Ηπειρώτη, από το χωριό Λιμπού της άχαίας Παγενιανής. Άντιθέτως, ο Άγγλος συγγραφέας Φίνλιβλ πιστεύει ότι ήταν νησιώτης, από την Άνδρο. Ο περίφημος Πουκεβίλ γράφει:

«...Κανείς δε μπόρεσε να εισαγωγήσει το μυστήριο της καταγωγής του. Μερικοί Σουλιώτες υπέθεταν ότι κάτω από το ράσο του μοναχού κρύβεται κάποιος έπιστομος Ρώσος αξιωματικός. Η Τουρκική Κυβέρνησις εν τη σοφία της τον έπηρε για το... Σατανά! Οι πολιτικοί του Πέραν της Κωνσταντινουπόλεως έβεβαίωναν ότι είναι κάποιος 'Ιακωβίνος κ.λπ.»

Οι 'Ιακωβίνοι για τους οποίους μιλεί ο Πουκεβίλ, ήταν ένα μοναχικό τάγμα που είχε την έδρα του στο Παρίσι, στην όδον 'Αγ. 'Ιακώβου, Συ-

νεργασθέντες με λαϊκούς, κατά τη Γαλλική Έπανάσταση, έπεισαν σπουδαίο ρόλο σ' αυτή, με άργηγο τους τον περίφημο Ροβεσπέρο. Άλλά μετά τον τραγικό άποκεφαλισμό του Ροβεσπέρου, οι 'Ιακωβίνοι έχασαν τη δύναμή τους και ο σύλλογός τους διαλύθηκε στις 11 Νοεμβρίου 1794 και πολλοί σκορπίστηκαν στις διάφορες χώρες.

Ο Ιστορικός Γούδας φαίνεται να έχει ακριβέστερες πληροφορίες για το μυστηριώδη καλόγερο του Σουλίου. Αναφέρει ότι ο Σαμουήλ καταγότανε από το χωριό Γουαράνιστα της 'Ηπειρου και είχε δυο αδελφούς, τον Απόστολο και το Δημό. Ο Σαμουήλ, από τα παιδικά του χρόνια, άκολούθησε τον άγιο Κοσμά, ο οποίος άφου έξεπαίδεψε τους μαθητάς του στη θρησκεία και στον έθναρχο, τους έστειλε άποστόλους των κηρυγμάτων του στις διάφορες επαρχίες της δούλης 'Ελλάδος. Για το σκοπό αυτό είχε στείλει στη Θεσσαλία το μαθητή του Παπαδημητρίου τον όποιον έπασε ο Βελήγκας και τον έφερε άλυσσοδεμένο στα Γιάννενα, όπου ο Άλφ τον έχτισε δλοζώντανο μέσα σ' έναν τοίχο. Φαίνεται λοιπόν ότι για τον ίδιο σκοπό ο Άγιος Κοσμάς είχε στείλει στα Σουλιάτικα χωριά το Σαμουήλ και αυτός, για να πετύχει καλύτερα στην τριτοική άποστολή του, δεν έφανέρωσε σε κανένα την καταγωγή του, αλλά την άφηνε κρυμμένη στο μυστήριο.

Κατοικώντας μέσα στις σπηλιές, όπως οι λαλαιοί άσκητά. Και όπως ο 'Ιωάννης, έπροφίτευε την άπολύτρωσι: «—'Αδελφοί, μετανοείτε! Πλησιάζει ή τελευταία κρίσις!»

Κάθε βράχος, λέει ο Πουκεβίλ, έχρησιμευε ως βήμα, όπου έπαιρτε το λόγο του Θεού, και κάθε σπηλιά ως ναός, όπου προσεχότανε για τη σωτηρία των πιστών. Η όμιλίες του και ή πίστη του ήταν άξίες να συγκαταστήσουν και τα άμυνα όρη. Τα παλλημάρια του Σουλίου στη φωνή του σαρκοτόσαν, όπως τα κείναι στη φωνή του τσέλιγκα. Άντρες και γυναίκες γινόταν σαρκοτό-

τες της τελευταίας κρίσεως και προσετοιμάζοντο για το θάνατο... Στο μεταξύ ο Σαμουήλ έφτιαχνε χαράκωματα, σήμανε περγουσι, και πολλές φορές διηύθυνε αυτοπροσώπως το πυροβολικό των Σουλιωτών, άποτελούμενο από δυο μόνον κανόνια. Από καιρό σε καιρό γινότανε άφαντος, πήγαινε στις γειτονικές όρηδες για να πουλήσει κομπολόγια, χαϊμαλά και άλλα εικονίσματα και αγοράζω με τα χρήματα αυτά τροφές και πολεμοφόδια. Μετεμεμεμένος σε ζηνάνο, πολλές φορές κατόρθωσε να κλοπάρει στο έχθρικό στρατόπεδο. Στις μάχες έπαιρνε πάντοτε τις πιο επικινδυνές θέσεις και γύρω του πολεμούσαν οι πιο ένθουσιώδεις μαχητά».

Την έποχή εκείνη, ο Φάτος Τζαβέλας και ή ηρωική άδελφή του Χάιδο έπι κεφαλής, σαράντα παλληκαριών έπέσαναν τον Άντρονα ποταμό, μπήκαν στη Θεσπερία κ' ένέπνευσαν στον ήρω μου στους Τούρκους, ώστε αυτοί να όρμίζονται στο σπαθί του Θεού: «—'Αν σου λέω ψέματα να με κόψη το σπαθί του Τζαβέλα!»

Ο Άλφ Πασσάς μίληκε τότε σε μεγάλη συλλογή. Διέταζε το γιού του Μουχτάρ Πασσά να μη διακινδυνεύσει μίσην εκ παραπτο- έσοι με το Σαμουήλ, αλλά να χτίσει πύργους σε διάφορες έπαρχι- ρες θέσεις, ώστε να κλείσει σε άλυσίδα όχηρωμάτων τα Σουλιά- τικά χωριά κ' έτσι να έμποδίζει τις έπιδρομές τους. Ο Μουχτάρ έόηκασε έντεκα τέτοιους, λιθοπύργους, σε δυο ώς τριών όρων ένα- πόστασι τον ένα από τον άλλον. Από τους πύργους αυτούς ένα- κριόως έστενοχωρούσε περισσότερο τους δυστυχισμένους Σουλιώτες, ο Πύργος της Βελίας, γιατί ήταν στη μοναδική στενω- πορία από την όποιαν μπορούσαν να κατεβούν στον κάμπον και προμηθευθούν τρόφιμα.

Μία νύχτα λοιπόν ο Σαμουήλ έμάζεψε όλους τους πολεμιστάς τους μίλησε έναν από τους προφητικούς εκείνους λόγους του και τέλος τους είπε:

—Τη νύχτα αυτή θα πέσουν κάτω τα τείχη της 'Ιεραρχίας, η μεταμελημένη για τις όμαρτίες σας, και αν διακόψω άντρες, από σας και πενήντα γυναίκες έλθετε πρόθυμοι να με άκολουθήσετε. Οι άντρες θα φέρουν μόνο τα όπλα τους, ή γυναίκες μερικά όπλα σακκιά και βαρελάκια με μπαρούτι. Τα λοιπά είναι δική μου δουλειά.

—Όλοι θα σ' άκολουθήσουν, απήντησαν μ' έξαλλο ένθουσιισμό οι Σουλιώτες.

Κατά τη δύση του 'Ηλιου διέλεχτο όσμα των Σουλιωτών. Έσκίνησε για τον Πύργο. Ο Σαμουήλ, όταν έφτασαν σε άπόστα-

Η ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ Μ. ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Σε κάποιο γεύμα ο Μέγας Ναπολέων, άφηνούμενος μία παλιά στρατιωτική του υποχρέωση, άνέφερε λεπτομερώς τους άριθμούς όλων των ταγμάτων που είχαν λάβει μέρος σ' αυτήν. Η κυρία Μαρτίν τότε, παραξενευθείσα με την καταπληκτική μνήμη του, άέκασε τον Άυτοκράτορα, και τον έρωτησε πως ήταν δυνατόν, ύστερ' από τόσα χρόνια, να θυμάται όλους αυτούς τους άριθμούς.

—Πώς, κυρία μου! απήντησεν ο Ναπολέων. Άγνοείτε λοιπόν ότι ένας έρωστής δεν λησμονεί ποτέ πως άνωμάζοντο οι παλιές του φίλες!...

Εν τούτοις της ώρας, από τον Πύργο, διέταξε τους διαλεχτούς του να μείνουν κρυμμένοι σε μία χαράδρα και όταν άκούσουν έρχη να πεταχούν έξω με γυνιά τα σπαθιά. Έπειτα, άφου τους έόηκασε, έφρότισε στους όμους τεσσάρων γυναικών την μπαρούτι και μερικά άγαλεια κ' έφυγε μαζί τους για τον Πύργο. Περαι- σμένα μεσάνυχτα, Ο Τούρκος χαράχτηναι. Ο Σαμουήλ δε βρήκε πολλή δυσκολία ν' άνοιξη στο τείχος, μία κατάλληλη τρύπα, να βάλει μέσα τη μπαρούτι κ' ένα μακρύ φυτίλι, να τ' άνάψει και ν' άσκαρουν. Σε λίγα λεπτά το φοβερό πυροτέχνημα έφώτισε τα σκοτάδια της νύχτας. Άλαλάζοντες οι Σουλιώτες πετάχτηκαν από τη χαράδρα, σφάζοντας όσους Τούρκους δεν είχε συνεπάρει ή φωτιά. Οι Τούρκοι των άλλων πύργων έντρομοι από τον κρότο, μη γνωρίζοντας τι συμβαίνει, άφηναν τους πύργους κ' έφευγαν να σωθούν. Πίσω οι Σουλιώτες τους έστουφένιζαν ή τους έκοβαν με τα παταγάνια, ενώ ή Σουλιάτικη έμπαυαν μέσα κ' έγέμιζαν τα σκοτά τους με τρόφιμα και πολεμοφόδια.

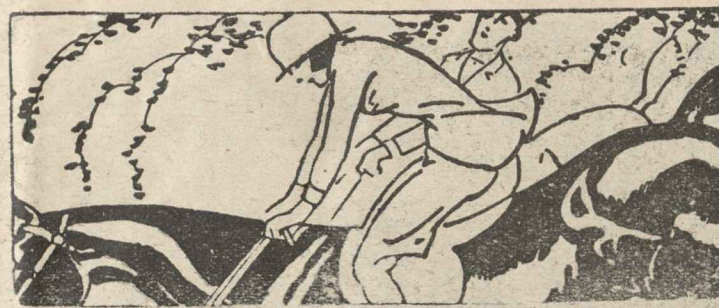
Εκτόν έξι Τούρκοι σκοτώθηκαν στον άφηνδιασμό εκείνο. Όταν τα όπλαρά μαγνάτα έφτασαν στα Γιάννενα ο Άλφς έφύρ- ασε και διέταξε γενική έκστρατεία για να τελειώσει πιά με τους Σουλιώτες. Δεκαπέντε χιλιάδες ήταν οι έκστρατεύσαντες Τουρκα- λιστά, φανατισμένοι και άγριοι. Μπροστά στο χείμαρρο εκείνο οι Σουλιώτες άναγκάστηκαν να υποχωρήσουν, άφου μάλιστα είχαν την όχηρη θέσι 'Αβρικό. Τότε πιά και ο Σαμουήλ με τα λίγα παλλημάρια του κλείστηκε στο χωριό Κούγκι και από κει πολε- μούσε το λυσσαλό έχθρο. Ήταν μία υπεράνθρωπη αντίστασι. Ο Σαμουήλ ούτε στιγμή δεν άποτραβότανε, αλλά και έτρωγε και κοι- μούν πίσω από τις πολεμιστές.

Ήλε ο χειμώνας βαρύς, με βουβά τα χιόνια. Οι Τούρκοι άναγκάστηκαν να λύσουν την πολιορκία, αλλά και οι Σουλιώτες έπαιρσαν τότε από μεγάλες στερήσεις. Ο Άλφς έπρότεινε να το παραδώσουν τον άρχηγό τους Φώτο Τζαβέλα, και αυτός, όχι μόνο να μη τους ένοχλήση πιά, αλλά και να τους βοηθήσει στη δυστυχία τους. Με διαμαρτυρία αυτοθυσία ο Φώτος δέχεται να πάη στον Τύ- ραννο. Πριν όμως βγεί από το Σούλι γκρεμίζει το πατρικό του σπίτι, λέγοντας: «—Στο σπίτι των Τζαβελίων δεν ρέπει να πατή- σουν ποτέ οι Τούρκοι». Πήγαίνει στα Γιάννενα και παρουσιάζεται στον Άλφ, ο όποιος όμω: τον περιποιείται με όστεροβουλία να τον χρη- σιμοποιήσει για την τελειωτική έξουσις των συμπατριωτών του. Ο Φώτος υποκρίνεται ότι δέχεται να πάη στο Σούλι και να πείσει τους συμπατριώτες του να υποχωρήνουν. Και όταν βρίσκεται πάλι εκεί, τον δέχονται με άνοιχτή άγκαλιά, και αυτός τους μιλεί για την έλευθερία και την Πατρίδα.

Τέλος, ο Άλφς έπρότεινε στους Σουλιώτες συνθηκολόγησι: Να εγκαταλείψουν τα χωριά τους και να εγκατασταθούν σε όποιο μέρος του πασαλίκιου του ήθελαν. Οι Σουλιώτες, τσακισμένοι πιά από το μακροετή πόλεμο, μη βλέποντες έλπίδα σωτηρίας, δέχτη- καν, και διάλεξαν να πάνε άλλοι στο Ζάλογγο και άλλοι στο Σουλιάκι, και μόνο οι Τζαβελαιοί στην Πάργα. Ο δυστυχισμέ- νος Σαμουήλ έτρεξε δώ και κει, έξορκίζοντας όλους να μην πι- στεύσουν τις προτάσεις του Τυράννου: «Μην αφήνεται το Σούλι, τους έλεγε. Ο Άλφς είναι δόλιος! Γυρεύει να σας βγάλη με προ- δούλα!» Άλλ' εκείνοι δεν τον άκουγαν πιά. Και ο Σαμουήλ άπε- ράσσε να μείνι μόνος, με τους λίγους συντρόφους του, άπέστησε τις προτάσεις του μισητού Άλφ, και κλείστηκε στο Κούγκι, όπου έπαιρξε και ή πυριτιδαποθήκη. Τον τιτανικό άγώνα που κράτησε εκεί μέσα ο έμπνευσμένος καλόγηρος, μόνο ή Μούσα του Ποιητού κάλεσε άξια να τον περιγράψει. Και όσος ήρθε στη Σουλιάτικη ή ο Σαμουήλ, σαν άγγελος Κυρίου, έτσι ξαναγύρισε στους όρη- νους της δόξας: Μέσα σ' ένα φλογερό σύννεφο που πνέχτηκε στον άέρα από την πυριτιδαποθήκη. Ο Σαμουήλ είχε βάλει ο ίδιος φωτιά με τη λαμπάδα της στερνής, τον λειτουργίας, συνε- πλαινώντας στον όλεθρο και πολλούς Τούρκους.

Η «τελευταία κρίσις» είχε συνετελεσθεί!...

Ο τραγικός έπίλογος της ιστορίας αυτής είναι ή εξόντωσις των Σουλιωτών από το δόλιο Άλφ Πασσά. Τότε συνέβη και ο περί- σσμος 'Χορός του Ζαλόγγου» που τον ύμνησε ο Βύρνος και ο Σο- λωμός.

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

ΠΑΛΗΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ποιήματα με τό... ζυγι!

Ο Βιεννέζος ποιητής του λήξαντος αιώνος Σωτέρ, συνήθιζε να γράφει τους στίχους του πάντοτε μέσα στα διάφορα όνομα- γειρεία που σύναζε, κ' επάνω στους καταλόγους των φαγητών. Ήταν πολύ ιδιότροπος άνθρωπος και ζούσε σχεδόν σαν τον ά- χατο Διογένη. Όταν μετώκησε κάποτε από το σπίτι που μένει σ' ένα άλλο, όλο το νοικοκυριό του συνίστατο σε μία βούρτσα πα- πουτσιών και στήν... πίπα του! Κατά τον θάνατό του, που συ- νέβη κατά το 1854, δεν άφηκε άπολύτως τίποτε... Τα ποιήματά του, γραμμένα σε αναρίθμητους καταλόγους φαγητών, τα είχε πωλήσει λίγες ήμέρες πριν πεθάνει σ' ένα τυροπολή με τό... ζυγι... ως χάρτην περιτυλίγματος!

Στίχοι που μυρίζουν σκορδύλλα

Σε μία δεξίωσι, που δινόταν κάποτε στον πύργο του Σαίν- Γκρατιέν, είχε προσκληθεί κ' ο διάσημος γάλλος συγγραφέας Γουσταύος Φλωμπέρ, ο όποιος συνοδεύονταν από το βράδυ κ' από ένα νεαρό ποιητή, τον 'Ιούλιο Μπουγιέ, που είχε φθάσει στο Παρίσι από τη Νορμανδία, όπου ήταν έπιτηρέτης σ' ένα μα- γαζί πωλήσεως σκόρδων! Μόλις μπήκε στη σάλα των δεξιώσε- ων ο Φλωμπέρ με τον Νορμανδό ποιητή, ο Σαίν-Μπέρ, που πα- ρουσιόκταν κ' αυτός εκεί, μόλις έμαθε τόνομα του ποιητού Μπουγιέ, πλησίασε την οικοδέσποινα και της είπε κρυφά σε' αυτή:

—Αυτός είναι ο ποιητής Μπουγιέ. Άλλοίμονό μας αν άρχί- σης να μιάς άπαγγείλεις κανένα ποιήμά του!...

—Γιατί; Τον έρωτησε έκπληκτη ή οικοδέσποινα.

—Γιατί οι στίχοι του μυρίζουν... σκορδύλλες!...

Πώς γίνεται κανείς πλούσιος!...

Αυτό το ερώτημα υπέβαλε τελευταίως ένα Άμερικανικό πε- ριοδικό στους αναγνώστας του. Από τις άπαντήσεις που τού έ- στάλησαν παραλαμβάνουμε μερικές, προσεχόμενες από εκείνους που κατώρθωσαν από φτωχοί να γίνουν όχι μονάχα πλούσιοι αλλά εκατομμυριούχοι. Πρώτος και καλύτερος έλαβε, το λόγο ο γνωστός «βασιλεύς των πετρελαίων» Τζών Ρόκφελλερ. «Έξυ- νουσία πολύ ένωρίς σ' έλη μου τη ζωή απήντησε ο Ρόκφελ- λερ—και κατόρθωνα πάντοτε να συνδράζω την τύχη μου με την ιδιοφυία μου!» Ο Άστρο, ο μεγαλύτερος ιδιοκτήτης άκινήτων της Ν. 'Υόρκης, έδωσε την έξης άπάντησι: «Να δυσιστείτε στα οινόπνευματόδη ποτά και ν' άποφραγείτε να δημιουργείτε χρέη!» Ο πώσος Σαίντς, ο φιλαργυρότερος των δισεκατομμυ- ριούχων, συνέστησε την οικονομίαν: «Όλοι, έλπε, γνωρίζουν να κερδίσουν ένα δολλάριο, αλλά πολύ λίγοι είναι εκείνοι που ξέρουν να το διαφυλάξουν». Ο βαθύπλουτος Πίλσμποργκ έδω- σε μία πολύ άπλη και χαρακτηριστική άπάντησι: «Το να γίνη κανείς πλούσιος, έλπε, δεν είναι δυσκολώτερο από το να γίνη...παχός! Μόνον χρειάζεται θέλησις και προδιάθεσις!»

Ένας τραγικός γάμος

Είς την Νάντην της Γαλλίας, πρό όλίγων ήμερών γινόταν ένας γάμος, στο έξοχικό σπίτι, ενός γεωργικοκτηματίου όνόματι Λουδοβίκου Μπερέλ. Λίγες στιγμές μετά την προσέλευση των προσκεκλημένων και την τέλεση του μυστηρίου, έξαφνη άτα- φρα, σφοδρότατη καταιγίς. Βροχή ραγδαίατά, άρχισε να πέφτει συνοδευόμενη από ισχυρού άνέμου. Ταύτοχρόνως ή στέγη του σπιτιού κατέπεσε και πλείστοι εκ των προσκεκλημένων κατε- πλάκωθησαν από τα έρείπια!... Τέσσερες έπρονεύθησαν και έν- νέα έτραυματίσθησαν βαρεία μεταξύ των όποιων και ο γαμπρός. Ή χαριτωμένη συμβία του, με τον πρώτο κρότο που άκούστηκε είχε προλάβει να βγεί έξω με τη νυμφική της τουαλέτα, έγκα- ταλειπούσα τον άντρα της από την πρώτη στιγμή του γάμου της, χάριν του... ίδιου σαρκίου της. Το έστειλο της αυτοσυντη- ρήσεως βλέπετε!...

Η ΟΙΚΕΙΟΤΗΣ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΘΗΡΙΩΝ.—Ο ΕΡΗΜΙΤΗΣ ΑΓΙΟΣ ΙΕΡΟΝΥΜΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΤΟΥ. (Πίναξ του Μπασσιό).—Μία μέρα, στις όχθες του Ιορδάνη, ο άγιος Ιερώνυμος είδε να σέρνεται προς αυτόν ένα λιοντάρι πληγωμένο στο πόδι από ένα μεγάλο άγκυρά. Ο ερημίτης το περιποιήθηκε και το θεράπευσε. Τό θηρίο, από ευγνωμοσύνη, δε θέλησε να εγκαταλείψει πάλι τον αστήρα του. Όταν ο άγιος έστειλε το γάιδάρη του να βοσκεί το λιοντάρι τον συνόδευσε σε φύλακα. Τόσο δε το θηρίο αγαπούσε τον ερημίτη ώστε όταν εκείνος πέθανε πήγε κι αυτό κι έγειρε πάνω από τον τάφο του και πέθανε εκεί από πένια.

Στη ζωή των περισσότερων αγίων και μαρτύρων του χριστιανισμού σπουδαίο ρόλο έπαιξαν τα ζώα. Τα ζώα όμως αυτά των θρησκευτικών θηρίων και παραδόσεων μας παρουσιάζονται συχνά όχι όπως θα έπρεπε ως ζώα, αλλά έτσι όπως θα έπρεπε να είμαστε έμεις οι άνθρωποι. Αυτό δε κυρίως έγκειται ή βάσις της ηθικής διδασκαλίας για την οποία εδμιουργήθηκε και ο θρύλος. Από τους θρύλους αυτούς, οι οποίοι και ωραίοι είναι και ποιητικοί, παραλαμβάνουμε εδώ τους κυριότερους, αρχίζοντας από τα πουλιά του αγίου Φραγκίσκου της Ασίζης.

Μία μέρα, καθώς ο περιφημος αυτός άγιος της Δυτικής εκκλησίας τραβούσε πεζοπορώντας σ' ένα δρόμο της Ουμβρίας, είδε μερικά πουλάκια που περίμεναν μ' έμπιστοσύνη να τους φέρη ο άνεμος λίγα ψίχουλα ψωμιού. Άμέσως ο άγιος Φραγκίσκος τα πλησίασε και άρχισε να τους λέη: «Μικρά μου αδελφια, πρέπει να ψάλλετε έναν ύμνο ευχαριστίας προς το Δημιουργό σας!» Τα πουλάκια, αφού τον άκουσαν με προσοχή, σκέφτηκαν καλά εκείνο που τους είπε και είδαν ότι, πράγματι, στο Θεό χρεωστούνταν κάθε αγαθό της ζωής: τα φτερά τους και το πτερόμα τους, τα ποτάμια και τα ρυάκια, τα βουνά και τα λαγκάδια, όλ' αυτά ήσαν έργα του Κυρίου. Όταν ο Άγιος είδε πως το είχαν καταλάβει αυτό, έκανε με το χέρι του το σημείο του σταυρού κι' άμέσως τα πουλιά σκορπίστηκαν προς τα τέσσερα σημεία του ορίζοντος, ύψωνοντας με τη γλυκερά φωνούλα τους προς τον ουρανό ένα άτελειστο ύμνο ευχαριστίας.

Ένας άλλος πάλι άγιος, ο Άγιος Αντώνιος της Πάδουας, έθανατοτύχησε με τα ψάρια. Τό θαύμα του αυτό είναι ολόκληρο δράμα σε τρεις πράξεις. Η πρώτη πράξις εκτυλίσσεται στη δημόσια πλατεία του Ρίμνι: ο Άγιος ανεβαμένος άπάνω σε μία πέτρα έδίδασκε τό πλήθος· εκείνο όμως δεν τον άκουγε: οι γυναίκες είχαν ανοίξει ψηλή κουβέντα μεταξύ τους, οι άνδρες συζητούσαν για τις δουλειές τους και οι νέοι κουβεντιάζαν και έπαιζαν. Στο τέλος, ο Άγιος, πιναμένος, αναγκάστηκε να φύγη και να τους άρρηξ. Σκέφτηκε ότι αφού οι άνθρωποι δεν τον άκουγαν, θα τον άκουγαν τα ψάρια και γι' αυτό τράβηξε προς τό ποτάμι. Και πράγματι, μόλις έφτασε εκεί όλα τα ψάρια του ποταμού πήγαν και στάθηκαν μπροστά του για να τον άκούσουν. Η δεύτερη πράξις του δράματος περιλαμβάνει τη διδασκαλία του Αγίου προς τα ψάρια. Στην τρίτη πράξη παρουσιάζονται πάλι οι κάτοικοι του Ρίμνι οι οποίοι μόλις έμαθαν ότι τα ψάρια είχαν μαζεφτεί και άκουγαν προσεχτικά τη διδασκαλία του Αγίου, έτρεξαν κι' αυτοί προς τό ποτάμι, κατακίχωνοι από τη ντροπή τους, για να τον άκούσουν. Εκείνοι που προσηλυμένους κουβεντιάζαν είχαν σωπάσει τώρα, έκείνοι που γελούσαν είχαν γονατίσει μπρος στον Άγιο. Είχαν τεντώσει όλοι, γράμμοι προσοχή, τ' αυτιά τους και

ΟΙ ΘΥΡΥΛΟΙ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΖΩΑ

Τα πουλιά του Αγίου Φραγκίσκου της Ασίζης. Ο Άγιος Αντώνιος της Πάδουας και το κήρυμά του προς τα ψάρια. Η ήλιος που γονατίζει μπροστά στη Μετάληψη. Ο επίσκοπος που έβαλε σιωπή στα βατράχια. Μαθήματα ευλαβείας και καλοσύνης! Τό κοράκι που έτρεφε τον Άγιο Παύλο τον Έρημητη. Ένα δαμάκι που διαρκεί εξήντα χρόνια. Ο Χριστός και τα ζώα. Τα λεοντάρια που έθαψαν τον Άγιο Παύλο. Άπάνω στις πλάτες των κροκοδείλων.

έκτευαν τον Άγιο να τους συγχωρέσει. Έτσι, εκείνη την ήμερα, έσώθηκε ή πόλις του Ρίμνι χάρις στα ψάρια.

Μα εκείνο που έκαναν τα ψάρια στους κατοίκους του Ρίμνι, το συμπλήρωσε μία ήμιονος. Κάποιος άπιστος ελεπ μία μέρα στον Άγιο Αντώνιο: «Στοιχηματίζω, ότι ή φοράδα μου αν δη όπια της Μεταλήψεως δε θα κουνήθι διόλου από τη θέση της' αν όμως τύχη και γονατίση μπροστά της, έ, τότε θα πιστέψω κι' έγω.» Άμέσως ο Άγιος πήρε τη φοράδα και την ώδήγησε στη μεγάλη πλατεία της πόλεως ή όποια είχε πλημμυρίσει από τον κοσμο, που ήταν πειρασμός να δη τι θα γίνει. Μία άπόλυτη σιωπή απλώθηκε σ' όλο τό πλήθος όταν ο Άγιος παρουσιάστηκε κρατώντας την όσα στο χέρι. Συγχρόνως όμως έφτασε κι' ένας υπηρέτης του άπιστου κρατώντας μ' άγκυλιά σανό για να βάλη σε πειρασμό τό ζώο. Μά έκεινο ούτε πρόσεξε καν τό σανό και μόλις είδε την όσα της Μεταλήψεως μέσα θαύμα συνετέλεσθη: μ' ευλάβεια, με μεγαλοπρέπεια ή ήμιονος έκαμψε τα πόδια της και γονάτισε μπροστά στον Άγιο! Τότε όλοι όσοι είδαν τό θαύμα όρδη, έπεσαν γονατίστας και όσοι ήσαν γονατισμένοι έπεσαν καταγής με τα μούτρα δοξολογώντας τό Θεό!...

Ο Άγιος Ριέλ πάλι, επίσκοπος του Σανλί, έκανε τα φίλαβα βατράχια να σωπάσουν. Μία μέρα καθώς έδίδασκε στο πλήθος τα βατράχια από τό γειτονικό βάτο, είχαν στήσει συναλία με την όποια ξεκούφριαν τους άκουράσις του. Άμέσως ο Άγιος γύρισε προς τό μέρος τους και τα διέταξε να σωπάσουν! Πολλοί από τό πλήθος γέλασαν σάν άκουσαν την παράδοξη αυτή προσταγή του επίσκοπου, μά τό γέλιο τους κόπηκε στη μέση όταν ύστερ από δύο στιγμές δεν άκούγονταν πιά ούτε ένα βατράχι! Κι' οι άνθρωποι έμειναν έτσι ότι δεν έπρεπε στο έξης να είναι πιά ανυπάκοοι από τα βατράχια στις προσταγές του άπεισταλμένου αυτού του Θεού.

Οι τρεις αυτοί Άγιοι που αναφέραμε κατέφευγαν, όπως είδαμε, στα ζώα, για να δίνουν στους ανθρώπους μαθήματα ευλαβείας.

Υπάρχουν όμως άλλοι Άγιοι που χρησιμοποιούσαν τα ζώα για να διδάσκουν την καλοσύνη στον άνθρωπο. Παράδειγμα ο Άγιος Παύλος ο Έρημίτης. Ο Άγιος αυτός ζούσε σε μιάν έρημο της Αιγύπτου, πενώντας σχεδόν πάντοτε. Έτρωγε ρίζες και χοιμάδες και μ' αυτά μόνο βαστούσαν στη ζωή. Οι άνθρωποι, οι όμοιοι του, τον είχαν λησμονήσει και δε βέβαιε ούτε ένας να του δώση ένα κομμάτι ψωμί. Και μονάχα ένα πουλί—ένα κοράκι δείχτηκε στην περίπτωση αυτή πιο εύπλαστο από τους ανθρώπους. Τό κοράκι αυτό κατέβηκε άξαφνα μία μέρα, έζοντας μού ψωμί μέσα στο ράμφος του, τό όποιο έτεινε προς τον Άγιο. Εκείνος δέχτηκε τό δώρο του, και ευχαρίστησε τό Θεό. Και από εκείνη την ήμερα, τό κοράκι έχοταν κάθε πρωί, φέρνοντας ταχτικά στον Άγιο Παύλο μού ψωμί. Έξήντα χρόνια πέρασαν έτσι, χωρίς ούτε μία φορά να ξεχάση τό κοράκι να πη τό μού ψωμί στον Έρημίτη, οι όποιος ευχαριστούσε αδιάκοπα τό Θεό. Μία μέρα ο Άγιος Παύλος (που θα ήταν πιά έκατο χρόνων) άκουσε βήματα ανθρώπου κοντά στη σπηλιά του. Έβγηκε άμέσως έξω και είδε έναν άλλο έρημητη, τον Άγιο Αντώνιο, οι όποιος έχοταν να τον βοηθ για να κουβεντιάσουν μαζί για τό δόξα του Θεού. Άρχισαν πράγματι οι δύο Άγιοι να συζητούν. Ο Άγιος Παύλος μάλιστα ανέφερε στο σύντροφο του, για να του έποδειξη πόσο μεγάλη ήταν ή θεία Πρόνοια και τό περιστατικό του κορασιού. Έξω από εκείνη τη στιγμή, φάνηκε τό κοράκι πετώντας με κάποια δυσκολία. Όταν τέλος έφτασε κοντά τους, οι δύο Άγιοι πατέρες είδαν με θαυμασμό ότι εκείνη την ήμερα τό κοράκι είχε στο ράμφος ένα ολόκληρο ψωμί. Τό μοίρασμα μεταξύ τους δοξολογώντας τη θεία Πρόνοια.

Και ο Άγιος Βενέδικτος είχε κι' αυτός για φίλο ένα κοράκι. Τό είχε πάρει κοντά του απ' τον καιρό που ήταν πολύ μικρό και ποτέ τό πουλί δεν τον άφησε. Μερή την μοναξιά του, έκεινο του κρατούσε συντροφιά.

Ο ΑΓΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ΤΟΥ. (Πίναξ του Μπασσιό).—Ο Άγιος Αντώνιος είδε μία μέρα ένα τυφλό γουρουνάκι που φαινόταν σ' ένα λιάνη, τη συνδρομή του. Ο Άγιος τό πήρε και τό θεράπευσε και από τότε, τό ζώο αυτό δεν τον εγκατέλειπε ποτέ. Στην εικόνα μας ο ζωγράφος έχει μαζί με τον Άγιο Αντώνιο και τον άσπιο Γεώργιο με τό δακόντα, αν και οι δύο αυτοί είναι δεν συναντήθηκαν ποτέ στην πραγματικότητα.

Μία στο μοναστήρι που αργότερα έχτισε ο Άγιος Βενέδικτος τό κοράκι πήγαινε στο τραπέζι του Αγίου και συμμεριζόταν με οικειότητα τό λιτό φαγητό του. Μία μέρα ο Σατανάς έβαλε σ' έναν καλόγερο την ιδέα να δηλητηριάση τον Άγιο Βενέδικτο. Και πράγματι ο καλόγερος έβαλε μέσα στο ψωμί του Αγίου δηλητήριο. Μα τόσο ο Άγιος όσο και τό κοράκι είχαν απ' τό θεό τό δώρο να βλέπουν καλύτερα από τους άλλους ανθρώπους και έτσι είδαν τό φαγητό που ήταν μέσα στο ψωμί τους. Τότε ο Άγιος Βενέδικτος είλε με γαλήνη στο κοράκι: «Πάρε αυτό τό ψωμί και πήγαινε να τό βάλης σ' ένα μέρος, όπου να μη τό βοη ποτέ κανείς!» Τό κοράκι έκανε άμέσως την παραγγελία του Αγίου. Και όταν ξαναγύρισε, ο Άγιος και τό πουλί, άποτελείσαν ήσυχα τό φαγητό τους, όπως πάντοτε. Και από τό περιστατικό αυτό οι άνθρωποι διδάχθηκαν ότι πρέπει να νάναι ανεξίκακοι.

Σε όλους σχεδόν τους Άγιους τα ζώα φάνηκαν χρήσιμα και τους έδωσαν τη συνδρομή τους στις πιο κρίσιμες περιστάσεις της ζωής τους! Μέσα στη ζωή του Χριστού πόσες φορές δε βλέπουμε να προσφέρουν τη βοήθειά τους στο δημιουργό τους; Μέσα στη φάτνη βλέπουμε τό γαϊδουράκι που με την άνάσα ζεσταίνει τό Θείο βρέφος. Ένας άλλος γαϊδάρος αργότερα προσφέρει ευχαρίστως τη φάτνη του για να οδηγήση τη θεία οικογένεια στην Αίγυπτο, μακριά από τη λίσσα του Ηρώδη. Κι' ο γαϊδάρος ήταν πάλι εκείνος επάνω στη ράχη του οπίου, έκανε ο Χριστός τη θριαμβευτική του είσοδο στο Ιεροσόλυμα, λίγες μέρες από τό Τέλος.

Θα μπορούσε κανείς ξεκινώντας από την Παλαισίνη, να διασχίση ολόκληρη την οικουμένη για να δη την άτελειότητ σειρά των ζώων έκείνων που συνεδέθησαν στενά με διάφορα έπεισόδια της ζωής των Αγίων. Άς πιας για λίγες στιγμές στας έρήμους της Αιγύπτου στις όποιες, διάφοροι Άγιοι κουρασμένοι από τά έπίπαια πηγαιναν να βρούν άνάπαυσή και γαλήνη; Ποιός έπ' αυτός ο εκατοχρόνιος γέρος που ψυχολογεί στην είσοδο μιάς σπηλιάς; Είλε ο Άγιος Παύλος ο Έρημίτης. Σ' όλη του σχεδόν τη ζωή, όπως είδαμε από όλην, τον έτρεφε ένα κοράκι. Τώρα όμως πρόκειται να πεθάνη. Να δύο λιοντάρια που ήσαν επίτηδες να παρασταθούν στο θάνατό του. Παρακολουθούν μ' ευλάβεια τό ξεπνίξιμά του. Τον βλέπουν σ' λίγο που πέθανε πιά και γονατίζουν. Σηκώνονται έπειτα και σκαβόναν ένα λάκκο μέσα στον όποιο και ένταφιάζουν τον Άγιο. Ο Άγιος Αντώνιος, που παρευρίσκεται στη σκηνή και τά λιοντάρια γαλήνια ξαναγυρίζουν στις λόγμες τους.

Μα κι' οι κροκοδείλοι, που είναι πιο άγριοι από τα λιοντάρια, δεν έδωσαν λιγότερη προσοχή για να έξυμνητήσουν τους ανθρώπους του Θεού. Μία μέρα, ο Άγιος Παύλος ήθελε να περάση τό Νείλο για να πάη να βοηθήση κάποιον άσθενή. Μα δεν υπήρχε ούτε βάρκα, ούτε πλοίο και δεν ήξερε τι να κάνει. Τότε βγή απ' τό νερό δύο κροκοδείλοι οι όποιοι άπλωσαν τις πλάτες τους κάτω από τά πόδια του Αγίου και έτσι τον μετέφεραν στην ανακρινή όχθη.

Ένας επίσκοπος της Βρετανίας πάλι, ο Άγιος Γούντμπερ, κάποτε, καθώς περιώδευε, διδάσκοντας τό ποιμνίο του, έχασε τό δρόμο του μαζί με τον οδηγό του. Πανούσαν κι' οι δύο και δεν είσχαν άπάνω στους άγονους βράχους ούτε μία ρίζα για να φάνε. Μα να ξαφνα—οι θαύματα μεγάλα!—έπεσε μπρος στα πόδια τους, Σηκώσαν τότε τα μάτια τους προς τον ουρανό και είδαν κατάληκτοι έναν άστρο, οι όποιος τους είχε ρίξει τό ψάρι. Ο Άγιος Φραγκίσκος Σεβίη κάποτε είλε με θαυμασμό έναν άστακό να τον φέρνει ένα σταυρό τον όποιον είχε χάσει για να βοηθ.

Περισσότερο όμως διδακτικό ήταν τό παράδειγμα της καλοσύνης που έδωσε στους ανθρώπους ο σκύλλος του Αγίου Ρόκκου. Άπ' ό Άγιος αυτός γάτρειρε από την πανούκλα τη Βόρειο Ιταλία, προσβλήθη στο τέλος κι' ο ίδιος από τη φοβερή αυτή αρρώστια. Οι πονοι του ήταν τόσο τρομεροί ώστε ο δυστυχής Άγιος έφτανε άδιάκοπα. Οι συμπολίται, έχοντας τις τόσες ευεργεσίες του τον είδωσαν από την παρτίδα του για να μην τους μεταδώσει την αρρώστια. Τότε ο Άγιος Ρόκκος πήγε κι' εγκαταστάθηκε σε μ' άγριοκαλύβα στη μέση ενός βόσκου. Εκεί κοντά ζούσε κι' ένας μεγάλος άρχοντας ονομαζό-

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΜΕ ΤΗΝ ΗΜΙΟΝΟ (Πίναξ του Καμπανόλα.—Ιταλική σχολή). Ένας άπιστος του Ρίμνι διέταξε κάποτε ότι δε θα πιασε στο Θεό, αφού μονάχα αν έβλεπε την ήμιονό του να γονατίση μπροστά στην όσα της Μεταλήψεως. Ο Άγιος Αντώνιος, μόλις τό έμαθε αυτό, είλε να τον πάνε τό ζώο. Και πράγματι μόλις τό παρουσίασε την όσα, έκείνο γονάτισε με ευλάβεια μολοντι ο άπιστος κυρίως τον προσκαλούσε να τό βάλη σε πειρασμό δείχνοντας του μ' άγκυλιά α-χνης.

μενος Γοτθάρδος ο όποιος αγαπούσε πολύ τα σκυλλιά και τα κυνήγια. Ο Γοτθάρδος αυτός πρόσεξε μία μέρα τους περιεργους τρόπους ενός από τους σκύλλους του οι όποιος κάθε πρωί έζλεβε ένα ψωμί από τον πυργο κι' εξαφανίζοταν για κάμποσες ώρες. Οι μέρες περνούσαν κι' ο σκύλλος εξακολούθωνε την ίδια δουλειά. Πολύ σκανδαλισμένος από τό μυστήριο αυτό, ο Γοτθάρδος παρακολούθησε τό σκύλλο. Τόν είδε να χώνεται μέσα στο γειτονικό δάσος κι' εκεί να μπαίνει σ' ένα καλύβα, στην όποια κείτονταν ένας άνθρωπος γεμάτος πληγές. Ο σκύλλος, μόλις έφτασε, αφού άφησε σε μια γωνία τό ψωμί που είχε κλέψει, άρχισε να γλεψή τις πληγές του άρρωστου οι όποιος, ευγνωμονώντας τον, τον έχάιδευε. Ο Γοτθάρδος άναγνώρισε άμέσως στο πρόσωπο του άρρωστου τον Άγιο Ρόκκο και κατασυναγνημένος από τό παράδειγμα του σκύλλου, έπιασε τον άρρωστο στον πυργο του και τον έθεράπευσε. Έτσι ο Γοτθάρδος άγιστος κι' εκείνος κοντά στον Άγιο Ρόκκο.

Αυτός εινε μερικώς από τις εκδουλεύσεις που προσέφεραν τα ζώα στους άγιους. Μα και οι Άγιοι εις ανταπόδοσιν, πόσες φορές δεν ευεργέτησαν τά ζώα! Να κι' ένα σχετικό περιστατικό: Κάποτε ή βασίλισσα της Ισπανίας ήταν άρρωστη βαρεία, έτοιμολανατη. Οι γιατροί είχαν άπελπιστεί κι' ο βασιλης για να τη σώση προσκάλεσε στο παλάτι του τον Άγιο Αντώνιο τον Έρημίτη που ήταν φημισμένος για τά θαύματά του. Ο Άγιος καθώς έμπαινε μέσα στο παλάτι, από τις ευθυσιαιδείς έπαινήσεις του πλήθους, έννοιωσε κάτι να τον τραβεί από την άκρη του φορεμάτος του. Έστρεψε και είδε μία γουρουνά και δίπλα της τό παιδί της, ένα μικρό γουρουνάκι τυφλό, ανάπηρο και φοιβάδες. Ο Άγιος τό εύπλαστό ήθελε κι' άμέσως επέβησε τα χέρια του άπάνω στα μάτια και στα πόδια του φτωχού ζώου, τό όποιο στη στιγμή ανέβλεψε κι' άρχισε να περπατά.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΡΟΚΚΟΣ ΚΑΙ Ο ΣΚΥΛΛΟΣ ΤΟΥ (Πίναξ του Μάγνι). Ο Άγιος Ρόκκος, προσβλήθεις από πανούκλα, έξεδιόχθη από την πατρίδα του. Θα πέθανε δε χωρίς άλλο μέσ' στο δάσος, αν ένας σκύλλος δεν τον ήγανε τροφή. Μία μέρα μόλις ο σκύλλος αυτός ώδήγησε τις τον άρρωστο Άγιο και ένα γατάκι οι όποιος τον έκανε καλά. Για περισσότερη προς γοαμότητα ο ζωγράφος έζογράφησε στην εικόνα αυτή μαζί με τον Άγιο Ρόκκο και τον Άγιο Σεβαστιανό και την Παναγία με τό βοήθος.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Η ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΤΗ

(Διήγημα του Ψυχασαββάτου)

Ο κόσμος γύριζε κουρασμένος από τα χωράφια, ή καμπάνες βαρούσαν εσπερίνο και ή γυναίκοι πηγαίαν με κόλλυβα και λιανά, πεντάρινα κεράκια στην εκκλησία.

Δειλινό ψυχασαββάτου, που περιμένουν ή ψυχές κάτι από τους ζωντανούς των. Ένα κεράκι, μία παράκληση, ένα δίσκο με σιτάρι, μία συγχώρεση ή και μία θύμηση άλλη. Δεν ζητούν και πολλά όσοι φεύγουν για τον άλλο κόσμο!... Ίσως να τα έχουν όλα εκεί κάτω και να τους λείπει μόνον ή ανάμνησις των ζωντανών... Ποιος ξέρει!

Οι μερακλήδες οι ξαπλωμένοι στους καναπέδες, βλέπουν με κάποια ειρωνία τις γυναίκοι να περνούν.

— Πρέπει να είνε ψυχασαββάτο, γιά να θυμόμαστε τους πεθαμένους; Ρώτησεν ο Ρήγας ο Λιανός, ο φραγκοκράτης.

— Όπως πρέπει να είνε των Βαγών, γιά να τρώμε ψάρια, Καθαρή Δευτέρα, γιά να μη καταλυόμε το λάδι, ή Πρωτοχρονιά γιά να παίζουμε χαρτιά, είνεν ο Μπακισσός, του συμβολαιογράφου ο ύπαλλλος.

Μά ο άποστρατος ο Μάνθος, ο Σκουροσουγιάς, σάν ο πεύδ κομογουριμένος της παρέας, ρούφηξε τον καφέ του ήσυχα κι' άργά, σφούγγισε με την γλώσσα του τους μύστακας του και είνε στους άλλους, μάλλον σάν ν' άπαντούσε στον έαυτό του, παρά σάν να άποκρινότανε στα ερωτήματα τους:

— Μυστήριο είνε αυτό. Μυστήριο! Άκούστε, ρε παιδιά, μία ιστορία και θέλετε γελάστε, θέλετε μη γελάτε.

Στό χωριό μου, ήταν μία φορά ή θείτσα Λεμονιά, νοικοκυρά με τα λάδια της, τα κρασιά της και τα βούτυρα της. Λαχανόπτερες και κριόττες, άλλος, σ' όλα εκεί γύρω τα χωριά σάν αυτή δεν έφτανε. Νοικοκυρά, να λέμε, κι' όχι ψέμματα!

— Η Λεμονιά με τ' όνομα!

— Ένα μόνον κακό ελάττωμα είχε κι' αυτή, κι' ο Λεμονής ο άνδρας της. Τό «τσούζαν»!

Τώρα δά πής, δικό τους ήταν τό κρασί και κανενός δεν τό στερούσαν. Μά πάλι όχι έτσι, ρε παιδιά! Άποκηρές, Χριστούγεννα, Δεληρή, κάθε Χρονιάρα μέρα, γλέντια και φαγοπότια σπήτι τους. Όλο τό χωριό τους έμακάριζε. Πέρασαν έτσι χρόνια άρκετά, κι' ένα πρωί μαθαίνουμε πώς έπεσε βαρειά ο Λεμονής; στό στρώμα. Ός να τό καλομάδουμε, πέθανε! Όλο τό χωριό, δά, τον έκήδερε κι' όλοι οι χωριανοί πήραν χόμα και ρήξαν στο μισό του, γιά να ξαλαφρώσουν ή άμαρτίες του, στον κάτω κόσμο κι' έτσι να σωθώρη!

— Η θεία ή Λεμονιά, ήταν άπαρηγόρητη!

Τό βράδυ, που γυρίσαμε στό σπίτι καθήσαμε γιά τις παρηγοιές. Έβράλαμε κάτω στο κατώγι, που ήταν τά κρασιά, ένα πιάτο με σιτάρι, ένα κερί στη μέση άναμμένο, λιβάνι και κρασί, να ταύρη ή ψυχούλα του. Ξέρετε, πώς ή ψυχή, μένει τρεις μέρες στο σπήτι, προτού ν' άνέρη στους ουρανούς! Γιαντό της βάζουνε σιτάρι, κρασί και θυμίαμα, γιά να μωσχοβολάη στον Παράδεισο. Κ' ή ψυχή, σάν πεταλούδα, γυρίζει άπάνω απ' αυτά και την τρίτη ημέρα φεύγει εύχαριστημένη από τους δικούς της...

— Είδες, γέρο Μάνθο, ποτέ σου σύ ψυχή;

— Μιά φορά οι άνθρωποι, που ήταν καθαροί την έβλεπαν! Τώρα μαγιάρισε ή πλάσι! Νά μη τα πολυλογάμε, τό λοιπός, ήταν πολύ άπαρηγόρητη ή θεία Λεμονιά στο τραπέζι της παρηγοιάς. Και τί τραπέζι! Λογής-λογής μεζέδες και φαγητά, ηγανισμένα ψάρια και σαλάτες. Τι νωστιμιές!... Ζωντανεύαν και πεθαμένο.

— Ένα μόνον ήταν τό κακό. Κρασί δεν είχαμε. Είν' άπαγορευμένο τό κρασί, στον τόπο μας, στις παρηγοιές. Έτρώγαμε και ή μπουκιές καθόντουσαν στο λαρόγγι μας. Έτρωγε και ή καυμένη ή Λεμονιά, μά πού να πάη

Εκεί τρεις ημέρες τριγυρίζει ή ψυχή...

κάτω τό φαί! Ένόμιζε κανένας ότι θά πνιγή. Ήταν κι' από την λύπη, φαίνεται! Καθότανε, σάν κόμπο; στο λαμό της. Μας ρίγινε, ή καυμένη, την καρδιά!... Άξαφνα σηκώθηκε.

— Θα πάω κάτω, είνε, την ψυχούλα του να ιδώ.

— Μωρέ άνάν, Κυρά - Λεμονιά!

Τίποτα αδη.

— Νά σέ συνοδέψω κυρά - νύφη!

— Α μά - μά - γιά τό Θεό! Νά μην ταράξουμε και την ψυχούλα του!

Και τράβηξε κάτω στο κατώγι:

— Κανένas, είνε, να μη ρθή!

Την άφήσαμε να κατεβή κι' όλοι σταθήκαμε κοντά στον «καταράχτη» (στη πόρτα της ξύλινης καταπακτής των υπογείων των παληών σπιτιών), να μη πάθη τίποτα. Τών λίγο ή Λεμονιά άνέβηκε κόκκινη και με μάτια που γυάλιζαν. — Θα έκλαψε ή μαύρη είπαμε. — Και καθήσαμε και πάλι στο τραπέζι. Έφαγε τότε, με λίγη δρεξή ή Λεμονιά, μά πάλι της θυμήθηκε να κατεβή να ιδή την ψυχή του μακαρίτη. Νά μην τα πολυλογάμε, θ' άνεβοκατέβηκε έφτά - όχτώ φορές. Στο τέλος μās άνέβηκε τραυλίζοντας και άναμμένη. — Θα είνε, είπαμε άπότη συγκίνηση. — Και όλοι τρέσαμε, γιά να την πιάσουμε, μην πέση! «Τόν Λεμονή της, έχασε δά, ή άμοιρη κι' αυτή», είνεν διβερά, ή Παρεδρίνα ή Πολυποδιά, «τι θέλετε να κάνη!». Τό τραπέζι ήταν πιά στο τέλος του.

— Η κυρά Λεμονιά καθότανε άκίνητη. Ήμες από σεβασμό στη λύπη της, δεν μιλούσαμε διόλου. Άξαφνα γυρίζει και λέει του Μήτσου του Μιμακιά, του άρχιαγροφύλακα:

— Δέν λές κανένα τραγουδάκι! Ένωστάξουμε!

Κυτταχτήκαμε όλοι στα μάτια.

— Τι έπαθεν ή Λεμονιά! Άπ' την πολλή τη λύπη θά της έστριψε!

— Άλλοίμονο την μαύρη και την άραχνή!

— Κανένα μοιρολόγι θέλει, είνεν και ή Πολυποδιά, ή Παρεδρίνα, κι' άφου σφούγγισε τό στόμα της, με την ποδιά της, ξερόβηξε κι' άρχισε να μοιρολογάη:

Σε τούτον τον κόσμο

τόν ντυνιά

σε' ο Χάροντας θεωρεί...

Επειτα ή κυρά - Μπαρμπουνένα, είνεν ένα άπό τα άποκαθάρια και κάθε ένας είνε τό δικό του. Μά σιγά - σιγά, τα μοιρολόγια πήραν τό σεβνά τό τραγουδιού. Τραγουδούσε τώρα κι' ή Λεμονιά:

Ανάθεμά σε μαύρη γής

που τρώς τα παλληκάρια!...

Ετσι ξημερώσαμε.

Τό πρωί έμάθαμε τό θαύμα, άπό τη Σταρομάρα, που κατέβηκε στο κατώγι γιά ν' άλλάξη τό κερί. Μιά όλόκληρη χιλιάρα μωτίλια γεμάτη κρασί βρέθηκε άδειανή!... Ποιος, τάπτε; Η ψυχή του μακαρίτη!...

Μά ή κακός ή γλώσσες, θέλουνε να πούν, πώς τό κρασί τό έπανε ή χήρα, «κάθε τόσο και λιγάκι» που κατέβαινε στο ύπόγειο. Έγινε έτσι τό πλάμα; Δέν ξέρω... Η αλήθεια είνε πώς ή Λεμονιά παρόχε κέφι αυτή τη νύχτα. Τότσουξες λοιπόν; Ό Θεός κι' ο μακαρίτης που την έβλεπαν απ' τον ουρανό τό ξέρονε...

Σταμ. Σταμ.

ΑΝΕΜΟΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Μιά γυναίκα που αγαπά συνηθίζει σιγά σιγά ελαττώματα του φίλου της. Στεν' hal

Ο έρωτας μοιάζει με τόν πυρετό. Εμφανίζεται και καταπνίγει άνευ της επεμβάσεως της θελήσεώς μας.

Stendhal

Ανάθεμά σε μαύρη γής

που τρώς τα παλληκάρια!

Ανάθεμά σε μαύρη γής

που τρώς τα παλληκάρια!

Ανάθεμά σε μαύρη γής

που τρώς τα παλληκάρια!

Ανάθεμά σε μαύρη γής

που τρώς τα παλληκάρια!

Ανάθεμά σε μαύρη γής

που τρώς τα παλληκάρια!

Ανάθεμά σε μαύρη γής

που τρώς τα παλληκάρια!

Ανάθεμά σε μαύρη γής

που τρώς τα παλληκάρια!

Ανάθεμά σε μαύρη γής

που τρώς τα παλληκάρια!

Ανάθεμά σε μαύρη γής

που τρώς τα παλληκάρια!

Ανάθεμά σε μαύρη γής

που τρώς τα παλληκάρια!

Ανάθεμά σε μαύρη γής

που τρώς τα παλληκάρια!

Ανάθεμά σε μαύρη γής

που τρώς τα παλληκάρια!

Ανάθεμά σε μαύρη γής

που τρώς τα παλληκάρια!

Ανάθεμά σε μαύρη γής

που τρώς τα παλληκάρια!

Ανάθεμά σε μαύρη γής

που τρώς τα παλληκάρια!

Ανάθεμά σε μαύρη γής

που τρώς τα παλληκάρια!

Ανάθεμά σε μαύρη γής

που τρώς τα παλληκάρια!

Ανάθεμά σε μαύρη γής

που τρώς τα παλληκάρια!

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΣΕΡΒΙΕΡ

Η ΜΑΝΤΟΝΑ

— Όχι, μητερούλα μου, δέν θά πεθάνετε της πείνας, ούτε σύ, ούτε ο Άντζελος, ούτε ή Μαρία. Δόξα σοι ο Θεός ο Άντωνίος σου έχει γερά χέρια κι' άς είνε ακόμα μικρά... Σου δοκίμομαι στην Άγια Παρθένά πώς θά σάς θρέψω με την εργασία μου...

— Μά τι μπορείς γιά κήνης σου, μικρό μου παιδί; Άχ, νάξερεις πόσο σφίγγεται ή καρδιά μου όταν συλλογιέμαι! Πεινάτε, βέβαια, δυστυριμένα μου, γιάτι μ' ένα ξεροκομμάτο δέν ζή κανένας!...

— Σωπα, μητέρα, είνε δουλειά δική μου όλα! Θά βγώ έξω να ξενοδουλέψω...

Η σκηνη αυτή έξελλίσετο σ' έναν από τους δρομίσκους μιάς λαϊκής συνοικίας του Μιλάνου. Η μητέρα, ήταν ή Τζουλίνα Άρρίνι, χήρα ενός παραγνωρισμένου γλύπτου. Στο φτωχικό σπιτάκι τους εδοξόντο ακόμα μερικά έργα του άνδρός της. Ποιος έγυριζε, όμως, να τόν κυττάξη; Κι' ο γυιός του ο Άντωνίος έδειχνε πώς είνε τό ίδιο τάλαντο με τόν πατέρα του κι' άς ήταν δώδεκα χρόνων μόλις. Έλα, όμως, που τό σπιτί πεινούσε κι' έπρεπε να έργασθί σάν σκλάβος γιά να τό ζήση!

Τρεις μέρες σαστές έγύριζε ο μικρός ο Άντωνίος άναζητώντας δουλειά. Πουθενά, όμως, δέν εβρίσκε. Ποιος εδινε σημασία σ' ένα μικρό παιδί;

Άπελπισμένος, πενασμένος όπως όλοι τους ο Άντωνίος, πήρε επί τέλους ή μεγάλη απόφαση:

— Ζητιάς θά γίνω καλλιτέρας παρά να τους άφήσω να πεινάσουν! σκέφτηκε.

Με την απόφαση αυτή έπληξε την Κυριακή στον καθεδρικό ναό εκάθησε στις σκάλες, άπλωσε τό καπέλλο, τουκαι περιμένε. Άντρες και γυναίκες που πήγαιναν στην εκκλησία τόν έλπιούντο και τουδιναν έλεημοσύνη. Ός που να τελειώση κι' ή δεύτερη λειτουργία, είνε μαζέφει τόσα, ώστε να περάση τό σπιτί του μιά όλόκληρη βδομάδα.

Την άλλη Κυριακή ξαναπήγε στην εκκλησία. Η γυναίκες του λαού που πήγαιναν στην πρώτη λειτουργία τουδιναν κι' αυτές την έλεημοσύνη τους. Στη δεύτερη λειτουργία ή συρροή του καλού κόσμου ήταν τόσο μεγάλη, ώστε ο Άντωνίος μάζεψε πολλά λεπτά!

Μά στιγμή, ξαφνα, βγήκε από κάποιο αυτοκίνητο μια πλούσια κυρία κι' ένα μικρό κοριτσάκι. Η κυρία που φαινότανε βιοτική προσέφερε τόν Άντωνίος, τό κοριτσάκι όμως ή σταμάτησε με μιά χειρονομία.

— Ω, μαμά, της είνε, κυττάξε αυτό τό φτωγό μικρό! Δός' του κάτι, σέ παρακαλώ!... Δός' του αυτό τό χρυσό νόμισμα που φύλαγα γιά ν' αγοράσω μιά άμορφη βεντάχια!

Η κυρία έδωσε άμέσως στην κόρη της τό χρυσό εικοσάφραγκο κι' ή μικρούλα πηλοάσε τόν Άντωνίος και τού τό έδωσε.

Ο Άντωνίος πήρε τό χρυσό νόμισμα, έκείνο, όμως, που κυττάξε με λαχτάρα, έκείνο που ποτέ του δέν θά ξεχνούσε, ήταν τό γλυκό χαμόγελο του μικρού κοριτσιού, τό ρόδινο προσώπακι του και τα θανάσια ξανθά του μαλλιά, που έπλημμύριζαν με φώς τό μέτωπό του.

Όταν βρέθηκε στο σπίτι του ο Άντωνίος, παρέδωσε τόν πλούτο του στη μητέρα του και κάθισε έπειτα μόνος του, άναπολώντας τό όραίο έκείνο κοριτσάκι, που άνέβαινε τόσο άνάλαφρα τις σκάλες του καθεδρικού ναού.

Πολλές Κυριακές περιμένε με λαχτάρα ο Άντωνίος να ξαναφανή στην εκκλησία ή ευγενική κυρία με τό ξανθό κοριτσάκι. Πέρασαν, όμως, πολλές βδομάδες χωρίς να ή ξαναδθί. Μιά μέρα, επί τέλους, πήγε στην έσοχή, πήρε λίγο κόκκινο χόμα μαλακό, τό έκλειψε πηλό και τό ζύμωσε με προσοχή. Και σέ λίγες ώρες άνεπήδησαν από τα δάκτυλά του τα ευγενικά χαρακτηριστικά της άγνωστης μικρούλας. Είχε φτιάσει ένα όραίο αγαλματάκι... Κι' όταν τό τελείωσε ο Άντωνίος τό έθαύμασε πολλή ώρα. Ήταν βέβαιος πώς είνε άναπαράγαγγι πιστά τό όραίο άγνό μέτωπο, τα μεγάλα βαθιά μάτια και τό μισάνοιχτο σάν λουλούδι στοματάκι της μικρής κόρης. Κι' έπειδή δέν ήξερε πού να φυλάξη τό έργο του, τό έβγαλε σ' ένα κοίλωμα του έσωτερικού τοίχου του φτωχικού του σπιτιού, στο όποιο τοποθετούσαν συνήθως γλάστρες...

Πέρασαν από τότε μερικά μήνες. Στο σπίτι τού Άντωνίος δέν πενούσαν πιά. Η μητέρα του, ή Τζουλίνα Άρρίνι, ήταν πιά ευχαριστημένη. Ο Άντωνίος, όμως, που έπασχε πολύ κάνοντας τό ζήτημα, έπληγαινε κάθε τόσο σέ διάφορα μέρη και γύρισε εργασία.

Μά μέρα που περνούσε κάποιον ατεκνών δρομό, παρ' όλίγων γά τον κατήρη ένα πλούσιο άνοιχτό αυτοκίνητο. Έπληδισε πλάγια και γλίστρε, έπρόλαβε, όμως, να άναγνωρίση μέσα στο αυτοκίνητο την κυρία, που ένα χρόνο πρίν συνάδεσε στη Μητρόπολη τό πεντάμορφο κοριτσάκι.

Τό βράδυ που γύρισε στο σπίτι του, ο Άντωνίος, στρώθηκε ώρα πολλή και κυττάξε τό πρόπλασμα της κόρης της «Μαντόνα» του, όπως συνήθιζε να την ονομάξη, που τού έχομολούσε όλόγλυκα.

Αργότερα, που βόηκε επί τέλους εργασία σ' ένα μεγάλο βιβλιοπωλείο του βουλεβάρτου Γαριβάλδι, όπου έκανε έσωτερικές δουλειές, έκύτταζε όλα τα αυτοκίνητα που συναντούσε από δρόμο. Ήσαν, όμως, τόσα πολλά τα πλούσια αυτοκίνητα που περνούσαν έμπρός του, ώστε άρχισε ν' άπελπίζεται πώς θά ξαναβλεπε έκείνη που λαχταρούσε ή ψυχή του...

— Αί, προσοχή!... Μικρό, τό νού σου!

— Ω, Παναγία μου, Παρθένά μου!...

Μιά δυνατή κραυγή τρόμου άντήχησε. Κάποια κυρία νέα ακόμα έσκυψε απ' την πόρτα του αυτοκινήτου κι' όταν είδε ένα παιδί ξαπλωμένο σάν άναίσθητο έμπρός από τα άλογα ενός άμαξιού, έπήδησε κάτω κι' έτρεξε κοντά του, φωνάζοντας βοήθεια.

Τό παιδί έκείνο ήταν ο Άντωνίος. Έτσι που έπρόσεχε τα αυτοκίνητα που περνούσαν, μήπως άναγνωρίση την κυρία με τό κοριτσάκι, δέν είδε ένα μεγάλο άμαξι με δυό άλογα που ήρχετο από πρίσω του. Τό κεφάλι ενός από τα δυό άλογα τόν χτύπησε στον ώμο, τόν έρριξε κατά γής και θά τόν έσπάζανε χωρίς άλλο. Έδυνώος ο δόγμος του αυτοκινήτου της κυρίας έπρόλαβε να σταματήσει στη στιγμή, έπληδισε κάτω, άπασχε τα άλογα από τα λουριά τους και τα έσταμάτησε εγκαίρως.

Ο Άντωνίος είχε λιποθυμήσει, δέν είχε πάθει όμως τίποτα.

— Πού κάθεσαι, παιδί μου, να σέ πάω στο σπίτι σου με τό αυτοκίνητό μου; τού είπε ή καλή κυρία.

Ο Άντωνίος άνεσήκωσε τό κεφάλι του και ξαφνικά άναγνώρισε έκείνην που άναζητούσε τώρα τόσον καιρό. Έμφύρισε τότε γεμάτος συγκίνηση:

— Ω, κυρία, θαρήθε σεις στην φτωχική μας γειτονιά μ' αυτό τό όραίο αυτοκίνητό σας;

— Γιατί όχι; Άνέβα μικρό μου!

Τόν άνέβασε και τόν εκάθισε κοντά της. Τόν ρώτησε με ένδιαφέρον πώς τόν έλεγαν και τί δουλειά έκανε. Ο Άντωνίος άπαντούσε με πολλή προθυμία, ο νους του, όμως, ήταν άλλοι, κάποια άλλη ιδέα τόν έβασάνιζε. Τι είνε γίνιε τό ξανθό κοριτσάκι; Ήταν, όμως, τόσο δειλός, ώστε δέν έτόλμασε να ερωτήσει.

Όταν έφθασαν από σπίτι διηγήθηκαν στη μητέρα του τί είνε συμβεί και ή ευγενική κυρία της έπρόσφερε όσα χολήματα είχε μαζί της.

Την ώρα που ή κυρία έτοιμαζότανε να φύγη και βγήκεν έξω, είδε ξαφνικά τό αγαλματάκι της «Μαντόνας». Έγινε τότε κάτοχη και είπε:

— Ποιος τό έκαμε αυτό;

— Ο γυιός μου ο Άντωνίος, κυρία, άπάντησε ή μητέρα με κάποια υπερηφάνεια. Έμοιασε, βλέπετε, πολύ τού πατέρα του, που ήταν γλύπτης κι' αυτός, πέθανε, όμως, φτωχός και άγνωνστός.

Παιδί μου, είπε τότε ή κυρία, τό εφαντάσθηκες αυτό τό αγαλμα ή τό άντέγραψες από πρόσωπο ζωντανό;

— Ω, κυρία, δέν με άναγνωρίζετε, λοιπόν; Είμαι τό μικρό παιδί που ζητιάνα στην εκκλησία κι' ή κόρη σας μ' έλέησε μ' ένα χρυσό νόμισμα μία φορά! Ήταν τόσο μεγάλη ή καλοσύνη της, που δέν ήταν άνάγκη να την ξαναδώ γιά να την θυμάμαι και να κάνω τό αγαλμα της!

Έπειτα άρχότερος και γεμάτος άγνόνια έπροσέθεσε:

— Άλλά, κυρία... φοβείτε πένθος;

Η κυρία κατέληφθη από λυγμούς. «Όταν μπόρεσε επί τέλους να συνέλθη, έμψήθηκε:

— Μόνον αυτό τό παιδί είχα... τό έχασα τόν περασμένο χειμώνα!

Έκλαιγε τώρα και ο Άντωνίος. Όταν, όμως, ήσυχασε λιγάκι, πήρε τό αγαλμα, τό έτοποθέτησε μέσα στο αυτοκίνητο και είπε:

— Πάρε, κυρία. Εγώ θά κάνω ένα άλλο. Γιατί ποτέ μου δέν θά ξεχάσω τά χαρακτηριστικά της!

Η μητέρα που ήταν μιά απ' τις καλλιτέρες άριστοκράτιδες του Μιλάνου δέν έλησμόνησε τό καλό έκείνο παιδί. Χάρis σ' αυτήν όλη ή οικογένεια της Τζουλίνα Άρρίνι βγήκε από τη φτώχεια. Οι καλλιτέχναι που έσυνήναν στο μεγαρό της, έδωσαν τόν έργο του μικρού παιδιού. Έφώναζαν τότε τόν Άντωνίος κι' αυτός τους μίλησε γιά τόν πατέρα του.

Τό όνομα τού πεθαμένου καλλιτέχνη έγινε, έτσι, διάσημο από την μιά στιγμή στην άλλη. Τα έργα του πουλήθηκαν άκριβά και ή Τζουλίνα έζημάτισε μιά καλή περιουσία.

Ο Άντωνίος έγινε μιά από τις καλλιτεχνικές δόξες του τόπου του. Ένα έργο του πού πάντοτε έκαμε νά άνακηρυχθή μεγάλος. Και τό έργο του αυτό ήταν ή «Έλεημοσύνη».

Άπλωσε τό καπέλλο του και περιμένε...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΑΡΙΕΤΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΖΕ ΡΟΖΙ

Ο Ζυλιέν Μπερνιέ σηκώθηκε γιά ν' ακολουθήσει τή μητέρα του, ή οποία κατέβαινε βιαστικά στο περιβόλι, όπου είχαν συγκεντρωθεί οι προσκεκλημένοι της. Στην εξώθυρα, όμως, ο νέος στάθηκε.

Έξω εθιράμβευε παντού ή άνοιξη, στην καταπράσινη γλήση του περιβόλιού, στα λουλουδιόμυα δειντόαα, στα φροντωμένα κλαδιά των δέντρων, και σ' αυτόν τόν άέρα άκόμη ο οποίος ήταν γεμάτος ευωδίες.

Τά κορίτσια έσορόπιζαν τριγύρω τή χαρά μέ τά κρουσταλλένια γέλοια τους.

Τι διακριτικότερα, όμως, τι συγχανητικότερα ατελάμβανε κανείς τή γλήση τής ζωής σ' εκείνο τό ύπεροχο έπαρχιακό σαλόνι πού ήταν σιωπηλό κι δλόδροσο, γεμάτο σμιά και του οποίου τά άρχαία έπιπλα, ντυμένα μέ έξώωρα μεταξωτά έσορόπιζαν ένα άρωμα περασμένων χρόνων!

Τό σαλόνι αυτό τό άγαπούσε πάντα ο Ζυλιέν. Όταν ήταν παιδί έαυα έπαιζε γιά νά θαυμάσει τήν τάξη των επίπλων, ή όποία διηρητο θρησκευτικά άμετάβλητη έδω και μύον αιώνα. Έβόρετο όλες τίς εικόνες, έλάτρευε όλα τά φωτείγδα τά μιμπελώ. Και σάν νά είχε συγκεντρωθεί σ' ένα μόν άντικείμενο ή μαγευτική χάρις του πατροπαράδοτου εκείνου περιβάλλοντος, ο Ζυλιέν ήταν κυριολεκτικώς ξετρελλαμένος μ' ένα παλιό κύμβαλο του 18ου αιώνα, στενό και χαμηλό, μέ καφετί ξύλινο περίβλημα και κτυπομένη κόκκαλα, οι ήχοι του οποίου είχαν διατηρήσει τήν άρχική δροσιά τους παρ' όλα τά χρόνια.

Ο Ζυλιέν είχαν άνακαλύψει γιά πρώτη φορά μέ τό κύμβαλο εκείνο τή μυστική μέθη των άρμονιών. Τ' άδέα δάκτυλά του έσυνήθισαν άπ' τή άρχή νά βρίσκουν ευχαρίστησι στα πλήκτρα του. Κι' άργότερα, όταν μέ τήν ήλικία και μέ τή σπουδή έγινε τέλειος μουσικός, συχνά περιφρονόσε τό μοντέρνο πιάνο γιά νά ξαναγυρίσει—όπως ξαναγυρίζει κανείς σέ παλιό φίλο—στό παλαιό αυτό κύμβαλο.

Μήπως τό μουσικό εκείνο όργανο δέν είχε κίτι άπ' τή φωνή των προγόνων πού είχαν κατοικήσει άλλοτε στό ίδιο εκείνο σπίτι και οι όποιοι έκοιμόντο πρό πολλού τώρα τόν αιώνα ύπνο τους; Δέν είχε πρό πάντων κίτι άπ' τή φωνή τής γριάς γιανιάς, πού πέθανε έδω και δύο χρόνια;

Η γιανιά αυτή είχαν άναθρέψει τό Ζυλιέν μέ τό φλογερό ένθουσιασμό και τή συγχανητική άφοσίωσι των γυναικών του παλιού καιρού. Αυτή είχε μάθει τά πρώτα του μουσικά, αυτή είχαν ένθαρήν τήν άγάπη του γιά τή μουσική, αυτή ευχαριστήθηκε πιο πολύ άπ' όλους τους άλλους μέ τίς πρώτες του έπιτυχίες.

Έπειτα, όταν αισθάνθηκε ότι ο προσομός της έτελείωσε, έδωσε έντυχιμένη χωρίς τήν παραμικρή θλίψη, βέβαιη πώς άφηνε πίσω της μιά καρδιά γεμάτη παλιούς πού είχαν τήν ξεχνούσε.

Και ο Ζυλιέν, άλήθεια, δέν τήν είχε λημονήσει. Η πεθαμένη ζούσε πάντα στην ένδυσμη του νεαρού παλληκαριού. Ζούσε σάν μιά σμιά, πού βρισκότανε πάντα στό πλευρό του, στυμμένη κοντά του και τού μιλούσε στό αυτί, τόν έσυμβούλευε και τόν καθόδηγούσε.

Και όταν ο Ζυλιέν μερικά νοσταλγικά βράδια αισθανόταν τήν άνάγκη ν' άκούση μιά ελικρινή ψυχή, άνοιγε τό παραμελημένο κύμβαλο κι' άναθνύονταν τίς παλιές γεμάτες χάρι μελωδίες πού άλλοτε έπαιζε ή γιανιά του.

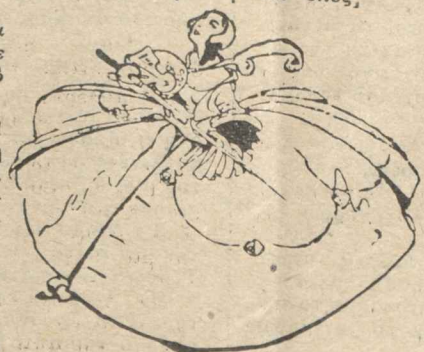
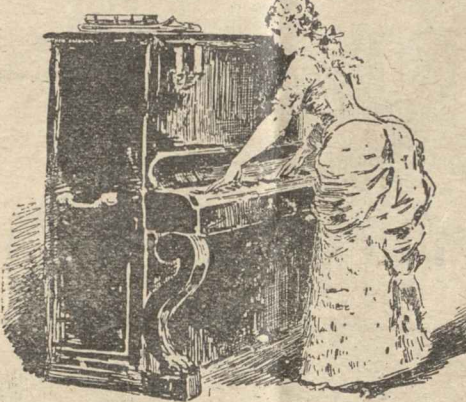
Έτσι τού φανόταν πώς ξανάβρισκε τήν τρυφερή έμπνευσι τής πεθαμένης, κι' άκούγε τόν ίδιο τόν ήχο τής φωνής της.

Ένα τραγουδάκι πρό πάντων, μιά άρια, μιά άριέττα, τού είχε μείνει βαθεία χαραγμένη στη μνήμη, ένα τραγουδάκι γεμάτο άφέλεια, πού έλεγε:

«Στην άνοιξη τής ζωής μου πεθαίνω θύμα τής άγάπης, όμοια μέ τό ρόδο πού γεννήθηκε τήν άνοιξη μέ τή δροσούλα, και μαράθηκε τό βράδυ...»

«Αχ, τό τραγουδάκι αυτό! Τό τραγουδάκι αυτό! Ο Ζυλιέν, όμως, δέν μπόρεσε νά ρνειροπολήσει περισσότερο γιάτί άρχισαν νά τού φωνάζουν και νά τόν προσκαλούν οι άλλοι από τό περιβόλι. Έτσι τόν απέστασαν άπ' τή γεμάτη μυστήριο σμιά τού σαλονιού.

Έπηρε τότε τήν άπόφασι και προχώρησε. Τόν έταγγύρισαν άμέσως νέοι και κορίτσια. Άρχισαν νά τού παραπονούνται και νά τόν πειράζουν. Κι' άπάγω άπ' τή βοή όλη εκείνη άκούστηκε κυρίαρχη

ή φωνή τής κυρίας Μπερνιέ:

— Τώρα πάμε στό σαλόνι νά τραγουδήσουμε λίγο!

Τό βαρύ κι' άρχοντικό δωμάτιο έγινε πολυδύομβο στη στιγμή. Όλοι εκάθησαν όπως έτυχε ή σύμφωνα μέ τίς συμπάθειές τους. Μιά νέα εκάθησε έμπρός στό πιάνο, τό όραιο μοντέρνο και ήζηρό πιάνο. Άρχισε νά παίξει ένα συνηθισμένο ταγκό. Όλοι έσώπασαν. Ο Ζυλιέν, όμως ξαναγύρισε άδεια σ' όνειρό του.

Έξερε πολύ καλά γιάτί ή μητέρα του είχε συγκεντρώσει γύρω του όλες εκείνες τίς νέες. Ήταν καιρός τώρα πού τόν έβριζαν νά παντρευθεί. Στην άρχή είχε άντισταθεί, έπειτα συγκατετέθη κα' άρχην. Δέν έμεινε πειά παρά νά καθορίση τήν έκλογή του. Κι' εκείνη τήν ήμέρα ήθελαν σώνει και καλά νά πάρη τήν δικαίωσιν τόν άπόφασι.

Ένώ τό ταγκό έπαίζετο ράθυμα, ο Ζυλιέν έκτύταζε τά κορίτσια πού ήταν μαζεμένα στό σαλόνι. Μερικά από αυτά δέν ήταν διόλου τού γούστου του. Τρία μόνο τού έφαινον άξια γιά κάποια προσοχή.

Η πρώτη άπ' αυτές, ή Μάρθα, είχε ευχάριστο πρόσωπο, δέν είχε όμως, τίποτε πού νά έπιβάλλεται. Η καυμένη κάτω από μιά άγρια δειλία έκρυβε όλα τά προσόντα πού ίσως είχε.

Μιά άλλη, ή Ζωρζέττα, έκείνη άκαρώς πού έπαιζε τό άσημαντό ταγκό, ήταν εύμορφη, κομψή κι' έδειχνε πώς είχε συνείδηση των προσόντων της.

Η τρίτη έπί τέλους, ή Άλίκη, έθεωρείτο πολύ μορφωμένη, είχε άγνά χαρακτηριστικά Ρωμιάας παρθένου, φουσκοτό μέτωπο διανοημένης γυναικάς και πρόσωπο χαριτωμένο.

Πούαν άπ' τίς τρεις αυτές έπρεπε νά διαλέξη. Και οι τρεις τού άρεσαν τό ίδιο, γι' αυτό ο Ζυλιέν έμεινε διστακτικός. Τis έκτύταζε τή μιά ύστερ' άπ' τήν άλλη, άναήτοδσε ένα σημάδι τής μοιάς, τή μυστική έπανάληψη πού λέει χαμηλόφωνα στό αυτί τού άνδρός: «Αυτήν πρέπει ν' άγαπήσεις!» Καμιά άποκάλυψη, όμως, κανένα δείγμα, κανένα σημάδι, δέν έκανε νά χτυπήση ή καρδιά του.

Η Ζωρζέττα έν τώ μεταξύ παράτησε τό πιάνο. Τήν διεδέχθη ή Άλίκη κι' έπαιξε μιά σονάτα μέ παθητικούς ρυθμούς.

«Αλήθεια, κι' οι τρεις κατέγινοντο μέ τή μουσική... Ο Ζυλιέν αισθάνετο ότι όσο επήγαινε κι' έγίνετο περισσότερο άλυτο τό πρόβλημα.

Έτελείωσε έπί τέλους κι' ή σονάτα μέ πολλά χειροκροτήματα. Μερικές φωνές άκούστηκαν τότε:

— Η Μάρθα. Η Μάρθα!

Αυτή υπάκουσε, έσηκώθη κατακόκκινη και είπε:

— Μέ τήν άδεία σας θά έπαιξα ευχαρίστως στό παλιό κύμβαλο!

Όλοι έδειξαν έκπληξη, όμως, άπό εύγένεια. Μόνον ο Ζυλιέν έδειξε μιά ξεχωριστή συγχανήσι. Έπλησίασε ζωηρά τό παλιό όργανο, έβοήθησε τήν κορή νά καθήση, άνοιξε τό σκέπασμά του και είπε:

— Τι θά παίξετε;

— Μιάν άρια, μιάν άριέττα τής παλιάς καλής έποχής!

Και ξαφνικά άρχισε νά τραγουδή:

«Στην άνοιξη τής ζωής μου πεθαίνω θύμα τής άγάπης, όμοια μέ τό ρόδο πού γεννήθηκε τήν άνοιξη μέ τή δροσούλα και μαράθηκε τό βράδυ...»

Ο Ζυλιέν μισόκλεισε τά μάτια του γιά ν' άπολάβη καλλίτερα τήν ευτυχία. Η φωνή τής πεθαμένης θάλεγε κανείς πώς ξαναζούσε σ' εκείνη τή δειλή νεανική φωνή. Χωρίς νά θέλη τότε επιθυμίες:

— Μικρούλα μου, άγάπη μου, έσύ μου ταιριάζεις καλλίτερα άπ' όλες!

Ροζέ Ροζί

ΞΕΝΕΣ ΠΟΙΗΤΡΙΕΣ

Τής Λαυρεντίας Χάρ

ΙΚΕΣΙΑ

Δέ θέλω τήν άγάπη σου, ούτε γιά μένα σκέψη νά βάλής στό κεφάλι σου. Μιάν ώρα σου ζητώ. Όπως πασούς τή σκλάβια του, έτσι άς μέ χαιδέψεις τό χέρι σου, κι' όλότελα ύστερ' άς ξεχαστώ.

Όπως τ' άγέρι, πού δροσιά στους έξιμους κάμπους χύνει, και κάνει τους άνθόκηπους μ' ευδοκιστή πνοή, έτσι και σ' νά 'ρθεις σέ μέ. Και τ' άρωμα θά μείνη αυτής τής ώρας άσβυστο σ' όλη μου τή ζωή.

Μετάφρ. Στάθη Σπηλιωτεπούλου

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ

ΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΠΕΛΛΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ

Οι άρχαίες Έβραίες. Ο καλλωπισμός τού κεφαλιού. Η μόδες των γυναικών τής Άραβίας. Η «Γιάρα» των Έβραίων. Τά μαλλιά των άρχαίων ελλήνων και ελλήνων. Η ξανθή κόμη. Τά καλύμματα τής κεφαλής των ελλήνων. Η «σφενδόνη» και ή «Στλεγγίς». Τι δαπανούσαν ή ελλήνιδες γιά τό κεφάλι τους. Τι άναφέρουν οι συγγραφείς, κτλ.

Ένα από τά πιο σπουδαία ζητήματα, πού άπασχόλησαν τόν κόσμο από τής έποχής τού Μωυσεώς μέχρι σήμερα, είναι και τό «Έλληνες όνομάζουμε «σφενδόνη» και ή «Στλεγγίς». Τι δαπανούσαν ή ελλήνιδες γιά τό κεφάλι τους. Τι άναφέρουν οι συγγραφείς, κτλ.

Αις γιά κόμητα φορούσαν στόν λαμό τους, άλυσίδες χρυσές, μαργαριτάρια και βραχιόλια, έπίσης είχαν περασμένους μεγάλους χρυσούς κρίκους, σάν δαχτυλίδια στό αυτιά, στη θέση των σημερινών σκουλαρικιών.

Και πρώτα άς άρχίσουμε από τίς παλιές Έβραίες. Αις γιά κόμητα φορούσαν στόν λαμό τους, άλυσίδες χρυσές, μαργαριτάρια και βραχιόλια, έπίσης είχαν περασμένους μεγάλους χρυσούς κρίκους, σάν δαχτυλίδια στό αυτιά, στη θέση των σημερινών σκουλαρικιών.

Και πρώτα άς άρχίσουμε από τίς παλιές Έβραίες. Αις γιά κόμητα φορούσαν στόν λαμό τους, άλυσίδες χρυσές, μαργαριτάρια και βραχιόλια, έπίσης είχαν περασμένους μεγάλους χρυσούς κρίκους, σάν δαχτυλίδια στό αυτιά, στη θέση των σημερινών σκουλαρικιών.

Και πρώτα άς άρχίσουμε από τίς παλιές Έβραίες. Αις γιά κόμητα φορούσαν στόν λαμό τους, άλυσίδες χρυσές, μαργαριτάρια και βραχιόλια, έπίσης είχαν περασμένους μεγάλους χρυσούς κρίκους, σάν δαχτυλίδια στό αυτιά, στη θέση των σημερινών σκουλαρικιών.

Και πρώτα άς άρχίσουμε από τίς παλιές Έβραίες. Αις γιά κόμητα φορούσαν στόν λαμό τους, άλυσίδες χρυσές, μαργαριτάρια και βραχιόλια, έπίσης είχαν περασμένους μεγάλους χρυσούς κρίκους, σάν δαχτυλίδια στό αυτιά, στη θέση των σημερινών σκουλαρικιών.

Και πρώτα άς άρχίσουμε από τίς παλιές Έβραίες. Αις γιά κόμητα φορούσαν στόν λαμό τους, άλυσίδες χρυσές, μαργαριτάρια και βραχιόλια, έπίσης είχαν περασμένους μεγάλους χρυσούς κρίκους, σάν δαχτυλίδια στό αυτιά, στη θέση των σημερινών σκουλαρικιών.

Και πρώτα άς άρχίσουμε από τίς παλιές Έβραίες. Αις γιά κόμητα φορούσαν στόν λαμό τους, άλυσίδες χρυσές, μαργαριτάρια και βραχιόλια, έπίσης είχαν περασμένους μεγάλους χρυσούς κρίκους, σάν δαχτυλίδια στό αυτιά, στη θέση των σημερινών σκουλαρικιών.

Και πρώτα άς άρχίσουμε από τίς παλιές Έβραίες. Αις γιά κόμητα φορούσαν στόν λαμό τους, άλυσίδες χρυσές, μαργαριτάρια και βραχιόλια, έπίσης είχαν περασμένους μεγάλους χρυσούς κρίκους, σάν δαχτυλίδια στό αυτιά, στη θέση των σημερινών σκουλαρικιών.

Και πρώτα άς άρχίσουμε από τίς παλιές Έβραίες. Αις γιά κόμητα φορούσαν στόν λαμό τους, άλυσίδες χρυσές, μαργαριτάρια και βραχιόλια, έπίσης είχαν περασμένους μεγάλους χρυσούς κρίκους, σάν δαχτυλίδια στό αυτιά, στη θέση των σημερινών σκουλαρικιών.

Και πρώτα άς άρχίσουμε από τίς παλιές Έβραίες. Αις γιά κόμητα φορούσαν στόν λαμό τους, άλυσίδες χρυσές, μαργαριτάρια και βραχιόλια, έπίσης είχαν περασμένους μεγάλους χρυσούς κρίκους, σάν δαχτυλίδια στό αυτιά, στη θέση των σημερινών σκουλαρικιών.

Και πρώτα άς άρχίσουμε από τίς παλιές Έβραίες. Αις γιά κόμητα φορούσαν στόν λαμό τους, άλυσίδες χρυσές, μαργαριτάρια και βραχιόλια, έπίσης είχαν περασμένους μεγάλους χρυσούς κρίκους, σάν δαχτυλίδια στό αυτιά, στη θέση των σημερινών σκουλαρικιών.

Και πρώτα άς άρχίσουμε από τίς παλιές Έβραίες. Αις γιά κόμητα φορούσαν στόν λαμό τους, άλυσίδες χρυσές, μαργαριτάρια και βραχιόλια, έπίσης είχαν περασμένους μεγάλους χρυσούς κρίκους, σάν δαχτυλίδια στό αυτιά, στη θέση των σημερινών σκουλαρικιών.

Και πρώτα άς άρχίσουμε από τίς παλιές Έβραίες. Αις γιά κόμητα φορούσαν στόν λαμό τους, άλυσίδες χρυσές, μαργαριτάρια και βραχιόλια, έπίσης είχαν περασμένους μεγάλους χρυσούς κρίκους, σάν δαχτυλίδια στό αυτιά, στη θέση των σημερινών σκουλαρικιών.

Και πρώτα άς άρχίσουμε από τίς παλιές Έβραίες. Αις γιά κόμητα φορούσαν στόν λαμό τους, άλυσίδες χρυσές, μαργαριτάρια και βραχιόλια, έπίσης είχαν περασμένους μεγάλους χρυσούς κρίκους, σάν δαχτυλίδια στό αυτιά, στη θέση των σημερινών σκουλαρικιών.

στον ύψηλης περιοχής γυναίκες.

2) Ο «Κερόφαλος», δικτυωτό κάλυμμα τού κεφαλιού, πλεγμένο από πολύτιμα νήματα. Φαίνεται δέ πώς θά ήταν όμοιος ή παραλήσιος μέ τά πλεχτά σκουφάκια, πού φορούσε τά κορίτσια σήμερα. Μόνον στό χρώμα θά διέφερε. Ήταν πολύχρωμο και λαμποκοπούσε.

3) Η «Αμποξ», ελαφρό διάδημα πού συγκατατούσε τήν κόμη.

4) Η «Αναδέσμη», δηλαδή μιά κορδέλλα πλεχτή, πού συγκατατούσε άρμονικά τήν κόμη, από τόν αυχένα ως τήν κορυφή τού κρανίου.

5) Τό «Κορδεμένο», πού τό χρησιμοποιούσανε πολύ ή άρχαίες Έλληνιδες. Αυτό σκέπαζε τό κεφάλι και άπλώνόταν εύρύτατα άπάνω στους ώμους. Φαίνεται, δέ ότι σέ άνάγκη σκέπαζε και όλόκληρο τό πρόσωπο.

Τό δέ κορδεμένο τής Ήρας, λέει ο Όμηρος, ήταν: «λευκόν κέλιος ώς» δηλαδή άσπρο σάν τόν ήλιο.

Τά καλύμματα αυτά τού κεφαλιού διτηρήθησαν μέχρι τού 5ου π.χ. αιώνα όποτε άλλαξε ή μόδα κι' έφορούντο άντ' αυτών:

1) Η «Σφενδόνη» πού ήτανε μιά πολύ πλατειά ταινία, περιβάλλουσα τό κεφάλι και:

2) Η «Στλεγγίς» πού ήταν κατασκευασμένη από λεπτό πολύτιμο μέταλλο. Αυτή τήν φορούσαν όχι μόνον ή γυναίκες άλλα και οι ιερείς, πού άπεστέλλοντο γιά νά συμβουλευθούν τά μαντεία.

Κατά τους λαμπρούς εκείνους χρόνους τής άκμής και τής δόξης των Άθηνών, ή γυναίκα άρχισε νά στενοχωρηται πιά μέσα στους πληκτικούς τοίχους τού γυναικωνίτου γι' αυτό και ή ζωή της άρχισε νά μεταβάλλεται ραγδαίως. Η γυναίκα τότε κατορώθωσε νά βελτιώσει τή θέση της και ν' άπαιτάγη από πολλούς περιορισμούς πού της επέβαλλαν οι άνδρες και ιδίως στην ένδυμασία. Τότε και νέες μόδες εισήχθησαν στην Άθήνα.

Τότε άρχισαν ή γυναίκες νά τυλίγουνε τά μυρωμένα μαλλιά τους στην κορυφή τού κεφαλιού τους και νά τά στερεώνουν μέ πολύτιμες κορδέλες, πού τίς λέγανε «Τέττυγες».

Τήν έποχή αυτή έχρησιμοποιήθη γιά πρώτη φορά από τους Έλληνες και τους Ρωμαίους ή περικα, ή όποία όνομάζετο «Περικίτος κόμη». Αυτήν τήν έφορούσαν μάλλον οι άνδρες, παρά ή γυναίκες.

Ο Λουκιανός έγραψε γιά τίς Έλληνιδες τής έποχής εκείνης, ότι δαπανούσαν όλόκληρο τήν περιουσία τού συζύγου των, γιά τά έξοδα των άταιτούσε ή κομμοσύν των.

Και ή βαφή των τοιγών από τήν έποχή εκείνη εισήχθη και άμέσως άρχισε νά χρησιμοποιείται πολύ περισσότερο από σήμερα.

Τήν τριγύρα πολλών όσων έπειρόντο βαφην άφανίζαν, λέγει κάποιος ιστορικός.

Ο δέ Ιατρός Κρίτων κατά τά 100 μ.χ. από σύγγραμμά του, άναφέρει περί τά 22 είδη άρωμάτων και άρωματικών ελαίων, πού εισήγοντο από τήν Ανατολή και τήν Ρώμην επί Τρωίαν.

Έπίσης πολυάριθμα άρώματα άναφέρει ο Άριστοτέλης, ο όποιος ήταν κατά 370 χρόνια προγενέστερος από τόν Κρίωνα.

Η Άθηναίς προτιμούσε τό μύρον των άμυγδαλών, τό όποϊόν ο Διοσκουρίδης όνομάζει «αμυγδαλίον έλαιόν». Αυτό γιά νά τό χρησιμοποιήσουν τό άνακάτεναν μέ ροδέλαιον.

Η γυναίκες τής Ρώμης έστενοχωρούντο και έβλίνοντο γιάτί ή Ανατολή δέν παρήγαγε περισσότερα άρώματα γιά νά έπαιξουν νά άλείφουν μέ αυτά όλη μόνον τήν κόμη τους, τά ένδυματά τους και τάς χλίνες τους, άλλα και τους τόχους των δωματίων.

Έπίσης άρχαίως καταγωγής είχε και τό «ψιμύθειον» τό όποϊόν ο Πλούταρχος «ψιμύθον» όνομάζει, μέ τό όποϊόν έτρωαν ή φιλάρεσκε τά πρόσωπά τους, γιά νά φαίνονται λευκά και τρυφερά.

Όστε οι σύγχρονοι πού πιστοποιούνται γιά τά φτασιόδια κλπ. των γυναικών των, άς συγκρατηθούν όλίγον και άς σκεφθούν ότι κάθε περίσκι και χερσύτερα.

Ο Βιολισφόρος

ΑΝΕΜΟΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Η ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ Η ΦΙΛΙΑ

Η φίλια, ή πιο μυστική, άξίζει πολλές φορές τήν μεγαλύτερη εκτίμησι, γιά τούτο κάποια—κάποτε πρέπει νά προσπαθή τον ανετό φίλο από τόν πρόθυμο.

Addison

ΡΩΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο... ΕΞΥΠΝΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

Κωμωδία μονόπρακτη

ΠΡΟΣΩΠΑ : 'Ο σύζυγος—'Η σύζυγος—'Ενας νέος.
[Σαλονάκι. Νύχτα. 'Αριστερά ένα τραπέζι με τσιγάρα και καρέκλες. 'Εκείνη (ή σύζυγος) είναι ξαπλωμένη στο ντιβάνι και διαβάζει. 'Εκείνος (ο σύζυγος) εγγάζεται στη διπλανή κάμαρη].

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνεται και πλησιάζει στην πόρτα της διπλανής κάμαρης).— Τι κάνεις αυτό;

ΕΚΕΙΝΟΣ (άπ' την άλλη κάμαρη).— Γράφω μιά επιστημονική μελέτη για τους ηλεκτροσυσσωρευτές.

ΕΚΕΙΝΗ.— Ού, τι αηδία! Και ποιοι είν' αυτοί οι «ηλεκτροσυσσωρευτές»; Τίποτα μακαρίτες;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Τι λές αγάπη μου! Είπε μηχανές.

ΕΚΕΙΝΗ.— 'Αχ! τι πλήξη! 'Ακουσε, είνε αργά πιά... Είπε ώρα να κοιμηθούμε. Τι λές και σύ;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Κοιμήσου, αν θέλεις.

ΕΚΕΙΝΗ.— 'Εσύ δεν θα κοιμηθής;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— 'Όχι, εγώ θα γράφω ένα ακόμα κεφάλαιο.

ΕΚΕΙΝΗ.— 'Εγώ, ξέρεις φόρεσα το βραδυνό μου πενιούρα κ' είμαι έτοιμη γιά ύπνο.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— 'Ε, και;

ΕΚΕΙΝΗ.— 'Ε, ελά να κοιμηθής και σύ. Σε παρακαλώ... 'Αχ! πόσο στενοχωριέμαι μοναχή μου!

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Σε λίγο αγάπη μου θάρρω... Νά, τελειώνω...

ΕΚΕΙΝΗ (χτυπάει με δυσάρεσκεια το τραπέζι και δέ λέει τίποτε).— 'Επειτα από μιά μικρή σιωπή, με πονηρία).— Ξέρεις, χθές, ένας αξιωματικός ένω πήγαινα περίπατο με το ταξί, μου στείλατε φίλιά με τον άερα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— 'Ακούς; Και ήταν πολύ ωμορφος ο αξιωματικός αυτός. Καί... ξέρεις τί;

ΕΚΕΙΝΗ.— Τού χαμογέλασα κ' εγώ και τούκανα νόημα με τα γάντια μου.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Θαύμα πού δεν ξεχάσεις τα γάντια σου σπίτι. Πάντα τα ξεχνούσες.

ΕΚΕΙΝΗ (χτυπάει με τη γροθιά της στο τραπέζι).— Ξύλο σωστό! Δεν μ' αγαπάς καθόλου!

ΕΚΕΙΝΟΣ.— 'Ενας άλλος άν' άκουσε δλ' αυτά θά μου δημιουργούσε ακοή. Θά φώναζε. Θά τοίριζε. Θά με χτυπούσε!...

ΕΚΕΙΝΗ.— 'Υστερα... 'Υστερα... 'Ασε να τελειώσω πρώτα το κεφάλαιο πού άρχισα κ' έπειτα θά βγώ και θά σε χτυπήσω.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Τότε θάσαι άργά. (Σιγή. 'Εκείνη βλέπει άπάνω στο τραπέζι ένα κουνουνάκι, το παίρνει και άρχίζει να κουνουνίζει). 'Ακούς;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Τι τρέχει πάλι.

ΕΚΕΙΝΗ.— Το κουνούνι της εξώπορτας. 'Ελα άγάπη μου, πήγαινε ν' άνοίξεις την εξώπορτα.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— 'Ας άνοίξει η ύπηρετρια.

ΕΚΕΙΝΗ.— Κοιμάται... (Χτυπάει πάλι το κουνούνι). Ποιος νάναι άρα γε;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Χωρίς άλλο θά έκαναν λάθος στον αριθμό. Και βέβαια, ποιος ήλίθιος μπορεί να κουνουνίζει στις 11 τη νύχτα;

ΕΚΕΙΝΗ.— 'Ηλίθιος; Και γιατί ήλίθιος; Κι' αν είνε κανένας άπ' τους γνωστούς μας; Πηγαίνω μόνη μου ν' άνοίξω! (Κάνει πώς πηγαίνει προς την πόρτα και σε λίγο γυρίζει). 'Αχ, τι ευχάριστη έκπληξη! 'Ο κ. Γιώργος Νικολάγιεβιτς! Είχατε νάρθηκα τόσον καιρό. 'Αχ! πόσο χαίρομαι πού σας βλέπω. 'Εκεί (προς την κάμαρη του συζύγου), 'Αχ! τι πλήξη... Παρντόν, πού είμαι με βραδυνή πενιούρα και με γυνιά μπράτσα. Μή με κυττάτε. (Κάνοντας άντρκική τη φωνή της). 'Ο σύζυγός σας είνε έδω; (Με τη φωνή της). 'Ο σύζυγός μου; Σσσς... Μιλάτε σιγανά. 'Εργάζεται σε αυτήν εκεί την κάμαρη. 'Ας μη τον άνησυχήσουμε. Καθίστε, παρακαλώ. (Μετακινεί μιά καρέκλα). Δοιπόν τι νέα, πώς περάσατε τόσο καιρό; (Με άνδρική φωνή). 'Ω, φάρσα. Σας ευχαριστώ!!! (Με τη φωνή της). Και γι καθόμαι έδω πάντα μόνη! Πλήττω. (Με άνδρική φωνή). Πλήττετε; Μιά τέτοια δελτακή και χαριτωμένη γυναίκα και πλήττετε; (Με τη φωνή της). Σσσς... σιγανά, ο σύζυγός μου εργάζεται. Με θυμώσατε τότε-τότε σ' όλο αυτό το διάστημα πού λείπατε; (Με άνδρική φωνή). Πάντα σας θυμώμουν... Θυμάστε και σεις τίς ώρες πού περνούσαμε στο πάρκο; Θυμάστε κείνον τόν μπαγ... (Με τη φωνή της). Σσσς... πού σιγά! Τα περασμένα ξεχασμένα. (Με άνδρική φωνή). Τα περασμένα δεν ξεχνούνται! (Με τη φωνή της). Πηγαίνετε στα θέατρα; (Με άνδρική φωνή). 'Αχ, είσατε άγαμία σωστό! Τι όμορφα μπράτσα! (Με τη φωνή της). Σας παρακαλώ πολύ, μη τα κυττάτε... (Με άνδρική φωνή). Πάντα θυμώμουν το όμορφο μπράτσα σας! 'Αχ! δώστε μου το άρσενό... (Με τη φωνή της). Γιατί; 'Α, όχι! (Με άνδρική φωνή). Νά το φίλσο. Θυμάστε κείνη τη βραδιά! (Με τη φωνή της). Δέ ντρέπεσθε πού μου λέτε αυτά... 'Ο σύζυγός μου εργάζεται στην διπλανή κάμαρη κι σεις μου λέτε τέτοια λόγια... Μην περιάξετε το μπράτσο μου!... 'Αάάχ! Μή με τσιμπάτε; Καθίστε φρόνιμα! 'Ορίστε επί τέλους! Φιλίστε το γιά να ήσυχάσετε. (Φιλίει μόνη το χέρι της, βάζει ταυτό της στη κλειδαρότρυπα της

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Είμαι ένας έξυπνος άντρας!...

διπλανής κάμαρης. Σαναφυλάει το χέρι της). Σς... σας επέτρεψα μόνο μιά φορά ενώ σεις το φιλήσατε εκατό!... Τρελλαθήκατε! (Με άνδρική φωνή). Θέλω να καπνίσω. 'Εχετε σιγά; (Με τη φωνή της). 'Αμέσως, άμέσως! 'Ορίστε καπνιστή. (Γρατζουνίζει το τραπέζι). 'Αχ! έσβους. (Σαναγρατζουνίζει). 'Ορίστε! (Κάνει πώς βήχει). Τι καπνός!... Πώς μπορείτε και καπνίζετε!... Μή τσιμπάτε το μπράτσο μου! Καθίστε φρόνιμα! Μά τρελλαθήκατε! 'Αφήστε με, δεν θέλω! Θά φωνάξω! Μά αφήστε με! Είπε και στη διπλανή κάμαρη, μπορεί να μάς άκούσει! 'Ακούτε; (Φωνάζει). 'Αφήστε με επί τέλους! (Κάνει πώς παλεύει με κάποιον και ρίχνει κάτω τις καρέκλες. Με άδύνατη φωνή). Τρελλέ! (Με άνδρική φωνή). 'Ακόμα ένα φιλή και φεύγω! (Με τη φωνή της). 'Όχι τώρα... 'Υστερα... Είσατε άξιώσιμος. (Βάζει τ' αυτή της στην κλειδαρότρυπα της κάμαρης του συζύγου της, κουνάει άπεισιμένα το χέρι της. Με άνδρική φωνή). Πρέπει να ιδωθούμε αύριο έξω... 'Ακούς, δεν μπορώ να ζω χωρίς έσένα. (Με τη φωνή της). Καλά! Καλά! (Χαϊδευτικά). 'Αγαπημένο μου! Πολυαγαπημένο μου! (Φιλίει το χέρι της). Και τώρα φύγε, φύγε! 'Ο σύζυγός μου μπορεί νάρθη από στιγμή σε στιγμή... Αύριο σίς έβριμουν... Ξέχασες τά σιγάρα σου, πάρτα! (Περπατάει βάζει, κερκαλίζει, κάθεται άρχίζει τα κλάματα πού δόλεια δυναμώνουν. Βγαίνει ο σύζυγος).

ΕΚΕΙΝΟΣ.— 'Αγάπη μου τι έχεις; ('Εκείνη κλαίει). 'Α, έρω, έξω γιατί κλαίεις!... Τόν λυπάσαι...

ΕΚΕΙΝΗ.— Ποιόν;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Τόν φίλο σου. 'Η κατάστασίς του είνε πραγματικώς τραγική.

ΕΚΕΙΝΗ.— Γιατί;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Γιατί με το παχύ του σώμα αναγκάστηκε να περάση σάν σκουλήκι—άπ' την κλειδαρότρυπα γιά να σε δλ'...

ΕΚΕΙΝΗ (με έκπληξη).— Τι λές;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Μάλιστα! 'Αλλοιώς δε θά μπορούσε να σε δλ'. Την εξώπορτα την έχω κλειδίσει ένω ο ίδιος, το δε κλειδί τόχω δώ στην τσέπη μου. (Της δείχνει το κλειδί).

ΕΚΕΙΝΗ (του άρπάζει το κλειδί).— 'Όποτε άδεια κουράστηκα να σου παίξω την κωμωδία αυτή... 'Αχ! γι' αυτό ήσουν τόσο ήσυχος.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— 'Αμ' τί νόμιζες; 'Εγώ, παιδί μου είμαι πονηρός! Είμαι ένας έξυπνος άντρας!... (Φεύγει).

ΕΚΕΙΝΗ.— Πώς σας φάνηκε κι' αυτό; Το κλειδί το είχε ο κύριος! (Κουνουνίζοντας στην πόρτα). Μα... το κουνούνι! Ποιος νάναι άραγε; (Σκέφτεται μιά στιγμή). Πάω νάνοίξω! (Παίρνει το κλειδί, βγαίνει. Μπαίνει μ' έναν νέο). Μά το Θεό δε σας περιμένει.

Ο κ. Βλαδίμηρος Νικολάγιεβιτς! Μά γιατί ήρθατε τόσο άργά; Καθίστε!

Ο ΝΕΟΣ.— 'Αργά; Το ρολόγι μου λέει 10.

ΕΚΕΙΝΗ.— Μπά; Το δικό μας 12.

Ο ΝΕΟΣ (με συγκίνηση).— Ξέρετε γιατί ήρθα;

ΕΚΕΙΝΗ.— Γιατί; Δεν έξω...

Ο ΝΕΟΣ.— Γιατί... Σας είδα στον ύπνο μου χθές βράδυ!

ΕΚΕΙΝΗ.— Σιγά! Τρελλαθήκατε; 'Ο σύζυγός μου είνε στη διπλανή κάμαρη!

Ο ΝΕΟΣ (κυντώντας την στα μάτια).— Ξέρετε πώς σας είδα στον ύπνο μου;

ΕΚΕΙΝΗ.— 'Αφήστε αυτή την κωμωδία... Πηγαίνετε στα θέατρα; (Μ' ενδιαφέρον)... Και πώς σας φάνηκε στον ύπνο σας;

Ο ΝΕΟΣ.— 'Εσείς! Ξέρετε!!! Πώς σας είδα στον ύπνο μου ('Αγκαλιζόντάς την). Νά έτσι!... (Την φιλεί). Νά έτσι! Νά έτσι! Κι' ακόμα νά έτσι!

ΕΚΕΙΝΗ.— Μ' αυτό είνε άναίδεια! 'Ο σύζυγός μου είνε μέσα. Θά άκούση...

Ο ΝΕΟΣ.— 'Εμένα δε με νοιάζει και χίλιοι σύζυγοι αν είνε μέσα!... (Με πάθος).

ΕΚΕΙΝΗ.— Τρελλαθήκατε!

Ο ΝΕΟΣ.— Σ' αγαπώ... Σ' λατρεύω... 'Ελα να φτύνομαι μαζί!

ΕΚΕΙΝΗ (συγκταθείσει σου. Αύριο σίς; 7 το βράδυ σε περιμένω να φτύνομαι. (Τη φιλεί).

ΕΚΕΙΝΗ (κυντώντας προς την πόρτα).— Καλά, καλά! Φύγετε τώρα!... (Φωνάζει ο άντρας πού...

Ο ΝΕΟΣ (φιλοντάς τη).— Σας αγαπώ... Σας αγαπώ!

ΕΚΕΙΝΗ.— Σας παρακαλώ, φύγετε! Θά με καταστρέψετε.

Ο ΝΕΟΣ (φρονώντας).— 'Αντίο, γλυκιά βασίλισσά μου!

ΕΚΕΙΝΗ (άφρημένη).— 'Αντίο μικρό μου βασιλόπουλο!

(Τόν συνοδεύει ως την πόρτα και ξαναγυρίζει. Σε λίγο μπαίνει μέσα ο σύζυγος).

ΕΚΕΙΝΟΣ.— 'Ακουσε αγάπη μου! Θέλω να σου δώσω μιά συμβουλή... Ποτέ μην παίζεις εκ δευτέρου ένα και το αυτό καίκο.

Την πρώτη φορά τσιπάζεις θανάσιμα! Το πάλεμα, τα φίλά, βήκαν φυσικά. Λίγο έλειψε να πιστέψω πώς είνε αλήθεια. Τόσο φ

ΤΑ ΘΕΙΜΑ ΤΩΝ ΓΕΙΤΟΝΩΝ ΜΑΣ

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΣΤΗ ΣΕΡΒΙΑ

Τά γαμήλια θείμα της γειτονικής μας Σερβίας έχουν πολύ μεγάλο ενδιαφέρον. Στους Σέρβους κυριαρχεί στο ζήτημα του γάμου η παλαιά επιβολή.

Ο πατέρας υποδεικνύει εκείνην πού θά διαωνίση το όνομά του. Μόλις κίνη, την έκλογή του αυτή και βεβαιωθεί ότι θά τον δεχθών με ευχαρίστηση, φορεί τα Κυριακάτικα φορέματά του και πηγαίνει στο σπίτι των συμπεθερών, μιά ήττα από έκλεκτο σιγάρο κ' ένα μουνιότο λουλούδια.

Τον συνοδεύουν δε δύο φίλοι του όπισθισμένοι με τουρξία.

Όταν μπη στη σάλα του σπιτιού της νύφης, χαιρετά τον μέλλοντα συμπέθερόν του, ένω οι σύντροφοί του κλείουν επίδεικτικά την πόρτα, σημειών πώς η νέα κόρη δεν είνε πια ελεύθερη.

Αρχίζουν έπειτα η σχετική φιλοφρονήσεις μεταξύ των και επί τέλους γίνεται η «προσηνύμια» δηλαδή η αίτησις του γάμου.

Ο πατέρας τού γαμπρού καταθέτει στο τραπέζι την ήττα έάνου στην οποία τοποθετεί μερικά χρυσά νομίσματα και το μουνιότο. 'Ο νοικοκύρης τού σπιτιού βγαίνει τότε από τη σάλα και πηγαίνει να συμβουλευθί την γυναίκα του και την κόρη του.

Αυτό, ένοείται, είνε μιά πράξις έντελως τυπική, γιατί ούτε η γυναίκα ούτε η κόρη δεν τολμούν να έχουν αντίθετη γνώμη από τον πατέρα.

Όταν γυρίση ο νοικοκύρης στη σάλα, αρχίζουν να πίνουν όλοι, τσιγαρίζοντας διαρκώς τά ποτήρια τους. Σε λίγο ξεχεται η μέλλοντο, δίδυμομένη από τόν άδελφό της ή από τόν πλησιέστερο συγγενή της. Φιλίει το χέρι του μέλλοντος πεθερού της, ο οποίος της προσφέρει το μουνιότο, την ήττα και τά νομίσματα.

Η τελετή τού γάμου είνε περιεργότερη. 'Επειδή οι προσκεκλημένοι είνε πάντοτε πολυάριθμοι, ο καθένας; τους όφειλε να πληρώση το μιστόλό τον στή ξεροδο.

Η γαμήλια πομπή σχηματίζεται έφριπτος και παρελαύνει σε καλή τάξι μ' έναν άρχηγό επί κεφαλής, ο οποίος την διευθύνει. Τα αυτά των άλλων είνε στολισμένα με... μαντήλια ή με πετσέτες.

Όταν φανίη η νύφη, όλοι οι προσκεκλημένοι αρχίζουν τους πυροβολισμούς. Και έπειδή η ήμερα εκείνη πρέπει να είνε ήμερα χαράς γιά όλο τόν κόσμο, ένας από τους συγγενείς τού γαμπρού μοιράζει κρασί στους φτωχούς τού χωριού.

ΕΝΑΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

'Ο Παγκόσμιο άφηγείται το έξης χαριτωμένο ανέκδοτο:

Όταν δίδετο στο «Τεάτρ—Φρανσας» η πρώτη παράστασις τού «'Εγώτισμο» έρχον τού γνωστού στην εποχή του γάλλου συγγραφέως ντε Καγιαβέ, έξαιρετική έντύπωσή έκανε σ' αυτόν ένός θεατής ο οποίος από την άρχή της παραστάσεως μέχρι τού τέλους, σε κάθε ενδιαφέρον σημείον τού έργου, έσπαγε τά χέρια του σ' άγεροστήματα. Τό καταπληκτικότερο όμως είνε ότι ο θεατής αυτός ήρθε και στη δεύτερα παράστασις τού έργου και έτήρησε την αυτήν ένθουσιώδη στάση. Τό ίδιο συνέβη και στην τρίτη παράστασις. Κάποιος φίλος τότε τού συγγραφέως τόν είδοποίησε περί τών συμβαλλόντων κι' ο κ. ντε Καγιαβέ κατόξιν έθεσε με τά πολλά νά μάθη το όνομα τού τόνον φανατικού θυμαστού του. Χωρίς νά χάση καιρό πήγε και τόν ήρξε στο σπίτι του.

—'Αγαπητέ μου κύριε, τού είπα μόλις τόν είδα, σάς ευχαριστώ θερμά γιά την ύποσχεσίς σου έμάκατε στο έργο μου...

—Δεν υπάρχει λόγος, άπήνητησε ο ένθουσιώδης θεατής. Τό έργο σας... δεν μου άρέσει διόλου!...

—'Επειδή όμως είχα σιγά-σιγά μερικινούς φίλους μου δι' έμ' έμαζιζαν τούλαχιστον δέκα βραδυές, ενώ αυτοί επέμεναν ότι θα μαζιλαρώνόταν, γι' αυτό έβαλα όλα τά δυνατό μου νά κερδίσω το στοίχημα!...

—'Αγαπητέ μου κύριε, τού είπα μόλις τόν είδα, σάς ευχαριστώ θερμά γιά την ύποσχεσίς σου έμάκατε στο έργο μου...

—Δεν υπάρχει λόγος, άπήνητησε ο ένθουσιώδης θεατής. Τό έργο σας... δεν μου άρέσει διόλου!...

—'Επειδή όμως είχα σιγά-σιγά μερικινούς φίλους μου δι' έμ' έμαζιζαν τούλαχιστον δέκα βραδυές, ενώ αυτοί επέμεναν ότι θα μαζιλαρώνόταν, γι' αυτό έβαλα όλα τά δυνατό μου νά κερδίσω το στοίχημα!...

—'Αγαπητέ μου κύριε, τού είπα μόλις τόν είδα, σάς ευχαριστώ θερμά γιά την ύποσχεσίς σου έμάκατε στο έργο μου...

—Δεν υπάρχει λόγος, άπήνητησε ο ένθουσιώδης θεατής. Τό έργο σας... δεν μου άρέσει διόλου!...

—'Επειδή όμως είχα σιγά-σιγά μερικινούς φίλους μου δι' έμ' έμαζιζαν τούλαχιστον δέκα βραδυές, ενώ αυτοί επέμεναν ότι θα μαζιλαρώνόταν, γι' αυτό έβαλα όλα τά δυνατό μου νά κερδίσω το στοίχημα!...

—'Αγαπητέ μου κύριε, τού είπα μόλις τόν είδα, σάς ευχαριστώ θερμά γιά την ύποσχεσίς σου έμάκατε στο έργο μου...

—Δεν υπάρχει λόγος, άπήνητησε ο ένθουσιώδης θεατής. Τό έργο σας... δεν μου άρέσει διόλου!...

—'Επειδή όμως είχα σιγά-σιγά μερικινούς φίλους μου δι' έμ' έμαζιζαν τούλαχιστον δέκα βραδυές, ενώ αυτοί επέμεναν ότι θα μαζιλαρώνόταν, γι' αυτό έβαλα όλα τά δυνατό μου νά κερδίσω το στοίχημα!...

—'Αγαπητέ μου κύριε, τού είπα μόλις τόν είδα, σάς ευχαριστώ θερμά γιά την ύποσχεσίς σου έμάκατε στο έργο μου...

—Δεν υπάρχει λόγος, άπήνητησε ο ένθουσιώδης θεατής. Τό έργο σας... δεν μου άρέσει διόλου!...

—'Επειδή όμως είχα σιγά-σιγά μερικινούς φίλους μου δι' έμ' έμαζιζαν τούλαχιστον δέκα βραδυές, ενώ αυτοί επέμεναν ότι θα μαζιλαρώνόταν, γι' αυτό έβαλα όλα τά δυνατό μου νά κερδίσω το στοίχημα!...

—'Αγαπητέ μου κύριε, τού είπα μόλις τόν είδα, σάς ευχαριστώ θερμά γιά την ύποσχεσίς σου έμάκατε στο έργο μου...

—Δεν υπάρχει λόγος, άπήνητησε ο ένθουσιώδης θεατής. Τό έργο σας... δεν μου άρέσει διόλου!...

—'Επειδή όμως είχα σιγά-σιγά μερικινούς φίλους μου δι' έμ' έμαζιζαν τούλαχιστον δέκα βραδυές, ενώ αυτοί επέμεναν ότι θα μαζιλαρώνόταν, γι' αυτό έβαλα όλα τά δυνατό μου νά κερδίσω το στοίχημα!...

—'Αγαπητέ μου κύριε, τού είπα μόλις τόν είδα, σάς ευχαριστώ θερμά γιά την ύποσχεσίς σου έμάκατε στο έργο μου...

—Δεν υπάρχει λόγος, άπήνητησε ο ένθουσιώδης θεατής. Τό έργο σας... δεν μου άρέσει διόλου!...

—'Επειδή όμως είχα σιγά-σιγά μερικινούς φίλους μου δι' έμ' έμαζιζαν τούλαχιστον δέκα βραδυές, ενώ αυτοί επέμεναν ότι θα μαζιλαρώνόταν, γι' αυτό έβαλα όλα τά δυνατό μου νά κερδίσω το στοίχημα!...

—'Αγαπητέ μου κύριε, τού είπα μόλις τόν είδα, σάς ευχαριστώ θερμά γιά την ύποσχεσίς σου έμάκατε στο έργο μου...

—Δεν υπάρχει λόγος, άπήνητησε ο ένθουσιώδης θεατής. Τό έργο σας... δεν μου άρέσει διόλου!...

—'Επειδή όμως είχα σιγά-σιγά μερικινούς φίλους μου δι' έμ' έμαζιζαν τούλαχιστον δέκα βραδυές, ενώ αυτοί επέμεναν ότι θα μαζιλαρώνόταν, γι' αυτό έβαλα όλα τά δυνατό μου νά κερδίσω το στοίχημα!...

—'Αγαπητέ μου κύριε, τού είπα μόλις τόν είδα, σάς ευχαριστώ θερμά γιά την ύποσχεσίς σου έμάκατε στο έργο μου...

—Δεν υπάρχει λόγος, άπήνητησε ο ένθουσιώδης θεατής. Τό έργο σας... δεν μου άρέσει διόλου!...

—'Επειδή όμως είχα σιγά-σιγά μερικινούς φίλους μου δι' έμ' έμαζιζαν τούλαχιστον δέκα βραδυές, ενώ αυτοί επέμεναν ότι θα μαζιλαρώνόταν, γι' αυτό έβαλα όλα τά δυνατό μου νά κερδίσω το στοίχημα!...

ΑΥΛΙΑ

Μεταφρ. Ε. Ι. Χ.

Η ΕΥΡΕΣΙΣ

ΚΡΥΜΜΕΝΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ

Τέ κιούπι του Μακρδώνος. Τι γίνεται άλλο; Τά παιδιά πού-παίζουν με τά χρώματ. Πετροβόλημ με άσημένια παλαιά νομίσματ. Οι έργατ. τού ποταμού. 'Ο άνακαλυφθείς θησαυρός. Τό τσουκάλι με τά νομίσματ. 'Ο τυχερός νεκρο-θάφτης. Κελευβήδρες και διακοπτήρα.

Δεν βρίσκουν μόνον στην 'Ελλάδα θησαυρούς, όπως συνέβη τελευταίως στον Μαραθώνα. Τέτοιοι θησαυροί βρίσκονται σ' όλα τά μέρη της γης. Και νά τι γράφει σχετικώς ένα άγγλικό περιοδικό:

Πρό όλιγου καιρού στο χωριό Μπέρφορντ της 'Αγγλίας μερικά άγρια έπαιζαν με τά χρώματα όταν ένα από αυτά ανέκαλυψε μιά τρύπα μες στην γη στην οποία γυάλιζε κάτι. 'Εχosome τότε το χέρι του μέσα και προς μεγάλη έκπληξη, δική του και των φίλων του, έβγαλε από κει ένα σπορό νομίσματα με τά οποία γέμισαν όλα τά παιδιά τίς τσέπες τους! 'Επειτα γυρίζοντας στους δρόμους άρχισαν, γι' άσπεύ, νά πετούν τά νομίσματα αυτά σε κάθε έναν πού περνούσε. 'Η είδησις ένοείται ότι διαδόθηκε άστραφγίως σ' όλο το χωριό και οι χωριάτες έκαναν άμέσως άνασκαφές, χωρίς στίς όποιες ανακαλύφθηκαν περισσότερα από έξιμισι χιλιάδες νομίσματα της εποχής Γουλιέλμου τού Α' και Γουλιέλμου τού Β', τά οποία ήσαν θανάσιμα διατηρημένα.

Επίσης πρό δύο έτών έγινε και μιά άλλη ανακάλυψη θησαυρών στο Στάφφορτσάιρ κοντά στην πόλι Τούμπερπουρ, όπου μερικά χωρικά ήθελαν ν' άνοίξουν ένα πέρασμα στον ποταμό Ντόβερ.

Ένώ οι έργατες έσκαβιν στην άμμο ένας άπ' αυτούς παρετήρησε κάτι πού γυάλιζε. 'Εσκαψε τότε βαθύτερα κι' έβγαλε μιά φτυαρή άσημένια νομίσματα! Στίς φωνές του έτρεξαν και οι άλλοι έργατες κι' έγινε αληθινή όμηρική μάχη γιά την άποκτησι τού θησαυρού.

'Επειτα γέμισαν όλοι τίς τσέπες τους και στο τέλος άπεδείχθη ότι τά νομίσματα ήσαν άσημένια πεντάρες της εποχής 'Εδουάρδου τού Α' και 'Εδουάρδου τού Β' κι' ότι μέσα στο ποτάμι ήσαν χωμένες διακόσες χιλιάδες τέτοιες πεντάρες!...

Στο Λανκάστερ πάλιν της 'Αγγλίας ένας έργατης ήταν μιά μέρα άπασχολημένος με το επιδιόρθωμα τού κρηδεωμάτος τού ποταμού 'Ράιμολ πού είχε σχεδόν καταστραφή από την τελευταία πλημύρα. Σκάβοντας λοιπόν ανέκαλυψε ένα ποταμ

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΝΤΕ ΣΕΜΟΥΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

ΞΑΦΝΑ ή κατάστασις του Ζ. Σαβάρ, χειρότερη ελπεν ο νέος. Λίγα λεπτά ύστερα απ' την αναχώρησιν της κ. Σαβάρ τον έπιασε δυνατός πυρετός και παραλήρημα. Ο γιατρός φοβάται πολύ για την ζωή του...

Αμέσως, χωρίς να χάσω καιρό, χαιρέτησα την κομνησά και τον Ζάκ κι' ετοιμάστηκα να φύγω. Ο Ζάκ ήταν τρομερά στενοχωρημένος. Δεν μου τόλπιε, μά φαινόταν καλά αυτό. Τον πλησίασα και προσπάθησα να τον παρηγορήσω.

— Ζάκ, καταλαβαίνω τον πόνο σου. Υπομονή. Έτσι που ήταν τα πράγματα, δεν μ'ας μένει παρά η υπομονή.

Κούνησε θλιβερά το κεφάλι του, χωρίς να μου πη λέξι. Τρομερή λύπη τον βάρυνε...

Τι μπορούσα όμως να του κάμω; Μήπως δεν ελπιούσαν κι' εγώ ή ίδια σε μεγαλύτερη φωτιά; Μήπως την φωτιά αυτή μέσα στην οποία βασανίζομαστε δεν την είχα ανάψει προς χάριν του;

Φορούσα τα γάντια μου έτοιμη να κατέβω όταν η κόμνησα μ'έσταμάτησε και μου είπε:

— Θέλεις να ρθώ μαζί σου Λιάνα; Τό ήθελα πολύ, αλλά γιατί να την βασανίζω κι' αυτή, χωρίς λόγο; Δεν άρκοσαν οι ένοχλήσεις τις οποίες υπόφερε τελευταία έξι αιτίες μ'ες;

— Γιατί να ταλαιπωρηθής χωρίς λόγο, της είπα.

— Χωρίς λόγο! φώναξε. Γιατί μου τόλεις αυτό Λιάνα; Δεν πιστεύεις πια στην φιλία μου; Οι πόνοι σου είναι και ποινές μου...

— Ω, αγαπητή μου φίλη, αν ήξερες πόσο καλό μου κάνουν τα ευγενικά σου λόγια; Σ' ευχαριστώ, σ' ευχαριστώ πολύ!

— Φτάνουν τα λόγια. Θάρθω μαζί σου. Ο Ερνέστος είναι, όπως φαίνεται, άσχημα. Πρέπει ναχής κάποιον κοντά σου στη δύσκολη αυτή περίστασις.

— Τό θέλεις μ' όλη σου την καρδιά;

— Λιάνα!...

— Μή με παρεξηγείς για τα λόγια μου. Έχω χάσει το μυαλό μου πια, δεν ξέρω τι λέω... Αφού το θέλεις όμως, έλα. Θα μου κάμω καλό ή συντροφιά σου. Έχω τόση ανάγκη κάποιου που να μ' αγαπά πολύ, αυτόν τον τελευταίο καιρό...

Είπα τα λόγια αυτά κυττάζοντας τον Ζάκ.

Μά δεν τ' άκουσε φαίνεται...

— Ήταν βυθισμένος στις θλιβερές σκέψεις του.

— Άκουσε, μου είπεν η κόμνησα ενώ ντυνόταν. Θάρθω μαζί σου. Κι' αν μ'εν υπάρχει ανάγκη θα μείνω κοντά σου ως τα μεσάνυχτα... Ίσως κι' ως το πρωί... ποιος ξέρει. Ο Ζάκ θα περιμένει εδώ... Δεν είναι έτσι φίλε μου;

— Ναι... θα περιμένω... ψιθύρισε ο Ζάκ άφηρημένα.

— Θανμάσια. Αν λοιπόν δεν συμβαίνει τίποτε το πολύ σοβαρό θα γυρίσω και θα σου πω τι γίνεται. Αν όμως ο Ερνέστος είναι πολύ άσχημα θα μείνω κοντά στη Λιάνα. Στείλε μου τότε τον θυρωρό κατά τις έντεκα να σε ειδοποιήσω τι συμβαίνει. Σύμφωνοι;...

— Σύμφωνοι, είπε ο Ζάκ στεναζόντας.

Ποιν φύγουμε τον πήρα παράμερα και προσπάθησα να τον εμψυχώσω. Τον ανάγκασα να μου δειχθής πως θα είναι ήσυχος, πως θα διώξη από πάνω του την μελαγχολία που τόσο τον επέζε...

Μου τό υποσχέθη, τον άφησα να με φιλήση και έφυγα...

(Απ' το «Ημερολόγιο της Λιάνας Σαβάρ»)

(Αργότερα στο σπίτι της)

— Ηρόθαμε και βοήθαμε τον Ερνέστο σε κακή κατάσταση. Τον έκαψε ο πυρετός, αν και το μίλησα δεν μ' έγνώρισε και δεν μ'όδωσε καμιά απάντησι. Ο γιατρός βρισκόταν κοντά του. Ο...

ταν με είδε τόσο ταραγμένη και τόσο λυπημένη με εκάλισε στο διπλανό δωμάτιο και προσπάθησε να μου δώσει θάρρος:

— Γιατί κάνετε έτσι; Φροντίστε να διατηρήσετε την ψυχραιμία σας, κυρία. Σας είχα άλλωστε προειδοποιήσει για όλα αυτά. Δείτε στην περίστασι αυτή τό ψυχικόν σας σθένος. Χάριν ύμιν, χάριν αυτών που σας αγαπούν, χάριν αυτού του άσφατου.

Τά μάτια μου είχαν βουρκώσει. Υποσχέθηκα στο γιατρό να συγκρατήσω όσο μπορώ την λύπη μου και τον ρώτησα για την κατάστασι του Ερνέστου. Ήθελα να ξέρω τι με περιμένει.

— Ο γιατρός μ' έντύταξε καλά στα μάτια και μου απάντησε:

— Θα σας πω, κυρία, όλη την αλήθεια. Προς τι να σας την κρύψω. Νομίζω πως είναι καλύτερα να τα ξέρετε όλα...

Τά γόνάτα μου τρέμαν!

— Η φωνή μου έβγαινε με δυσκολία απ' τον λάρυγγά μου!

— Θα πεθάνη; τραύλισα. Άποψε...

— Μήν κάνετε έτσι. Έχετε θάρρος.

— Πέστε μου, σας ικετεύω...

— Ναι, τό τέλος του πλησιάζει. Κανείς δεν μπορεί να έμψοχί τις βουλές του Κυρίου.

— Άποψε; Ξαναρώτησα τρέμοντας όλη.

— Όχι άποψε, μήν κάνετε έτσι σας είπα.

— Άθριο;

— Όχι άθριο, κυρία. Πιθανώς να ζήση ακόμη δυό-τρία, τό πολύ, ήμερονυχία. Όχι όμως περισσότερα. Ολγό-τετα ναί...

— Αχ, να κλαίω άπελπισμένα.

Τά ήξερα, ήμουν βεβαία για τον θάνατό του και όμως, τώρα που τό κακό έπλησίαζε, ή ψυχραιμία μ' έγκατέλειπε, έννοιωθα τον έαυτό μου άνιστον ν' άπισταθή στην λύπη και στην άπελπισία.

— Ο γιατρός βλέποντας ότι δεν μπορεί να με παρηγορήση μ' άφησε και αίγχε κοντά στον άρρωστο.

Μόλις έφυγε ήθελε και με βοήθη ή κόμνησα. Βλέποντάς με να κλαίω κάθισε πλάι μου και μ' έρώτησε τι συμβαίνει.

— Με τρεμάμενη φωνή της ψιθύρισε:

— Θα πεθάνη!

— Αν και ή κόμνησα ήταν βεβαία για τον θάνατό του Ερνέστου, μοιταίιστα άνεπιδήσε έντρομη...

— Ο θάνατος τρομάζει τον άνθρωπο και τον παγώνει, όσο κι' αν είναι ετοιμασμένος να τον δεχθί.

— Όπως κι' εγώ είπα και ή κόμνησα έταράχθηκε στο άκουσμα της άπιστίας αυτής είδήσεως.

Κάθισε κοντά μου, μ' άγκάλιασε και μου είπε έξαιρετικά συγχνημένη:

— Σου τό είπε ο γιατρός;

— Ναι.

— Πρό όλίγου που ήταν έδω;

— Ναι.

— Στάθηκε μιά στιγμή κι' έπειτα μου είπε σιγά σι' αυτή:

— Άποψε;

— Όχι.

— Άθριο;

— Δεν ξέρω. Δεν μπορεί να τό ξέρη κανείς αυτό...

— Σου τό είπε οριστικώς;

— Ναι, μου είπε πως δεν θα ζήση περισσότερο από τρεις ήμερες. Μπορεί όμως να πεθάνη και γρηγορώτερα.

— Θεέ μου!

— Λιάνα, μου είπε άξαφνα ή κόμνησα, κάμε υπομονή. Τό πο-
τήρι αυτό είναι τό τελευταίο απ' όσα έπικε, ως τώρα. Φτοχή που φίλη, ύπόφερες πολύ, τό καταλαβαίνω. Είσαι ή μάστιγ της αγάπης. Η καρδιά σου έρράγησε. Μι-
κροδία μου Λιάνα, θάρρος! Η συμφορά αυτή είναι ή τελευταία.

(Ακολουθεί)

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΝΟΡΟΥΑ

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ο γέρο - μεροκαματιάρας έ-
πληγε κι' έπεσε στην άκρη του αυ-
λακιού. Μετά πόδια μέσα στο

αύλα, σηκώνοντας τη ράχη του στόντοιχο της αύλης ενός άγροτι-
κού σπιτιού, άφησε να ξεσπάση βαρεία ή άναπνοή του.

Τά πόδια του είχαν γεμίσει αίματα και το ήταν αδύνατο να
προχωρήση περισσότερο. Η πείνα του έθέρριζε τό στομάχι, όλο του
το σώμα ήταν κατατασασμένο απ' την κομάρη που φέρουν τα
ρηματιά.

Έκείνο τό βράδυ, αλήθεια, δεν είχε τό θάρρος να προχωρήση
περισσότερο. Και όμως έπρεπε, αν δεν ήθελε να φοβήση της πεί-
νης, να βοηθούσε, διάφορο ποιά, φθάνει να ξεσηφάλιζε τό καρ-
δί και τον ύπνο του.

Α πόσες μέρες όμως μ' εκείνη, πόσες μέρες δυστυχίας και
πένθους δεν είχε γνωρίσει έως τότε!

Άλλοτε έδουλε στο ένα χωριό, άλλοτε στο άλλο, έκανε τις
μερικές και τις βορομερικές κάποτε δουλειές ο καιμένος ο
Φρανσουά, ο έπιληθμένος Μονμουής κι' έτσι έπερνούσε ο καιρός
του χρόνια ολόκληρα τώρα. Έπί τέλους, όμως, έγέ-
ρασε. Από εύθυμος που ήταν άλλοτε, είχε γίνει τό-
σο δυστυχισμένος, παράξενος, γκρινιάρης, όλο έμουνιού-
ζε. Γι' αυτό τον λέγαν και μονιουή...

Δεν τον έδενοντο τώρα τόσο εύκολα, για έργατή,
όπως άλλοτε. Το γύριζαν τη ράχη, όταν έβλεπαν τό
κακάν απ' τό ποτό πρόσωπό του και τα λερωμένα
ρεταία του.

Κι' όμως ο Φρανσουά είχε άλλοτε έμπιστοσύνη στη
ζωή, άδαφοδους έντελώς για την έπαυριον. Ω, ά-
νθρωπε, όλο διορθώνονται και ή μέρες κυλούν γοργά
ή μια πίσω απ' την άλλη, αυτό ήταν τό σύνθημά του.

Αλλά, όμως, έέρασαν σιγά-σιγά. Κι' ο μάχημα-
Φρανσουά ο Μονμουής, που δεν είχε κάμει ποτέ
την παραμικρή σκέψη, καθόταν τώρα και συλλο-
γίζανε τί παράξενος που είναι ο κόσμος, αφού και
ή γυναικεία ακόμα του έκλειναν την πόρτα κατάνυ-
γης στη φτώχεια του και τα σκολιά επί τέλους τον
εμπόδιζαν και να τον εδάγκαναν άλάνητα αν δεν είχε
μια τό τον γονατό του τό ραβδί.

Και τό βράδυ έκείνο ή, έκείνο τό βράδυ, ίσως γιατί
παιδίον και ήταν ύπερβολικά κουρασμένος, ίσως ά-
κουμα γιατί φρεσός άγριος βορράς που έπάρχονε τα
πάρτα τραγώ του, ύπέφερε τρομερά κι' αισθανόντας
περιπέτεια την εξάντληση...

Αίνο ακόμα κι' αυτός ο αιώνας περιπλανώμενος
να εντόνιζε την αιωνία άνάπαυση, θα ποθούσε να
καμηλή γλυκά-γλυκά, μέσα σε τέσσερα σανίδια κάτω
από ένα πράσινο χαλί γλός!

Μ' αυτή τη σκέψη έκλεισε τά μάτια του και έά-
λεισε γέρια και πόδια σάν να ήθελε ν' απολαύση
την ξεκουραστική στάσι έκείνων που δεν πλανιόνται
και στους δρόμους.

Τη στιγμή, όμως, που τον είχε απορροφήσει ο ό-
πλη ή ύνειροπόλησίς του, έφτασε στ' αυτιά του ένας
κρότος ριμάτων πίσω απ' τον τοίχο και δυό φωνές
έντοτες, δυό φωνές νεαρές και γεμάτες έρωτα, άρ-
ρουν να άκούγονται ή μια κατόπιν απ' την άλλη:

— Μοι φαίνεται πως δεν είχα ζήσει ως την ήμερα που σε γνώ-
ρισα αγάπη μου! Από τη στιγμή, όπως που σε είδα, σύ ήσουν ο
ένας και ή άνοιξις μου, σύ ή τρελή χαρά μου, τό μυρωμένο λου-
λούδι της αγάπης μου!

— Κι' εγώ φίλε μου, τό έδια άκριβώς αισθάνομαι. Γιατί να μή
σε γνωρίσω προηγουμένως!

— Και τί σημαίνει αυτό; Έδώ είμαι εγώ τώρα, για να σ' αγα-
πάω δυό φορές περισσότερο, Λουκιανή!

— Φρανσουά μου, σ' αγαπάω κι' εγώ!

Ο Μονμουής άνοιξε τά μάτια του κι' άνασκήκωθηκε άλα-
φισμένος.

Οι δυό νέοι που μιλούσαν έτσι πίσω απ' τον τοίχο, ήσαν βέ-
βαια πως δεν τους άκουγε κανένας. Βέβαια για
τη μοναχία τους, άφηναν άφελέστατα να ξεχει-
λίη ή ερωτική καρδιά τους.

Ο άνέπιος και άνέροστος γέρος, όμως, αι-
σθανόθηκε άξαφνα μεγάλη άναστάσι με τά
λόγια έκείνα. Τά λόγια των έρωτευμένων έπε-
σαν στη γερασμένη καρδιά του σάν εύεργετικές

του, παιδιά δικά του, ίσως κι' έγγονα, — κάθε δυνατή εύτυχία μ'
άλλα λόγια!

— Και πότε θα κάνουμε τό γάμο μας, Λουκιανή; Έμφύρισε
πάλι τό άγνωστο παλλητάρι πίσω απ' τον τοίχο.

— Όσο θέλεις πεύ γοήγορα, Φρανσουά!

Λουκιανή!

Ο Μονμουής είχε γνωρίσει κι' αυτός μιά φορά κάποια Λου-
κιανή. Και Φρανσουά τον έλεγαν κι' έκείνον!

Κ' έτσι, του φάνηκε πως ξαναζούσε τά νεύτα του. Έβλεπε τον
έαυτό του να κρατά ή απ' τα χέρια ένα κορίτσι, να σκίη κοντά
της, ν' άναζητή στα μάτια της μίαν όμολογία και στα χείλη της ένα
λαχταριστό φιλή της αγάπης.

Πίσω από τον τοίχο, τη στιγμή έκείνη, ένας ήχος φίλιου άκού-
σθηκε μέσα στη σιγαλιά, σάν θείο τραγούδι, τόσο συγχνητικό,
όστε ο γέρο-μεροκαματιάρας τάχασε και φώναξε:

— Να πάη ή όργη, να πάη, μήπως τρελλάθηκε, αλήθεια!

Τό έρωτικό ζευγαράκι χωρίς άλλο ξαφριάθηκε απ' τη φωνή
αυτή και έφυγε, γιατί άκουσθηκαν βήματα βιαστικά. Ο Μονμου-
ής τότε σηκώθηκε όρθιος, φορτώθηκε τό δισάκι
του και τράβηξε πάλι τό δρόμο του, προς τά έμπρός,
όλο προς τά έμπρός.

Τώρα, όμως, μιά θεία χαρά είχε γεμίσει όλη του
την ύπαρξί. Κάθε πικρία είχε χαθεί, μπρος στην έρω-
τική άνάμνησι. Αισθανότανε πάλι τον έαυτό του γε-
ρό, γεμάτο θάρρος, άδιάφορο στα βάσανα της ζωής.

Και κάπου-κάπου ενώ προχωρούσε έφερεν τη γλώσσα
του στα χείλια του, λες και ζητούσε να ξαναβρή έτσι
την ύπεροχη γλύκα ενός παλιού έρωτικού φιλιού...

Πιέρ Νορουά

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΗΣ ΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ

Μιά από τις τελευταίες που έσυνήθιζοντο πολύ, στην
Μεσαίωνα, ήταν και τό «Προσέγγημα της Σαρακο-
στής». Την εποχή έκείνη, οι καθολικοί ήσαν αυστη-
ροί στο ζήτημα της τήρησης των νηστειών της σα-
ρακοστιανής νηστείας. Ο Ιστορικός Μπαρόν, διηγεί-
ται, σχετικός, τό έξης ανέκδοτο:

Σ' μιά μικρή πόλη της μεσημβρινής Γαλλίας, μιά
νέα κόρη, μετά τό «Προσέγγημα της Σαρακοστής»
τό όποιον είχε παρακολουθήσει ύποκλητή εις ένδειξη
ταπεινότητος, έντρυσε στο σπίτι της κι' άρχισε να τρώει,
μαζί με τον φίλο της, ήρωτό σάν κι χοιρομέρι! Τό
ήρωτό όμως ήταν φαίνεται, τόσο φρεσκαγμένο, όστε
ή μυρωδιά του έφθασεν έως τον δρόμο. Οί θρησκο-
ληπτοι διαβάζες, σκανδαλισθέντες άπέβηκαν στο σπίτι
της, όπου και την έπιασαν συμποσιάζουσιν και παρα-
βαίνουσιν την σαρακοστιανή νηστεία.

Έκμανέντες τότε, την συνέλαβαν και την άνάγκ-
σαν προς τιμωρίαν της, να περιέλθι όλους τους δού-
λους της πόλεως, με τό ήρωτό στον ώμο και τό χοι-
ρομέρι κρεμασμένο απ' τό λαιμό!

Εκμανέντες τότε, την συνέλαβαν και την άνάγκ-
σαν προς τιμωρίαν της, να περιέλθι όλους τους δού-
λους της πόλεως, με τό ήρωτό στον ώμο και τό χοι-
ρομέρι κρεμασμένο απ' τό λαιμό!

Εκμανέντες τότε, την συνέλαβαν και την άνάγκ-
σαν προς τιμωρίαν της, να περιέλθι όλους τους δού-
λους της πόλεως, με τό ήρωτό στον ώμο και τό χοι-
ρομέρι κρεμασμένο απ' τό λαιμό!

Εκμανέντες τότε, την συνέλαβαν και την άνάγκ-
σαν προς τιμωρίαν της, να περιέλθι όλους τους δού-
λους της πόλεως, με τό ήρωτό στον ώμο και τό χοι-
ρομέρι κρεμασμένο απ' τό λαιμό!

Εκμανέντες τότε, την συνέλαβαν και την άνάγκ-
σαν προς τιμωρίαν της, να περιέλθι όλους τους δού-
λους της πόλεως, με τό ήρωτό στον ώμο και τό χοι-
ρομέρι κρεμασμένο απ' τό λαιμό!

Εκμανέντες τότε, την συνέλαβαν και την άνάγκ-
σαν προς τιμωρίαν της, να περιέλθι όλους τους δού-
λους της πόλεως, με τό ήρωτό στον ώμο και τό χοι-
ρομέρι κρεμασμένο απ' τό λαιμό!

Εκμανέντες τότε, την συνέλαβαν και την άνάγκ-
σαν προς τιμωρίαν της, να περιέλθι όλους τους δού-
λους της πόλεως, με τό ήρωτό στον ώμο και τό χοι-
ρομέρι κρεμασμένο απ' τό λαιμό!

Εκμανέντες τότε, την συνέλαβαν και την άνάγκ-
σαν προς τιμωρίαν της, να περιέλθι όλους τους δού-
λους της πόλεως, με τό ήρωτό στον ώμο και τό χοι-
ρομέρι κρεμασμένο απ' τό λαιμό!

Εκμανέντες τότε, την συνέλαβαν και την άνάγκ-
σαν προς τιμωρίαν της, να περιέλθι όλους τους δού-
λους της πόλεως, με τό ήρωτό στον ώμο και τό χοι-
ρομέρι κρεμασμένο απ' τό λαιμό!

Εκμανέντες τότε, την συνέλαβαν και την άνάγκ-
σαν προς τιμωρίαν της, να περιέλθι όλους τους δού-
λους της πόλεως, με τό ήρωτό στον ώμο και τό χοι-
ρομέρι κρεμασμένο απ' τό λαιμό!

Εκμανέντες τότε, την συνέλαβαν και την άνάγκ-
σαν προς τιμωρίαν της, να περιέλθι όλους τους δού-
λους της πόλεως, με τό ήρωτό στον ώμο και τό χοι-
ρομέρι κρεμασμένο απ' τό λαιμό!

Εκμανέντες τότε, την συνέλαβαν και την άνάγκ-
σαν προς τιμωρίαν της, να περιέλθι όλους τους δού-
λους της πόλεως, με τό ήρωτό στον ώμο και τό χοι-
ρομέρι κρεμασμένο απ' τό λαιμό!

Εκμανέντες τότε, την συνέλαβαν και την άνάγκ-
σαν προς τιμωρίαν της, να περιέλθι όλους τους δού-
λους της πόλεως, με τό ήρωτό στον ώμο και τό χοι-
ρομέρι κρεμασμένο απ' τό λαιμό!

Εκμανέντες τότε, την συνέλαβαν και την άνάγκ-
σαν προς τιμωρίαν της, να περιέλθι όλους τους δού-
λους της πόλεως, με τό ήρωτό στον ώμο και τό χοι-
ρομέρι κρεμασμένο απ' τό λαιμό!

Εκμανέντες τότε, την συνέλαβαν και την άνάγκ-
σαν προς τιμωρίαν της, να περιέλθι όλους τους δού-
λους της πόλεως, με τό ήρωτό στον ώμο και τό χοι-
ρομέρι κρεμασμένο απ' τό λαιμό!

Εκμανέντες τότε, την συνέλαβαν και την άνάγκ-
σαν προς τιμωρίαν της, να περιέλθι όλους τους δού-
λους της πόλεως, με τό ήρωτό στον ώμο και τό χοι-
ρομέρι κρεμασμένο απ' τό λαιμό!

"Όταν ἔχετε
Βάρος στό στομάχι καί αἰϋπνίαν
Προτοῦ κατακλιθῆτε
Γάβετε μία κουταλιά

ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

ΤΟ ΠΛΕΟΝ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟΝ ΤΩΝ ΚΑΘΑΡΤΙΚΩΝ

Πωλεῖται εἰς τὰ φαρμακεῖα
εἰς φιαλίδια πολλῶν δόσεων
καί εἰς φακέλλους δύο δόσεων.